

S. D. Perry

Resident Evil

Underworld: mélyen a föld alatt

Prológus

Associated Press, 1998. október 6.

EZREK HALTAK MEG A KIS HEGYI KÖZÖSSÉGEN ÁTSÖPRŐ TŰZVÉSZBEN. VALÓSZÍNŰLEG EGY REJTÉLYES BETEGSÉG IS KÖZREJÁTSZOTT A HALÁLESETEKNÉL...

NEW YORK, NY – A félreeső hegyi közösséget, Raccoon City-t hivatalosan is katasztrófasújtotta területté nyilvánították az állami- és a szövetségi tisztviselők, miközben a helyi tűzoltó egységek elkeseredett harcot vívnak a pusztító lángokkal, amik már eddig is rengeteg halálos áldozatot követeltek.

A becslések szerint, több mint hétezer emberrel végzett a Raccoon City-n, október 4.-én, vasárnap, a kora hajnali órákban átsöprő tűzvész. Ez az eddigi legnagyobb katasztrófa az USA történelmében az ipari forradalom óta, már ami a halottak számát illeti...

Míg a nemzeti segélyszervezetek csapatai, és a nemzetközi sajtó képviselői a még mindig égő város romjai köré emelt blokádnál várakoznak, addig a megrendült barátok, és a reménykedő családtagok a közeli Latham városában várják a híreket.

A Nemzeti Katasztrófaelhárító szervezet igazgatója, Terrence Chaves irányítja a tragédia helyszínén munkálkodó tűzoltó csapatok, és az egészségügyi egységek munkáját.

A tegnap éjszaka kiadott nyilatkozata szerint a tomboló tüzet legkésőbb a hét közepéig meg tudják fékezni, hacsak nem merül fel váratlan probléma, de a kiváltó okokra, akár véletlen tüzesetről, akár szándékos gyújtogatásról van szó, sokkal tovább tart majd fényt deríteni. Akár hónapokba is beletelhet...

„Figyelembe véve, hogy mekkora területről van szó, és hogy milyen hatalmas a pusztulás mértéke, nem lesz egyszerű választ találni a kérdéseinkre, de mindent meg fogunk tenni, hogy pontot tegyünk az ügy végére...” – nyilatkozta Chaves.

Ma hajnalra összesen 78 túlélőt találtak meg. A személyazonosságukat, és az egészségügyi állapotukat egyelőre nem hozták nyilvánosságra, és azt sem árulták el, hogy hová szállították őket megfigyelésre, és/vagy orvosi kezelésre.

A HazMat kutató csapat előzetes jelentése arra engednek következtetni, hogy nemcsak a tűz, hanem valamiféle rejtélyes betegség is felelőssé tehető a nagyszámú halálesetért. A feltevések szerint, talán éppen e miatt a különös kórság miatt nem tudtak időben elmenekülni az égő városból az emberek, de azt sem tartják kizártnak, hogy a betegség hatására egyfajta elmezavar alakult ki a fertőzötteknél...

A magán- és szövetségi járványügyi hivatalok, illetve az egészségügyi szervezetek a karantén határvonalainak kiterjesztését szeretnék elérni, és bár hivatalos bejelentés még ezt nem támasztotta alá, mégis, már rengeteg információ „kiszivárgott” az áldozatoknál bekövetkezett pszichikai és biológia abnormalis elváltozásokról.

„Azok közül az áldozatok közül néhányan nem maga a tűz, vagy a belélegzett füst végzett... Láttam embereket lőtt, vagy éppen szúrt sebekkel, és még ennél sokkal durvább halálmeket is... Láttam embereket, akik nyilvánvalóan valamilyen betegségbe haltak bele, még jóval az előtt, hogy a tűz kirobbant volna a városban... A tűz hatalmas pusztítást vitt végbe, de le merném fogadni, hogy nem ez volt az egyetlen súlyos csapás, ami Raccoon-t érte...” - nyilatkozta lapunknak az egyik kárbecslő csapat munkatársa.

A híresztelések szerint a várost most sújtó katasztrófa, és a már hírekből ismert, tavaly nyáron Raccoon City-ben bekövetkezett tizenegy, értelmetlen, szélsőségesen erőszakos, kannibalizmusba torkolló haláleset között van valamilyen összefüggés, bár Mr. Chavez ezt se megerősíteni, se cáfolni nem volt hajlandó...

Nationwide Today, 1998. október 10.

A RACCOON-I ÁLDOZATOK SZÁMA NÖVEKSZIK...

NEW YORK, NY – Eddig 4500 holttestet találtak, de még most is folyik a kutatás Raccoon City elfeketedett romjai között azok után a szerencsétlen áldozatok után, akik a múlt vasárnap, hajnalban bekövetkezett katasztrófában veszítették az életüket. Jelenleg is, több mint 600 férfi és nő fáradozik azon, hogy magyarázatot találjanak az egykor csendes városkát ért tragédiára. Mentőszervezetek, tudósok, katonák és a szövetségi ügynökség képviselői dolgoznak keményen, egyesítve az erőiket, hogy fényt derítsenek az igazságra.

A Nemzeti Katasztrófaelhárító szervezet igazgatójához, Terence Chavez-hez, aki a hivatalos vezetője a kutatási munkálatoknak, csatlakoztak vezető kutatók a világ különböző pontjain működő Járványügyi Felügyelőségektől, nemzeti biztonsági ügynökök több szövetségi ágtól, és egy magánfinanszírozású mikrobiológus csapat az Umbrella Gyógyszerészeti Vállalattól, akik azt szeretnék kideríteni, hogy lehetett-e bármi köze a városban felbukkant fertőzéshez, amit csak „Raccoon-i szindrómának” neveznek, a Raccoon City külvárosában működő kémiai laboratóriumuknak.

„Az előzetes vizsgálatok erről a titokzatos betegségről, még elég bizonytalanok...” – nyilatkozta lapunknak Dr. Ellis Benjamin, az Umbrella egyik vezetője, *„... de arról meg vagyunk győződve, hogy Raccoon City polgárai valamitől megbetegedtek, bár azt nem tudhatjuk, hogy szándékos fertőzésről, vagy egy véletlen balesetről van szó... Amennyit jelenleg tudunk erről a betegségről, az annyi, hogy nem a levegő útján terjed, és, hogy a sejtek szétesését okozza, ami rövid időn belül halálhoz vezet. Azt még nem sikerült kiderítenünk, hogy bakteriális, vagy vírusos eredetű a fertőzés, vagy, hogy mik lehetnek a kezdeti tünetek, de addig nem nyugszunk, míg kielégítő válaszokat nem kapunk a kérdéseinkre... Ez a legkevesebb, amit tehetünk, figyelembe véve, hogy a vállalatunk mennyivel tartozik Raccoon City polgárainak...”*

Az Umbrella vegyipari részlege, valamint a hozzá kapcsolódó adminisztrációs részleg majdnem ezer munkahelyet biztosított Raccoon City-ben...

Jelenleg még mindig megfigyelés alatt tartják egy számunkra ismeretlen helyen azt a 142 túlélőt, akiket a város romjai alól mentettek ki. Bár a személyazonosságukat nem hozták nyilvánosságra, az FBI kiadott egy nyilatkozatot az egészségi állapotukról, melyből megtudtuk, hogy 17 személy szenvedett kisebb sérüléseket, az ő állapotuk jelenleg is stabil. 79 túlélő állapota kritikus, ők műtéti beavatkozásra szorulnak, míg 46 olyan ember van, akik bár nem sebesültek meg komolyabban, mégis súlyos lelki megrázkódtatás érte őket.

Nem nyert megerősítést, hogy bárki közülük fertőződött-e a rejtélyes kórsággal, de az FBI szóvivőjének nyilatkozata több utalást is tartalmazott a túlélők elmondásaira, mely bizonyította a betegség létét...

Martin Goldmann tábornok, az elpusztult városban folyó hadműveletek vezetője reméli, hogy az elkövetkező hét napban találunk még túlélőket.

„Jelenleg 400 emberünk dolgozik keményen, fáradtságot nem kímélve, hogy megtaláljuk a még esetleges túlélőket, és hétfőre még 200 önkéntes fog érkezni, hogy segítsék a munkánkat...”

Fort Worth Bugler, 1998. október 18.

LEHETSÉGES, HOGY ÖSSZEESKÜVÉS OKOZTA A RACCOON-I TRAGÉDIÁT

FORT WORTH, TX – Új bizonyítékokra bukkantak Raccon City romja közt, mely igazolja, hogy a „Raccoon-i szindróma”-ként emlegetett rejtélyes betegség felelős a több mint 7200 halálos áldozatért, és hogy a fertőzést a Raccoon-i rendőrség vezetője, Brian Irons parancsnok, valamint a Speciális Taktikai és Analitikai Roham Szakasz (S.T.A.R.S.) néhány tagja szabadította rá a gyanútlan lakosságra.

A tegnap, kora esti órákban tartott sajtótájékoztatót, amit az FBI szóvivője, Patrick Weeks, a Nemzeti Katasztrófaelhárító szervezet igazgatója, Terrence Chaves, és az Umbrella egyik vezető kutatója, Dr. Ellis Benjamin tartott, elhangzott, hogy több bizonyíték is akad, amely szerint a Raccoon City-ben bekövetkezett katasztrófát egy rosszul kivitelezett terrorista akció okozta. A később kitört tűzvész, amely a föld színével tette egyenlővé a kicsiny várost, szándékos gyújtogatás okozta, ami arra irányult, hogy elleplezze a balul elsült terrorista merénylet bizonyítékait.

Weeks szerint több, a városi rendőrség épületének a romjai alatt talált dokumentum bizonyítja, hogy Irons volt annak az összeesküvésnek a feje, mely a Raccoon City külvárosában található Umbrella vegyi üzemé ellen irányult.

Állítólag Irons dühös volt a városi tisztviselőkre, amiért felfüggesztették a S.T.A.R.S. tagjait, amiért nem sikerült fényt deríteniük a tavaly júliusban elkövetett, 11 ember életét követelő kannibál gyilkosságok ügyére. A Raccoon-i S.T.A.R.S. tagjait az után függesztették fel, miután július utolsó hetében, egy helikopter-szerencsétlenség következtében a S.T.A.R.S. hat tagja vesztette életét. Fennállt annak is a lehetősége, hogy a balesetet túlélte őt csapattag drogos-, vagy alkoholos befolyásoltság alatt állt...

Bár Irons nyilvánosan támogatta az elit alakulat felfüggesztését, mégis, a megtalált dokumentumok az igazolták, hogy a rendőrfőnök megfenyegette valamilyen illékony vegyi anyaggal Devlin Harris polgármestert, és több városi tanácsagot.

Weeks azt is elmondta, hogy Irons már korábban is instabil volt érzelmileg, és, hogy a megtalált bizonyítékok (egy levélváltás Irons és az egyik cinkosa közt) azt mutatják, hogy a rendőrfőnök tervei közt szerepelt, hogy elhagyja az országot, miután a pénzügyi követeléseit teljesítette a városi tanács.

A megtalált levelekben a cinkostársak csak C.R.-ként, J.V.-ként, B.B.-ként és R.C.-ként vannak megemlítve, de erős a gyanúnk, hogy ezek a monogramok a helikopter-szerencsétlenséget túlélte őt S.T.A.R.S. tag neveit takarják.

„Feltételezve, hogy a megtalált dokumentumok hitelesek, akkor Irons és a tetteistársai szeptember végén akarták megtámadni az Umbrella vegyi üzemét, és ez az időpont pontosan egybeesik a fertőzés kezdetével, ha figyelembe vesszük a betegség lappangási idejét is. Valószínűsíthető, hogy a támadás ténylegesen is megtörtént, és egy előre nem látott baleset elindította a kataklizmaszerű folyamatot, mely a város teljes pusztulásához vezetett...” - nyilatkozta Terrence Chaves.

„Még nem tudjuk, hogy Mr. Irons, vagy valamilyen S.T.A.R.S. csapattag túlélte-e a szerencsétlenséget, mindenesetre folyik a kutatás utánuk. A nemzetközi repülőtereket, és a határátkelőhelyeket már értesítettük, de arra kérnénk a lakosságot is, hogyha bárki, bármilyen információval rendelkezik velük kapcsolatban, azt ossza meg velünk, hogy minél előbb kézre keríthessük a merénylőket!” – tette még hozzá Chaves.

Dr. Helmer, a híres mikrobiológus, valamint az Umbrella Gyógyszerészeti Vállalat Biofegyver Részlegének munkatársa azt nyilatkozta, hogy eddig még nem sikerült rájönniük a Raccoon-ban kitört fertőzést okozó vegyi anyag pontos összetételére, de hozzátette, hogy lehet, hogy soha nem is fogják rájönni.

„Nyilvánvaló, hogy Irons, és a cinkostársai nem tudták, hogy mihez nyúltak... És mivel az Umbrella folyamatosan fejleszti ki az újabb variációkat az enzim-szintézisre, a baktériumnövekedés elősegítésére, illetve a vírusszaporodás-gátlókra, a halálos keverék minden bizonnyal csak a véletlen műve volt... Mivel a lehetséges komponenseket millióképpen lehet kombinálni, a „Raccoon-i szindróma”-ként elhíresült betegség lemásolására igen kicsi az esély...”

A S.T.A.R.S. nemzeti igazgatója nem volt elérhető, hogy nyilatkozzon, de Lida Willis, a szervezet regionális szóvivője elmondta, hogy a katasztrófa mélyen megrendítette őket is, és, hogy mindent el fognak követni, hogy az eltűnt S.T.A.R.S. tagok nyomára bukkanjanak...

Ironikus, hogy a terhelő bizonyítékokat az egyik, a helyszínen munkálkodó Umbrella kutatócsoport találta meg...

Egy

- Menj már!!! – kiáltott rá David, mire John Andrews beletaposott a gázba, és a járgány, kissé megfarolva, befordult a sarkon, miközben éles fegyverlövés mennydörgött bele a hideg maine-i éjszakába...

John csak pár perccel ezelőtt vette észre azt a két jelöletlen, fekete színű autót, még éppen időben ahhoz, hogy meglépjenek előlük.

Bárki is volt a nyomukban, egy Umbrella különítmény, a S.T.A.R.S. tagjai, vagy csak a helyi zsaruk, tudták mindannyian, hogy a háttérben csakis az Umbrella állhat...

- Rázd le őket! – mondta tömören David.

A hangja szenvtelenül csengett, bár a furgon hátulján újabb golyózápor kopogott végig...

John agyán, bár jelenleg igencsak el volt foglalva mással, átfutott a gondolat, hogy csak az akcentusa miatt tűnhet hidegnek, de aztán nem törődött tovább vele, nem ez lévén a legsürgetőbb gondjuk...

Hol a fenében van már a Falworth repülőtér? – taposott bele még erősebben a gázba, és a jármű megugrott alatta...

Bam...bam...bam...

Valaki a furgon hátuljában tüzet nyitott az őket üldöző autókra... A szűk kis kaszniban élesen visszhangoztak a lövések, amitől John csak még idegesebb lett...

Csak tízpercnyire voltunk a céltől... - fanyalodott el magában.

Tízpercnyire a repülőtértől, ahol egy magángép várakozott rájuk, készen arra, hogy elhagyják a fedélzetén az országot.

Ez csak egy rossz vicc... Hetekig bujkáltunk, kerülve minden felesleges kockázatot, vigyázva, nehogy a nyomunkra bukkanjanak, erre tessék... az utolsó pillanatban fognak elkapni minket!

– John hirtelen nagyot rántott a kormányon, megpróbálva az utolsó pillanatban lekanyarodni a Hatodik Sugárútról, de a furgonjuk túl lomha volt, nem tudott túljárni a két szedán eszén...

Öt emberrel, és azzal a töménytelen mennyiségű fegyverzettel, amit szállítunk, ez az alaktalan bádogdoboz egy nagy kalap lószart sem ér! – dühöngött magában.

David választása azért esett az egyterű furgonra, mert arra számított, hogy egy ilyen jellegtelen jármű senkinek sem lesz feltűnő...

Kész csoda lenne, ha sikerülne lerázni az üldözőinket... - csapott rá tenyérrel a kormányra.

Tudta jól, hogy az egyetlen esélyük az lenne, ha volna némi forgalom az utakon, mert akkor talán elvegyülhetnének a többi jármű között...

De így??? – húzta el John némán a száját...

- Tárat! – kiáltott fel Leon, lekuporodva a furgon hátsó ablaka előtt, szorosan David mellett.

A két férfi kissé megingott, amikor John újabb éles kanyart vett be...

A járgányból, még jóval az indulás előtt kiszerezték az üléseket, hogy legyen elég helye szükséges fegyvereknek, és ez azt jelentette, hogy nem volt semmi, amibe a hátul lévő utasok megkapaszkodhattak volna...

Bam... Bam...

Az üldözők autóiból leadott lövések éles dőrejétől John összerezzen.

A francba is azokkal az átkozottakkal! Mégis hogy a nyavalyába rázzam le őket éjszaka 11.00 órakor, bárminemű forgalom nélkül?

Hallotta, hogy valamelyik lány másik fegyvert csúsztat oda Leon-nak, miközben ő igyekezett megőrizni az uralmát az újabb kanyar következtében megingó furgon fölött... A keleti irányba elkanyarodott jármű vezetője ekkor fedezte fel a repteret... a hátuk mögött, a visszapillantó tükörben...

Távolodtak tőle, de sejtette, hogy most egy cseppet sem érdekli az utasait, hogy esetleg nem fogják időben elérni a gépüket...

Elsőként is, le kéne rázni ezeket a tökfilkókat, mert kétkem, hogy azon a kicsiny repülőn elférnénk ennyien... - nézett bele ismét a visszapillantó tükörbe, amit teljes egészében betöltött a mögöttük nyomuló autó képe, amin pont ebben a pillanatban kapcsolták be a piros és kék jelzőfényeket.

Nagyszerű... - fintorodott el John. *Zsaruk...*

Köszönhetően az Umbrella-nak, most valószínűleg az ország összes rendőre azt hiszi, hogy ez a kicsiny, menekülő csapat a felelős a Raccoon City-ben törtétekért... Akárcsak a S.T.A.R.S. alakulat tagjai... Szerencsétlenek nem is sejtik, hogy csak szimpla bábok a hatalmas gyógyszerészeti vállalat kezében, akik jó zsíros pénzekkel kenték meg mind a rendőrség, mind a S.T.A.R.S. vezetését... Valószínűleg, az őket üldözőknek fogalmuk sincs a valódi tényekről...

És ez még nehezebbé teszi számunkra, hogy visszalőjünk... - futott át a gondolat John agyán, mert tudta jól, hogy a kis csapat egyetlen tagja se tudna bántani ártatlan embereket, és ha az üldözőik tényleg zsaruk...

- Ezek NEM ZSARUK! Nincs antennájuk! – kiáltott fel Leon, de John-nak nem maradt rá ideje, hogy fellelegezzon, mert ebben a pillanatban vette észre a nem sokkal előttük, az utat elzáró barikádot.

Az úttorlasz előtt ácsorgó, sárga mellényes férfi arca elfehéredett, ahogy a gyorsan közeledő furgont figyelte, majd szinte az utolsó pillanatban vetődött félre a mellette elszáguldó autó útjából, messzire hajítva az eddig a kezeiben szorongatott „*Kérem lassítson!*” feliratú táblát...

- Kapaszkodjatok! – üvöltött fel John, elkerekedett szemekkel figyelve az előttük lévő, felbontott útszakaszt, mire Claire beékelte magát az egyik sarokba, David szorosan magához karolta Rebecca-t, és Leon pedig elkapta az ajtó fölé szerelt kallantyút.

Az autó bukdácsolva futott le a felmárt aszfaltra, és úgy ugrált, mint egy megvadult ló, miközben a vezető megpróbálta egyenesben tartani a furgont.

Claire keményen nekicsapódott a járgány egyik falának, mire a nyakába éles fájdalom nyilallt. David odakiáltott neki valamit, de nem lehetett érteni, mert a férfi és Rebecca pont ebben a pillanatban zuhantak le a földre, és négykézláb igyekeztek valamilyen kapaszkodót találni, miközben az autó, újabb éles zökkenés kíséretében, visszatért a rendes útra.

Ekkor fültépő csikorgás ütötte meg Claire fülét, mire a szíve kihagyott egy pár dobbanásnyi ütemet. Félve feltérdelt, és kibámult a hátsó szélvédőn...

Az egyik, őket üldöző kocsi belerohant a felbontott útszakasz előtt lévő, betontömbökből álló barikádba... A lány éppen hogy csak egy futó pillantást tudott vetni a felgyűrődött motorháztetőre, a földön szétszóródott üvegtörmelékre, és a fekete olajfoltokra, mielőtt a szörnyű látványt kitakarta előle a mögöttük bevigadó másik jármű...

Az üldözésnek még koránt sem volt vége...

- Bocs a zötykölődésért... - nézett hátra a válla fölött John, és bár a szája vigyorra húzódott, az arcára szinte ráfeszült a bőr az idegességtől...

- Mindenki jól van? – nézett szét a furgon hátuljában David, mire Claire és Rebecca némán felé bólintott.

- Bekaptam egy ütést, de azért minden oké... - felelte Leon, megdörzsölve a sebesült vállát. Az arcán fájdalom árnyéka suhant át...

- Nem hiszem, hogy...

BAM!!!

Bármit is akart mondani Leon, a szavába élesen belevágott egy fülsértő robbanás, miközben a furgon hátuljába becsapódott egy újabb lövedék...

A francba... Úgy tűnik bevetették a nehéztüzérséget... - rezzent össze Leon.

Tisztában volt vele, hogyha csak egy hajszálnyival pontosabban céloz az őket üldöző autó utasa, akkor a shotgun-ból leadott lövés keresztülmegy a hátsó ablakon, és azon is, aki mögötte áll...

- John... Azt hiszem, most már tényleg nem ártana lerázni őket... - kiáltott előre David, elhűlve figyelve a fiatal rendőr sápatag arcát.

- Pont tűzvonalba vagyunk, és... - mielőtt még befejezhette volna, John élesen balra kanyarodott, és David kénytelen volt megkapaszkodni, hogy el ne essen.

Rebecca hanyatt vágódott, közvetlenül Claire lábai előtt.

- Bocs... - szűrte a fogai között John, egy futó pillantást vetve a hátul lévőkre, miközben rákanyarodott egy csendes, külvárosi utcára.

Fagyos levegő vágott be a vezető melletti, félig letekert ablakon, miközben John beletaposott a gázba, és a furgon még jobban felgyorsult.

Leon és David óvatosan feltérdeltek a hátsó szélvédő előtt, és kipillantottak a hűvös éjszakába.

Rebecca szomorúan felpillantott Claire-re. Szinte az arcára volt írva az elkeseredés, már ami a jelenlegi helyzetüket illeti...

Rebecca is S.T.A.R.S. tag volt, és méghozzá Claire bátyjával, Chris-sel dolgozott együtt, amíg fel nem függesztették és bele nem vágott ebbe az Umbrella ellen irányuló hadműveletbe John-nal és David-del, akik szintén a Speciális Taktikai és Analitikai Roham Szakasz egykori tagjai voltak... A fiatal lány amúgy biokémiát és orvostudományt tanult, mielőtt bekerült a S.T.A.R.S. tagjai közé, nem is olyan régen...

A kicsiny csapatból leginkább Claire lógott ki, mert ő végül is csak egy ártatlan diáklány volt, bármiféle harci előképzettség nélkül... Leszámítva persze a Raccoon-i kalandját, aminek az emlékeit, számtalan zúzódás, és horzsolás nyomát még a mai napig a testén viselte, Leon-nal egyetemben, akinek a válla sérült meg, elég súlyosan...

BAM!!!

Újabb, a shotgun-ból leadott lövés döreje hangzott fel a csendes éjszakában, de szerencsére ez a lövedék se talált el senkit...

Ezúttal legalábbis...

- Azt hiszem, jobb, ha taktikát változtatunk... - mondta szenvtelen hangon David, aki még ebben a zűrzavarban is képes volt megőrizni a hidegvérét, ami nem is volt csoda, hisz végül is az egyik S.T.A.R.S osztag kapitánya volt.

Végignézett a rá szegeződő szempárokon, majd folytatta:

- John, a következő kanyar után lassíts, had jöjjenek hozzánk közelebb azok az átkozottak, majd hirtelen állj meg... Ha szerencsénk van, akkor belénk rohannak majd... Mindenki készüljön fel az ütközésre!

A csapat tagjai néma fejbólintással jelezték csak, hogy értették a parancsot.

- Adjuk meg nekik, ami jár! – mosolyodott el bátorítóan, majd visszafordult a furgon hátsó része felé, és kibámult a szélvédőn.

Claire közelebb csúszott Leon-hoz, és próbált valamennyire megtámaszkodni, nehogy megint elessen a veszett sebességgel száguldó autóban.

A fiatal rendőr rápillantott a lányra, és gyengéden megszorította a kezét.

- Nem lesz semmi baj... Voltunk mi már ennél rosszabb helyzetben is... - mondta halkan, mire Claire gyengéden elmosolyodott, annak ellenére, hogy a szíve hangosan dobogott a félelemtől.

De azt el kellett ismernie, hogy összehasonlítva a Raccoon City-ben átéltekkel, ahol gyilkos, tudósok által kreált szörnyek és éhes fenevadak lestek rájuk, miközben csak csekélyke esélyt láttak a menekülésre, egy ilyen kis autószerencsétlenség vasárnapi pikniknek számít...

Ekkor a furgon élesen elkanyarodott, majd érezték, hogy némileg lelassulnak... John egy utolsó pillantást vetett a visszapillantó tükörbe, majd, amikor úgy ítélte, hogy az őket üldözők már elég közel kerültek, beletaposott a fékbe...

... A jármű hevesen megrázkódott, amikor a mögötte lévő szedán belerohant a hátuljába...

Az autó orra felgyűrődött, a szélvédő üvege először csak pókhálósra repedt, majd szétrobbant, ezernyi üvegszilánkkal hintve be az utat...

Rebecca halkan zihált, behunyva a szemeit...

David hanyatt esett az ütközés következtében, de szinte azon nyomban fel is térdelt, és miközben John egyesbe téve a sebességváltót, ismét beletaposott a gázba, kibámult a sötét utcára, becélózva a kezében szorongatott Berettával a mögöttük lévő, mozdulatlan kocsit.

A jármű az út szélére sodródva, némán állt, a felgyűrődött motorháztető alól sűrű olaj csöpögött az aszfaltra, a szétrobbant lámpabúra mögött haloványan pislákoló némi fény...

Sötét, mozdulatlan alakok ültek a megrepedt szélvédő üvege mögött...

A gyorsan távolodó furgon is megsínylette az ütközést: a hátsó ajtaja eldeformálódott, a lökhárító félig leszakadt, és a hátsó lámpái tönkrementek, de senki nem törődött most ezzel...

Pillanatnyilag csak az számított, hogy életben vannak...

David elfordult a pókhálósra repedt hátsó szélvédőtől, és szemügyre vette a társait, majd halkan odaszólt John-nak, hogy mielőtt megállna a reptérnél, először tegyen egy pár kört, nehogy megint beleszaladjanak az Umbrella embereinek a karjába...

- Szép húzás volt David! – szólalt meg Leon, rávigyorogva a csapatkapitányra.

- Majd legközelebb, ha az Umbrella megint üldözőbe vesz, emlékezni fogok rá...

David felé biccentett, miközben fanyarul elmosolyodott.

Ugyanolyan elgyötörtnek érezte magát, mint amilyenek a többiek is látszottak... Ezt tette az adrenalin, ahogy elkezdett kiürülni a szervezetükből...

Miközben az egymás mellett ülő két fiataalt nézte, ahogy némán bámulják egymást, eszébe jutott az a nap, amikor felvették őket az autójukba a Raccoon City-ből kivezető út mellett... Fáradtak, kimerültek és mocskosak voltak, de legalább éltek... Azóta is sokkal jobban kötődtek egymáshoz, bár David kétlette, hogy a kapcsolatuk romantikus lenne, egyszerűen csak az együtt átélt borzalmaknak, és a már megtapasztalt egymás iránti bizalomnak tudta be a kötődésüket...

Végül is a halál árnyékában születnek az igaz barátságok...

Amennyire David tudta, Leon és Claire volt az egyetlen olyan túlélő, akik tisztában voltak a katasztrófa hátterével is. Volt velük ugyan egy kislány is - Sherry Birkin - amikor elmenekültek a pusztuló városból, de Claire mindent elkövetett azért, hogy ő ne tudja meg az igazságot. Nem akarta, hogy Sherry tudomást szerezzen róla, hogy az ő szüleit terheli a felelősség azért a sok szörnyűségért, ami a városban történt... Sokkal jobb, ha a lány abban a tudatban él, hogy a szülei tisztességes emberek voltak...

- David, minden rendben van? – szakította ki a gondolataiból Claire hangja. David megrázta a fejét, és a lány felé biccentett:

- Persze, minden oké... Éppen Sherry-n gondolkodtam. Hogy van?

Claire szélesen elmosolyodott, az arcát beragyogta a szeretetet, mint mindig, amikor a kislány nevét hallotta.

- Jól van, és főleg biztonságban. Kate vigyáz rá, és jól ki is jön Sherry-vel.

David ismét felé biccentett, miközben azon gondolkozott, hogy a kislány nem is lehetne jobb helyen, mint a nagynénjénél. Ő tényleg meg tudja védeni, ha az Umbrella mégis úgy döntene, hogy Sherry nyomába ered, mert Kate Boyd volt Kalifornia talán leghíresebb ügyésze.

A gyógyszerészeti vállalat jobban teszi, ha békén hagyja őket, mert nagyon megütheti a bokáját... - gondolta David kajánul, miközben a tekintete átsiklott Rebecca-ra, aki éppen ebben a pillanatban simított ki egy kósza hajszálat az arcából.

A lány éppen, hogy csak elmúlt 19 éves, de máris rengeteg tapasztalatot szerzett: gyakorlatilag már két Umbrella incidens volt a háta mögött...

Rebecca ekkor elkapta a tekintetét a kint elsuhanó tájról, és belenézett az öt fürkésző David szemeibe.

- Mit gondolsz, a többiek élnek még? – nézett rá a férfira szelíd, de mélyreható pillantással.

- Nem tudom... - felelte David halkan, nehogy a többiek meghallják, tudva, hogy Claire mennyire szeretné már megtalálni a bátyját.

- ... de úgy őszintén... kétlem... Már rég hallanunk kellett volna felőlük... És ha minket megtaláltak, az ő nyomukra is ráakadhattak...

Rebecca halkan felsóhajtott, mert bár nem számított jobb válaszra, mégse volt tőle boldog. Ő is tudta jól, hogy az utolsó üzenet Jill-től érkezett, még hónapokkal ezelőtt... Az utolsó üzenet, ami így hangzott:

„Biztonságban vagyunk Ausztriában. Barry és Chris az egyik Umbrella fejcs nyomában van. A dolog elég ígéretesnek látszik... Álljatok készen!”

Rebecca ismét felsóhajtott, ahogy eszébe jutott Jill, Barry és Chris, akik azért mentek Európába, hogy minél többet kiderítsenek arról az átkozott gyógyszerészeti vállalatról, az ausztriai központjukon keresztül...

És azóta nem hallottunk felőlük... - gondolta magában, keserűen.

Kettő

Rebecca beszíjazta magát a kicsiny repülőgép szűkös ülésébe, és kibámult a mellette lévő ablakon, miközben magában elátkozta David-et, hogy pont ezt a repülőt kellett kibérelnie.

Ezt a hatalmas, tömör, de nem eléggé masszívnak tűnő gépet...

Onnan, ahonnan ült, tökéletesen rálátott a repülő propellereire, amik olybá tündek a számára, mintha egy gyerekjáték propellerei lettek volna.

Le merném fogadni, hogy ez az ócskavas az első szélfuvallatra lepottyan az égből, és mi szépen belecsapódunk az óceánba... - húzta el a száját megvetően, de közben a szíve hevesen dobogott a félelemtől.

- Nem tudom, hogy tudod-e Beccy, de a rock sztárok, és egyéb hírességek is ilyesmi gépekkel szoktak utazgatni... - jegyezte meg halkan John.

- ... és közülük nem egy vesztette már az életét el repülőgép-szerencsétlenségben... - folytatta, Rebecca sápatag arcát fürkészve, mintha csak beleolvasott volna a lány iménti gondolataiba.

Rebecca felpillantott a vele szemben ülő férfi vigyorgó képébe, miközben John nagyot nyújtózott, két karjával átölelve székének a fejtámláját.

A hatalmas férfi egyszerre két széket is elfoglalt, olyan nagy darab volt majd 2 méteres magasságával, és 108 kilójával...

- Én meg a mondó vagyok, hogy ez a gép fel sem fog tudni szállni, most, hogy a hatalmas hátsódat felvonszoltad rá. – vágott vissza Rebecca, és elégedetten látta, hogy John arcán bosszúság suhan át.

A férfi elég hiú volt az alakjára, és ki nem állhatta, ha arra a kis súlyfeleslegére emlékeztették, amit 3 hónappal ezelőtt szedett fel, amikor is pár törött bordával, és kilyukadt tüdejével, ami a Caliban öbölbeli akciójuk következménye, ágyban volt kénytelen tölteni az idejét...

- Igen... - vigyorodott el ismét, mert tudta, hogy a lány úgyis csak ugratja.

- ... akkor most már tuti biztos, hogy ha sikerül is felszállnunk, rövid időn belül lezuhanunk...

Rebecca elfintorodott, de nem szólt semmit. Nem akarta elárulni, hogy ez csak a második repülése. (az első az volt, amikor David-del együtt Exeter-be utazott, közvetlenül a Caliban öbölbeli kalandjuk előtt) Nem akarta elárulni, mert félt, hogy John még ebből is viccet csinálna...

Ekkor a gép felmorajlott, a turbinák pedig éles hangot hallatva magasabb fordulatszámra kapcsolak, mire Rebecca önkéntelenül is összecsikordította a fogait.

Elfordult a szakadatlanul vigyorgó John-tól, és inkább kibámult a mellette lévő ablakon, amin túl megpillantotta Leon-t és Claire-t, akik épp ekkor léptek rá a repülőgépbe felvezető, kerekeken gördülő, fém lépcsősorra.

- Merre van David? – fordult vissza John-hoz, mire a férfi hanyagul megvonta a vállát.

- Talán a pilótával beszélget, aki az egyik barátjának a barátja, Arkansas-ból... Amennyire én tudom, ilyen rövid idő alatt ő volt az egyetlen pilóta, akit fel tudott hajtani, mert gondolom, a legtöbbjük nem szívesen vállalta volna, hogy kicsempésszen minket Európába... - hajolt közelebb John a lányhoz, és a hangját lehalkítva folytatta:

- Úgy hallottam, hogy a pilótánk nem veti meg a jóféle itókákat sem... Azért is volt ilyen készséges, mert nem igazán kapkodnak utána az utasok, azok után, hogy egyszer lezuhant a hegyekben, a fedélzeten egy egész focicsapattal...

Rebecca ideges vihogást hallatott.

- Jól van, te nyertél... Totál be vagyok gyulladva...

- Csak ezt akartam hallani... - vigyorodott el John, majd elfordulva a lánytól, rápillantott az éppen belépő Leon-ra és Claire-re.

A két fiatal a keskeny folyosón végigsétálva, elfoglalta a Rebecca-ék melletti üléseket, bár ha akartak volna, se nagyon válogathattak volna, mert a kicsiny repülőgépen mindösszesen 12 ülés volt.

- Repültél már korábban? – hajolt ki Claire a folyosóra, és gyengéden megérintette Rebecca karját.

A tekintete kissé idegesen csillogott.

- Csak egyszer... És te?

- Már többször is, de mindig csak nagy légitársaságokkal, DC 747-essel, vagy 27-essel... De ez... - paskolgatta meg a szakadozott üléshezát a combja mellett...

- ... ez nem tudom, hogy mi a csuda lenne...

- Ez egy DHC 8-as, ha jól emlékszem... Legalábbis, mintha David ezt említette volna... - mondta bizonytalanul Leon.

- Ez? – kapcsolódott be John is a társalgásba.

- Ez kérlek szépen egy gyilkos... Egy hatalmas kódarab, szárnyakkal felszerelve.

- John, drága... fogd be végre azt a nagy szádat! – mondta Claire halk, kedveskedő hangon, mire a férfi hangosan felvihogott...

Ekkor jelent meg David, félig elhúzva az utasteret és a pilótafülkét elválasztó sötét függönyt, mire John abbahagyta a nevetést, és a barátja felé fordult.

- Úgy tűnik, készen állunk az indulásra... - mondta David.

- A pilótánk, Evans kapitány biztosított róla, hogy minden műszer tökéletesen működik, és már csak percek kérdése, hogy végre felszállhassunk. Megkérnék mindenkit, hogy maradjon a helyén, amíg más utasítást nem kapunk... A pilótafülke hátsó részében van egy hűtőszekrény, abban talátok némi enni- és innivalót, ha valaki esetleg megéhezne... - a férfi hangja elhalkult, és bizonytalanul körbetekintett, mintha még mondani akarna valamit... Rebecca már többször látta ezt az elbizonytalanodó, csapongó pillantást tőle az elmúlt pár hét során...

Talán a sok szörnyűség miatt, amit az Umbrella okozott... Hiába reménykedtünk benne, hogy egyszer véget ér minden, mindig jött egy újabb-és újabb katasztrófa...

Először ott volt a Spencer-kastélybeli szerencsétlenség, amire könnyedén talált a hatalmas gyógyszerészeti vállalat magyarázatot, hogy elkerülje a felelősségre vonást... Aztán ott volt a Caliban-öböl... Maga a terület magánkézben volt, és annyira el volt szigetelve a külvilágtól, hogy könnyedén a szőnyeg alá söpörhette az Umbrella az ott történeteket... - megint - ...

És aztán Raccoon City... Több ezer ember lelte a halálát a várost ért katasztrófa során, az Umbrella mégis könnyedén megúszta az egészet, néhány hamis bizonyíték segítségével másra hárítva a felelősséget...

Ez az egész olyan hihetetlennek tűnik... és mégis igaz... - gondolta Rebecca csüggedten.

Mennyi esélyünk lehet nekünk, ennek a maréknyi kis, menekülésre kényszerített csapatnak, hogy tegyünk a gyógyszerészeti vállalat ellen bármit is, amikor egy egész város pusztulását is oly könnyedén a szőnyeg alá söpörték?

...

David végül úgy döntött, hogy mégse mond semmit... Némán elindult előre, míg el nem érte Rebecca székét.

- Leülhetek melléd? – kérdezte meg a lánytól.

Ahogy Rebecca felpillantott rá, gyűrött arcvonásairól aggodalmat és fáradtságot olvasott le. Tudta, hogy a férfi az elmúlt éjjel alig aludt egy szemhunyasnyit, mert még egyszer, utoljára át akarta venni a szökésük minden apró részletét...

- Örölnék neki... - mosolygott fel David-re, mire ő hálásan megszorította a vállát, mielőtt beletelepedett volna az ülésbe.

Pihennie kellene... - gondolta Rebecca, lopva fürkészsze a férfi arcélét...

A turbinák ekkor hangosan felbőgtek, és a gép egy hatalmas rándulás kíséretében elindult előre...

Rebecca megragadta az ülésének a kartámláját, és szorosan lehunyta a szemeit. Legszívesebben leszállt volna a repülőgépről, de tudta jól, hogy már nem teheti meg... Nem volt visszaút...

Claire félig Leon vállának dőlve aludt, bár még alig telt el tíz perc, mióta a repülőgépük felszállt.

A férfi is fáradtnak érezte magát, de kétlette, hogy el bírna aludni...

Épp megfelelő az idő arra, hogy átgondold, mégis mi a francot keresel itt! – mondta magának, gunyoros mosolyra húzva a száját.

Talán még nem késő, és szólhatnál nekik, hogy ugyan, tegyenek már ki téged... mondjuk Londonban, hogy aztán kocsmáról kocsmára csellengve eltöltsd az idődet, míg ők elvégzik a dolgukat... vagy míg meg nem halnak...

Leon némán jól letolta magát az iménti gondolatmenetért, miközben halkan felsóhajtott.

Tudta jól, hogy ebből az egészből már nem szállhat ki... Egyrészt mert túlságosan belekeveredett, másrésztől viszont a lelkiismerete sem engedte volna... Az, amit az Umbrella művelt, nem egy egyszerű bűncselekmény, hanem ördögi gaztett... *Vagy legalábbis közel ördögi...*

Sok volt már a gyógyszerészeti vállalat számláján: ezeket ölt meg már eddig is, akik mind ártatlanok voltak... Olyan biofegyvereket hozott létre, gyilkos vírusokat, amik akár milliók, de lehet, hogy billiók életét fenyegetik... És nem utolsósorban, az Umbrella a felelős Ada Wong haláláért is...

Leon Raccoon-ban ismerkedett meg a nővel, azon a borzalmas éjszakán... És talán, ha Ada nem lett volna, a férfi is meghal a várost ért katasztrófában, akárcsak az a sok ezer ember...

Mióta csak Claire-rel, és Sherry-vel kijutottak az égő városból, nem tudott szabadulni a fájó emlékektől, bár a mai napig képtelen elhinni, hogy mindaz, amit átélt, igaz... És most megint szembekerültek az Umbrella-val... *És én nem érzem magam felkészültnek minderre... Nem tudom, hogy mit is kéne tennem...*

...

Bizonytalannak érezte magát, mert a többiekkel ellentétben nem volt semmilyen célja, nem volt mozgatórugója...

David Trapp, az egyik S.T.A.R.S. osztag vezetője két közeli barátját veszítette el, amikor megpróbáltak behatolni az Umbrella egyik, biofegyvereket gyártó létesítményébe... Ugyanez John Andrews-ról is elmondható...

Rebecca Chambers, szintén S.T.A.R.S. tag, már két küldetésben is részt vett, aminek köze volt a hatalmas gyógyszerészeti vállalathoz, e mellett, mint amolyan, az orvostudományokban járatos csodagyerek, nagy érdeklődéssel követi nyomon az Umbrella szörnyű, bár a hozzáértők számára bizonyára izgalmas kutatásait... Így tehát az ő indokai is világosak...

Claire egyszerűen csak szeretné megtalálni a bátyját, mert egyedül ő maradt meg a számára, a szüleik halála után...

Chris Redfield-del, Jill Valentine-nal és Barry Burton-nel, bár még nem találkozott annak előtte, mégis tudta, hogy biztosan mindannyiuknak megvan a maga indoka, hogy miért vágott bele ebbe a kalandba...

És mi a helyzet veled, Kennedy fiam? – tette fel magában a kérdést.

Leon éppen, hogy csak kikerült az akadémiáról, frissen végzett rendőrként, és teljesen véletlenül csöppent bele a Raccoon City-ben történt szerencsétlenségbe, ahová azért érkezett azon a végzetes napon, mert felvették a Raccoon-i rendőrség köréibe...

Aztán összefutott Ada-val, miközben a városban kialakult káoszban kereste a kivezető utat...

Ada Wong-gal, akivel végül is alig ismerték egymást, és akiről annyit tudott csupán, hogy azért küldték Raccoon City-be, hogy szerezzen egy mintát az Umbrella által kifejlesztett vírusból...

Tehát... elvesztettem egy állást... és egy nőt, akit alig sem ismertem, és akiben amúgy sem tudtam volna megbízni... - vette számba magában az őt ért veszteségeket.

Természetesen az Umbrella-t meg kell állítani... De ide tartozom én... Ebbe a csapatba?

Anno azért választotta a rendőri pályát, mert segíteni szeretett volna az embereken, de mindig is úgy gondolta, hogy ez az egész abból fog állni, hogy bűnözőket, ittas vezetőket, fegyverkereskedőket, pitiáner csalókat kell majd üldözniük...

Sohase, még a legvadabb álmaiban sem gondolt arra, hogy belekeveredik egy ilyen hatalmas, szörnyetegeket gyártó hatalmas vállalat elleni hadjáratba... Ilyesmire nem készítették fel...

...

Ekkor Claire halkan motyogott valamit álmában, kiszakítva a fiatal férfit csapongó gondolatai közül. Kissé mocorgott, mintha csak rosszat álmodott volna, majd kényelmesen elfészkelte magát Leon oldalán, és elcsendesedett.

A férfi félrehajtotta a fejét, és lepillantott a szendergő lányra.

Claire-t fantasztikusnak tartotta... Rengeteget beszélgettek együtt, megtárgyalva minden részletet, ami Raccoon City-ben történt velük. A lány beszélt Irons-ról, és a Mr. X.-nek elkeresztelt szörnyetegről, Leon pedig mindent elmesélt Ada-ról, és az emberi mivoltából kivetkezett, valamilyen rémes lénnyé alakult William Birkin-ről...

Visszatekintve, talán azok az éjszakába nyúló beszélgetések, az, hogy a sok rémséget, amit átéltek, kimesélhették magukból, mentette meg őket attól, hogy teljesen becsavarodjanak az átéltektől...

Ahogy ismét rápillantott a lány arcélére, a szívét melegség öntötte el, és ettől megijedt, mert még soha, senki nem ébresztett benne ilyen erős érzelmeket...

Ekkor döbrent csak rá, hogy az egyetlen ok, hogy itt van most, az Claire Redfield...

Leon ismét felsóhajtott, és eldöntötte magában, hogy többet nem tépelődik azon, hogy mi az oka az itt létének, mert bármi is az, az Umbrella mindenképpen megérdemli, hogy jól seggbe rúgja...

Ezt eldöntve, gyengéden kihúzta Claire feje alól az elzsibbadt karját, megpróbálván nem felébreszteni a lányt, és felállva a helyéről, kilépett az ülések közt húzódó szűk folyosóra. Elindulva előre, a mellékhelyiség irányába, végigpillantott a többiekre: Rebecca, félig lehunyt szemekkel bámult ki az ablakon, félig már az álom határán. Mellette David, halkan szuszogva szendergett, míg John egy testépítő folyóiratot lapozgatott éppen.

Elmosolyodott magában, ahogy a társait szemlélte, majd kissé imbolyogva elindult előre, az ülések háttámláiba kapaszkodva, hogy megőrizze az egyensúlyát...

Már éppen elérte volna a pilótafülkétől elválasztó függönyt, amikor az félrehúzódott, és kilépett mögüle egy férfi...

A magas, vékony testalkatú pasas drágának tűnő öltönyben feszített, miközben mosolyogva végigmérte a meghökkent Leon-t.

Ez nem lehet a pilóta... - futott át az agyán, miközben kiszáradt ajkait körbenyalva, megnedvesített azokat.

- Azt hiszem, társaságunk akadt... - jegyezte meg hangosan, elhátrálva a különös férfi elől, mire az szélesen elmosolyodott.

- Ha nem tévedek, Leon Kennedy-hez van szerencsém... - mondta az ismeretlen halkan, mire Leon még jobban elképedt.

Nem tudta, hogy ki lehet ez az alak, de abban az egyben biztos volt, hogy a pasas megjelenése bajt jelent... Méghozzá nagy „B”-vel...

Három

John azon nyomban talpra ugrott, amikor meghallotta Leon figyelmeztető kiáltását, és a széksorok között húzódó folyosóra kilépve, egy hosszú lépéssel a fiatal rendőr mellett termett.

- Ki a fene maga? – morogta halkan, fenyegetően kivillantva a fogait, miközben a teste minden izma megfeszült...

Az ismeretlen John felé intett sápatag színű, hosszú, csontvázszerű ujjával, miközben az arcán élvezet mosoly terült szét, meglepve ezzel a vele szemben álló két férfit.

Mi a francot vigyorog ez? – morfondírozott magában John. *Ha akarnám, könnyedén pépessé verhetném...*

- És ha nem tévedek, maga John Andrews... – szólalt meg ismét a férfi nyájas hangon, kiszakítva John-t a gondolatai közül.

- ... az exeteri S.T.A.R.S. csapat volt kommunikációs szakértője, és kiváló felderítője... Örülök, hogy végre személyesen is megismerhetem... Mondja csak, hogy vannak a bordái?

A francba is... Ki a nyavalya ez? – képedt el John az ismeretlen előbbi kijelentésén, mert nem értette, hogy honnan szerzett tudomást az öbölben őt ért balesetről...

- Az én nevem Trent... - szólalt meg újra az ismeretlen, a vele szemben lévő két férfi felé biccentve.

- Azt hiszem, ezt Mr. Trapp is meg fogja erősíteni...

John megfordult, és rápillantott David-re, aki néma fejbólintással adott igazat az ismeretlen férfi szavainak.

Trent... A rejtélyes Mr. Trent...

Ugyanaz a Mr. Trent, aki térképeket, és titkos információkat adott át Jill Valentine-nak a Raccoon City-ben lévő Spencer kúria elleni felderítő út előtt... és hasonló kis paksamétát David-nek egy esős augusztusi éjszakán, ami az Umbrella Caliban öbölbeli üzeméről tartalmazott részletes beszámolót... Arról az átkozott helyről, ahol Steve és Karen az életét vesztette...

Az a Mr. Trent, aki egész idő alatt csak játszadozott mások életével...

John mérgesen visszapillantott a férfin, és ráfordult:

- És mégis elárulná, hogy mi a francot akar tőlünk? – John hangja fenyegetően csengett, de a titokzatos Mr. Trent nem tűnt úgy, mintha beijedt volna tőle, bár a legtöbb ember meghátrált volna, ha egy ekkora darab ember, ilyen csúnyán rájuk förmed...

- Ha már ilyen szépen kéri, Mr. Andrews... - nézett bele Trent egykedvűen az őt méregető John rezzenéstelen tekintetébe, akit egyre jobban dühített az ismeretlen kissé leereszkedő modora.

Mégis mi a francnak keveri ez itt a szart? Nem csinált még elég galibát? – rándult meg John szája a lelkében tomboló indulattól.

- Jól van John... - szólalt meg ekkor David hangosan, észelve a levegőben sűrűsödő feszültséget

- ...biztos vagyok benne, hogy Mr. Trent mindenre magyarázatot fog adni.

John mérgesen fújta egyet, ellazítva az izmait.

Mindenesetre rajtad tartom a szemem, barátocskám... - gondolta magában, miközben visszatelepedett a helyére.

- Ha javasolhatom, akkor foglaljunk helyet, mielőtt belevágnék a mondandómba. – indítványozta Trent, levéve drága szövetkabátját, ami alatt fekete öltönyt, hozzá selyem inget és sötét színű nyakkendőt viselt.

John megvetően végigpillantott a férfin, és bár nem volt egy márkamán, ezért nem is ismerte az egyes ruházati márkákat, de a férfi lábain pompálló Asante cipők még neki is szemet szúrtak... Kelletlenül bár, de kénytelen volt magában elismerni, hogy nem csak pénze van Trent-nek, hanem ízlése is...

A magas, nyurga férfi hanyagul nekidőlt az egyik üléstámlának, és végigpillantott a többi utason, akik közül páran visszatelepedtek a helyükre, de volt olyan is, aki inkább karba tett kézzel tovább ácsorgott, átható pillantással tanulmányozva a hívatlan vendéget.

- Mr. Andrews-sal, Mr. Kennedy-vel és Mr. Trapp-pal már volt szerencsém megismerkedni... - pillantott el az említettek válla fölött, és szemügyre vette a két lányt, majd némi tétovázás után a pillantása megállapodott Claire-en.

- Ha nem tévedek ön Claire Redfield... - nézett rá a lányra kissé bizonytalanul, ami érthető is volt, hisz Claire és Rebecca akár testvérek is lehetek volna, annyira hasonlítottak egymásra: ugyanaz a magasság, ugyanaz a hajszín, és csak pár hónapnyi korkülönbség...

- Igen... - felelte Claire halkan, majd még hozzátette:

- Tud egyáltalán a pilóta arról, hogy maga is a fedélzeten tartózkodik?

John mérgesen összehúzta a szemöldökét... Legfőképp magára volt dühös, hogy egy ilyen lényeges, és főleg ésszerű kérdés nem neki jutott az eszébe... Mert, ha a pilóta tud Trent-ről, akkor...

Trent a lány felé biccentett a fejével, az egyik sápadt kezével beletúrva rövidre vágott, fekete hajába.

- Igen, tud rólam... Tulajdonképpen Evans kapitány régi jó ismerősöm, akit én kértem meg, hogy legyen a megfelelő helyen a megfelelő időben, amikor megtudtam, hogy önök el szándékoznak utazni az országból... Egyszerű, de nagyszerű megoldás... Nemde?

- Miért? – vágott bele a szavába élesen David, aki már kezdett kijönni a sodrából.

- Miért csinálta ezt... Mr. Trent... - kérdezte ismét, gúnyosan formálva a szavakat, de a férfi tudomást sem vett róla, hanem folytatta:

- Tisztában vagyok vele, hogy Önök már igencsak nyugtalanok az Európában lévő bajtársaik miatt, de biztosíthatom róla Önöket, hogy teljesen jól vannak... Nincs okuk az aggodalomra...

- Miért is? – kérdezte ismét David, a szavai akár az acél, úgy kopogtak...

Trent kelletlenül bár, de rápillantott, és halkan felsóhajtott.

- Mert nem szeretném, ha Európába utaznának... és ez azt jelenti, hogy nem is fognak odamenni...

Claire hitetlenkedve pillantott rá az ismeretlenre, érezve, hogy a gyomra görcsbe rándul a dühtől.

Chris... Ezt nem teheti velem... velünk...

John hirtelen felpattant az ülésből, és Trent mellé lépve, dühösen megragadta a karját, mielőtt még Claire megszólalt volna...

- Mondja meg az átkozott ismerősének, hogy tartsa az irányt, mert marad az eredeti útiterv! – sziszegte halkan, de annál fenyegetőbben John, miközben haragos szemekkel méregette Trent-et, akinek az arckifejezése nem tükrözött félelmet, riadalmat, vagy bármi ilyesmit... csak némi bosszúságot a váratlan kellemetlenségtől...

- Sajnálom, hogy így alakultak a dolgok, de ha esetleg szíveskedne végighallgatni, akkor rájönne, hogy ez lesz a legjobb megoldás... Már ha tényleg tenni is akarnak valamit az Umbrella ellen...

Ez lesz a legjobb megoldás? – ismételte meg magában Claire a férfi szavait hitetlenkedve... *És mi lesz Chris-sel? Segítenünk kell rajta és a többiekén... A FRANCBA is! ODA kell mennünk...* - tombolt némán a lány, arra várva, hogy a többiek megszólaljanak végre, vagy legalább tegyenek valamit...

John kissé meglazította a szorítását a férfi karján, miközben David-re sandított, útmutatást várva.

- Mr. Trent... - szólalt meg David fagyos hangon.

- Mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy anno már többször nyújtott segítséget nekünk, de azt hiszem... hogy jelenleg nem ilyesfajta segítségre lenne szükségünk... - intett a fejével John felé, aki kelletlenül bár, de eleresztette az eddig szorongatott Trent karját, és hátrébb lépett tőle.

A titokzatos Mr. Trent nem adta semmi jelét, hogy meglepődött volna David szavai hallatán, vagy, hogy bosszús lenne miattuk...

Némán a vele szemben álló magas férfi felé biccentett, behatóan megszemlélve őt, majd ismét megszólalt magas, dallamosan csengő hangján:

- Biztos vagyok benne, hogy mindannyian tisztában vannak vele, hogy az Umbrella Vállalatnak több üzeme és létesítménye van szerte a világon, és, hogy több ezer embert foglalkoztat jelenleg is, ezzel több millió dollár nyereséget termelve... A legtöbb eme cégek közül legalísan működő gyógyszerészeti vállalat, ezekre nem is érdemes több szót pazarolni, legfeljebb annyit érdemes megjegyezni róluk, hogy roppant jövedelmezőek. Az így, legalísan megszerzett dollármilliókat fordítja az Umbrella a kevésbé törvényes kutatásiak finanszírozására. Olyan kutatások, amikhez már mindannyiuknak volt szerencsájük... Vagy inkább balszerencsájük... - fintorodott el sokatmondóan.

- Ezek a Fehér Umbrella néven jegyzett vállalat irányítása alatt futnak, és főleg biofegyver kutatásokkal foglalkoznak. Itt említhetnénk a T- és G-vírusokkal folytatott kísérleteket, amik már eddig is elég sok kellemetlenséget okoztak...

Az nem kifejezés... - gondolta Claire gúnyosan, de nem szólalt meg, mert kíváncsi volt a folytatásra.

- De mégis miért? – kérdezte Leon.

- Mármint úgy értem, hogy a biofegyver gyártás nem lehet olyan nagy buli. Aki ért hozzá, az egy centrifugából és más háztartási eszközökből simán összedob magának egy szerkezetet, és már el is kezdheti a gyártást...

Rebecca helyeslően felé biccentett.

- És pont azok a kísérletek, amiket ők folytatnak – gyorsfúziós vírus rekombináció – egy roppant költséges eljárás... és veszélyes... - halkult el a lány hangja.

Trent megrázta a fejét.

- Azért csinálják, mert megtehetik. Mert ezt akarják... - mosolyodott el bágyadtan, majd folytatta:

- Azért, mert gazdagok, mert mindenhatóak... és mert unatkoznak...

- Unatkoznak? Mégis kik? – kérdezte elképedve David, lassan szótagolva a szavakat.

Trent felé villantott a tekintetét, és újra megszólalt, ott folytatva a beszédet, ahol az előbb abbahagyta, figyelmen kívül hagyva David kérdését.

- A Fehér Umbrella jelenleg bioorganikus fegyverek kifejlesztésén fáradozik, szándékosan megfertőzve genetikailag átalakított vírustörzsekkel a kísérleti egyéneket, hogy azok még erősebbek, agresszívebbek és ellenállóbbak legyenek... Az a magatartásforma, amivel már Önök is találkozhattak a zombikká vált emberi lényeknél, nem más, mint egy váratlan és roppant szerencsétlen mellékhatás... Az Umbrella az általa kifejlesztett vírustörzseket alapvetően nem emberi beinjektálásra szánta... vagy legalábbis nem ebben a formában...

Claire türelmetlenül közbevágott:

- Mikor árulja már el végre, hogy mit keres valójában itt, és, hogy miért nem akarja, hogy Európába menjünk? – csattant fel mérgesen, nem törődve vele, hogy az indulataitól kissé remeg a hangja.

Trent rápillantott a lányra. Sötét szemeiben együttérzés csillant fel, és Claire hirtelen rájött, hogy a férfi teljesen tisztában van vele, hogy miért akar annyira eljutni Európába. Hogy pontosan ismeri az indokait, és ez, bár magának se szívesen vallotta volna be, nyugtalansággal töltötte el Claire-t...

Ez a fickó mindent tud rólunk... Mindannyiunkról...

- A Fehér Umbrella-nak is több üzeme van... - folytatta a férfi, elfordítva a tekintetét a lányról.

- És itt érkezünk el ahhoz a ponthoz, hogy miért is vagyok én itt... Hogy miért is szeretném, ha megváltoztatnák a terveiket... Utahban van egy kísérleti bázis, amit nem olyan

régen létesítettek... Éppen most keresik a megfelelő szakembereket, akik majd ott fognak dolgozni, de az értesüléseim szerint, alig három hét múlva, már minden készen fog állni az üzembe helyezéshez. Az egyik ott dolgozó férfi, aki a végső előkészületeket irányítja, a Fehér Umbrella egyik kulcsfigurája, a neve Reston. Előtte egy bizonyos Lewis volt a főfelügyelő, egy szálnalmas ki alak, akit váratlan baleset ért... - köhintett egyet sokatmondóan Trent, majd folytatta.

- Azóta Reston irányítja a dolgokat... És mivel nagyon fontos szerepet tölt be a Fehér Umbrella vezetőségében, ezért van nála egy kicsiny fekete könyv... Egy könyv, amiből összesen három létezik, de a másik kettőt szinte teljesen kizárt, hogy megszerezhetnénk...

- Miért olyan érdekes az a könyv? – kérdezte John fenyegetően.

Trent nyájasan elmosolyodott, mintha csak egy udvarias kérdést tettek volna fel neki.

- Mindegyik könyvben megtalálható a Fehér Umbrella létesítményeit irányító számítógépegységek vezérlőkódjai... Az, aki birtokolja a három könyv egyikét, minden gond nélkül bejuthat bármelyik laborba, vagy kísérleti bázisba... Természetesen, ha valamelyik könyvecskének nyoma veszne, azonnal megváltoztatnák az összes hozzáférési kódot, de ez is hónapokba tellene nekik, már ha nem akarnák, hogy az összes addigi adatuk elvesszen... - Trent elhallgatott, és némán szemügyre vette a többieket.

Senki se szólalt meg egy jó pár másodpercig, az egyetlen zaj, amit hallani lehetett, az a repülőgép turbináinak egyenletes zúgása volt...

Claire sorra szemügyre vette a társai elgondolkodó arckifejezését, és azt kellett látnia, hogy komolyan fontolóra veszik Trent szavait... és rájött, hogy egyre csekélyebb az esélye arra, hogy eljusson Európába... a bátyjához...

- De mi lesz Chris-sel, Jill-lel és Barry-vel? Igaz említette, hogy jól vannak, de honnan tudhatnánk, hogy mindez igaz? – kérdezte Claire, és David tisztán kihallotta a szavai közül a hangjában bujkáló kétségbeesést.

- Túl sokáig tartana, míg elmondanám, honnan szerzem az értesüléseimet, ezért kénytelen lesz megbízni bennem, bár tudom jól, hogy nem ezt akarta hallani tőlem. A bátyja és a barátai nincsenek közvetlen veszélyben, és jelenleg nincs szükségük segítségre, de ilyen kedvező lehetőség, hogy megszerezzük a Reston birtokában lévő listát nem lesz még egy... A létesítmény biztonsági rendszerét még nem helyezték üzembe, a berendezéseknek még csak a fele működik, és amíg a kísérleti laboroktól távol maradnak, addig harcolniuk sem kell... semmiféle kreatúrával sem... - fejezte be halkán a mondatot Trent...

David nem tudta, hogy mit gondoljon, mert remekül hangzott, amit a titokzatos Mr. Trent mondott... Kár lenne kihagyni egy ilyen lehetőséget, de azok után, ami a Caliban öbölben történt...

És persze minderre csak Trent szava a biztosíték...

- Milyen érdek fűzi magát mindehhez? Miért akarja, hogy az Umbrella elbukjon? – kérdezte meg David, összehúzott szemeivel fürkészve a vele szemben álló magas férfit.

A kérdezett vállat vont.

- Mondjuk úgy, hogy hobbiból csinálom.

- Komolyan kérdeztem...

- Én is az vagyok... - mosolyodott el Trent gúnyosan.

David csak egyszer találkozott annak előtte a férfival, és már akkor is roppantul zavarta az a különös vidámság, ami körülengte az ismeretlent... Mintha titkolna valamit...

- Miért titokzatoskodik ennyit? – szólalt meg ekkor Rebecca.

- Miért nem árulja el egyszerűen, hogy mit akar?

- Mert azt Önöknek kell kitalálniuk... Mint már említettem, vannak egy jó páran, akik tisztában vannak a Fehér Umbrella tevékenységeivel, és nem szeretném, ha Önök idő előtt túl sok információhoz jutnának, mert azzal esetleg nekem ártanának...

- Akkor most miért vállalja a kockázatot? Mi célja van velünk? Az eddig elmondottakból arra következtethetünk, hogy magának elég sok kapcsolata van a Fehér Umbrella-val, miért nem fordul hát a nyilvánossághoz, vagy szabotálja a céget belülről?

Trent újból elmosolyodott, kivillantva hófehér, szabályos fogsorát.

- Azért vállalom a kockázatot, mert most van itt az ideje, az egyéb indokaimról pedig nem szeretnék beszélni...

Csak beszél és beszél, a nélkül, hogy bármi lényegeset is elárulna... - bosszankodott magában David, Trent-et figyelve, aki felemelte az egyik ülés háttámlájára terített kabátját.

- Gondolom, mielőtt döntenének, szeretnék megvitatni a dolgokat... - szólalt meg halkan a potyautas.

- Éppen ezért, ha megbocsátanak, akkor én most csatlakoznék a kapitányhoz... - fordult el az őt bámuló tekintetek elől, és elindult a pilótafülkét az utastértől elválasztó függöny felé...

Négy

Alig telt el egy pár másodperc, hogy Trent elhagyta az utasteret, John megszólalt:

- A pokolba is ezzel az egésszel! – morrant fel, a távozó férfi mögött meglebbenő függönyt figyelve.

- Nem értem, hogy lehet ennyire nyugodt ez az átkozott pasas... Annyira irritál a jelenléte... Meg amúgy se tudok valahogy megbízni benne... A mondó vagyok, hogy kapjuk el a grabancát, és szorongassuk meg egy kissé, hogy elárulja végre, honnan tud ennyi mindent az Umbrella-ról, és persze rólunk... És ha megint valamiféle semmitmondó válasszal akarja kiszűrni a szemünket, akkor hajítsuk ki azt a lötytyedt seggét a gépből... – vigyorodott el John, ami enyhítette egy kissé a szavaiból kicsengő feszültséget.

- Jól van... - sóhajtott fel halkan David.

- Ki szavaz John mellett? Claire? Tudom, hogy nagyon aggódsz Chris-ért...

A lány lassan a férfi felé biccentett, majd megszólalt:

- Igen... - mondta bizonytalanul.

- Nagyon szeretném már látni...

- De... - vágott bele a szavaiba David, mintha csak tudta volna, mi lesz a folytatás.

A hangjából nyugalom áradt...

- De... azt hiszem, hogy Trent igazat beszélt... Mármint, hogy Chris-ék jól vannak...

Leon a lány felé biccentett.

- Én is azt hiszem... John-nak igaza van abban, hogy ez a fickó roppant dörzsölt, és a jelleme némileg... hát irritáló, de nem hiszem, hogy hazudik... Igaz, nem árult el sokat, de amit elmondott... az nem csak süketelés volt...

- Rebecca? – fordult el a fiatal rendőrtől David.

A lány halkan felsóhajtott.

- Sajnálom John, de én is az előttem szólókkal értenék egyet. Trent már régebben is segített nekünk... legalábbis a maga furcsa módján... és az, hogy ide merészkedett közénk, fegyvertelenül, azt jelenti...

- Azt jelenti, hogy egy hülye seggfej! – dörmögte John sötéten, mire Rebecca finoman beleboksolt a karjába.

A lány sejtette, hogy a férfi miért vonakodik egyetérteni a titokzatos Trent-el...

Mert nem ijedt be tőle... Hiába lépett fel fenyegetően, Trent teljesen közömbös maradt... és EZ bosszantja annyira John-t...

Rebecca a férfi felé fordult, és a szavait jól megválogatva, ismét megszólalt:

- Szerintem csak az irritál téged, hogy a pasas nem tojta össze magát, mint a legtöbb ember tette volna, ha egy ekkora vadbarom tornyosul fölé... - vigyorodott el a lány, mire John felvonta a szemöldökét, majd némi gondolkodás után vállat vont:

- Lehet, hogy igazad van... de valahogy akkor se tudok megbízni a fickóban...

- Nem hiszem, hogy közülünk bárki is megbízna benne... – mondta David.

- Tény, hogy Trent túl sokra tartja magát... de segíteni akar nekünk... A kérdés most az, hogy felkutassuk-e ezt a bizonyos Reston-t, vagy maradjunk az eredeti tervnél?

Mindenki némán maga elé meredt, és Rebecca sejtette, hogy azért nem szólalnak meg, mert senkinek sincs ínyére, hogy ő mondja ki a tényt, hogyha Trent igazat beszélt, akkor nincs semmi okuk Európába menni... Persze ő sem akarta ezt így kimondani, mert valahogy úgy érezte, hogyha megteszi, akkor Chris-t, Jill-t és Barry-t árulja el ezzel...

De ha pillanatnyilag nincs szükségük a segítségünkre...

Rebecca hangosan felsóhajtott, majd megszólalt, megtörve a közük telepedett csendet:

- Ha a feladat tényleg annyira egyszerű, mint ahogyan Trent állította... akkor nem szabad egy ilyen lehetőséget elpuszkáznunk, mert ki tudja, hogy mikor adódik még egy...

Claire beharapta a szája szélét, és nagyot nyelt, mielőtt megszólalt volna.

- Ha megtaláljuk azt a bizonyos könyvet, akkor nem üres kézzel megyünk Európába...

- HA megtaláljuk a könyvet... - mondta John nyomatékosan, de Rebecca látta rajta, hogy kezd meginogni az elhatározása.

- ...de bevallom, hogy én is szívesen rátenném a mancsom azokra a titkos Umbrella feljegyzésekre, hogy aztán az újságok csámcsogjanak a kisdéd titkaikon...

Mindenki egyetértően David felé bólintott, és Rebecca tudta, hogy a döntés megszületett...

Úgy tűnik, hogy Utah-ba megyünk...

Ha bárki is arra számított, hogy Trent magán kívül lesz az örömtől, ha megtudja a fejleményeket, akkor csalódniuk kellett, mert amikor David előrement a pilótafülkébe, szólni neki, hogy vállalják a megbízatást, a férfi csak felé biccentett, miközben az arcán rejtélyes mosoly suhant át.

- Itt vannak a koordináták... - mondta tömören, előhúзва egy kicsiny papírlapot az egyik zsebéből.

- Van még rajta egy jó pár numerikus kód is, ezek közül valamelyik fogja nyitni a létesítmény ajtaját... Sajnálom, de nem tudtam jobban leszűkíteni a kört, maguknak kell majd rájönni, hogy melyik a helyes számkombináció...

Leon elgondolkodva szemlélte David-et, ahogy átveszi a papírlapot, és közben azon töprengett, hogy miért nem tudja kivenni a fejéből Ada-t...

Mióta csak az a titokzatos Mr. Trent megemlítette a Fehér Umbrella-t, rengeteg, mélyen eltemetett emlék jutott az eszébe Ada Wong-ról, amik hangos visszhangot verve kísértették a fiatal zsarut... Akárhányszor csak rápillantott Trent-re, önkéntelenül is az a nő jutott az eszébe... Talán a férfiből áradó magabiztosság, vagy a rejtelmes mosoly juttatta eszébe azokat a dolgokat...

Ugyanaz a titokzatoskodó mosoly, ami Ada szemeiben is felvillant, amikor megvádoltam őt, hogy Umbrella-nak dolgozó kém...

Bár ő és Claire jóval később került be ebbe a kicsiny csapatba, a többiek mindent elmondtak, amit az Umbrella-ról megtudtak, és amennyit Trent árult el nekik, de a titokzatos férfiről ők is csak annyit tudtak, hogy rengeteg olyasféle dologról van tudomása, amiket senki más nem tud...

Mindenesetre nem árthat, ha rákérdézek...

Amikor Trent elindult visszafelé a pilótafülkébe, Leon utánament.

- Mr. Trent... - szólította meg a férfit, aki a neve hallatán visszafordult, engedve, hogy a már félrelebbentett függöny visszahulljon a helyére.

- ... Raccoon City-ben találkoztam egy nővel... A neve Ada Wong... - kezdett el beszélni a fiatal zsaru, mire Trent, bár felé fordult, az arca semmit nem árult el.

- Igen?

- Kíváncsi lennék, hogy tud-e róla bármit is... Hogy kinek dolgozott, vagy arról, hogy egy mintát akart volna megszerezni a G-vírusból...

Trent felvonta a szemöldökét.

- Tényleg? És sikerült neki megszereznie?

Leon összehúzott szemekkel fürkészte a vele szemben álló férfi arcát, elevenen csillogó sötét szemeit, és közben azon gondolkozott, hogy miért van az az érzése, hogy Trent már tudja a választ...

De nem tudhatja!!! – üvöltött egy hang Leon fejében. *Ada az előtt meghalt, hogy az egész laboratórium felrobbant volna...*

- Igen, megszerezte... - szólalt meg ismét a fiatal rendőr, halkán formálva a szavakat.

- Bár ez nem sokat számít, mert... mert nem sokkal utána feláldozta magát... Legalábbis bizonyos értelemben... De előtte tény, hogy megszerezte... És majdnem megölt azért a rohadt mintáért valakit...

- Az a valaki... esetleg Ön volt? – kérdezte Trent egyszerűen, egy gyengéd mosolyt villantva Leon felé, akit, bár meglepett a kérdés, nem jött zavarba...

Nem jött zavarba, bár tudta, hogy a többiek figyelik őt... Pár hónappal ezelőtt egy ilyen beszélgetés még kínos lett volna a számára, de a Raccoon-i éjszaka után minden megváltozott... Az ember már nem fogja zavarban érezni magát egy ilyen kellemetlen beszélgetés során, ha már előtte farkasszemet nézett pár vérszomjas fenevaddal...

- Igen... - felelte, majdnem hogy kihívóan...

- Igen, én voltam az a valaki...

Trent felé biccentett.

- Ebben az esetben, legalábbis az én szerény véleményem szerint, nem kell arról a bizonyos nőről többet megtudnia... Sem a jelleméről... Sem az indokairól... Megpróbálta megölni magát, de végül is ő halt meg... Legyen elég ennyi...

Leon nem volt benne biztos, hogy ez egy kitérő válasz volt-e, vagy pedig a titokzatos Mr. Trent megmondta az igazat neki, de bármelyik feltevés legyen is igaz, a válasz tiszta logikája megnyugtatta a fiatal zsarut... Bár mindvégig tudta, hogy milyen válaszra számíthat a férfi részéről...

Ennek a pasasnak olyan sima a modora, mint egy baba feneke, és mellette intelligens, művelt... és egy kissé ijesztő... A fenébe is... Ada biztosan kedvelné... Jól kijönnének, mert annyira hasonlítanak egymásra...

- Nagyon élveztem ezt a kis fecsejt Önnel, de ha nem haragszik meg, nekem még van némi elintézetlen ügyem a gép kapitányával... - mondta egyszerűen Trent, majd a fiatal férfi felé biccentve, eltűnt a pilótafülke függönye mögött.

- Mi van, az egyszerű emberek közt már nem is jó? – dörmögte halkán John, ami nyilvánvalóvá tette, hogy a kezdeti ellenszenvén még mindig nem tette túl magát.

Leon rápillantott a zsörtölődő férfira, majd sorra a többiekre, akik elgondolkodott arckifejezéssel meredtek maguk elé. A férfi tekintete átsiklott Claire-re, aki kifejezéstelen

arccal nézett kifelé a repülőgép egyik ablakán. Odasétált a lányhoz, és gyengéden megérintette a vállát.

- Chris-re gondoltál? – kérdezte halkán, de Claire megrázta a fejét.

- Nem... - mosolygott rá a férfir.

A szája széle idegesen meg-megrándult.

- Tulajdonképpen az eddigi katasztrófába torkollott eseményekre gondoltam... A Spencer kastélyra... A Caliban öbölre... és persze Raccoon City-re... Azon gondolkoztam, hogy édes mindegy, hogy Trent azt állítja, hogy ez az akció teljesen simán fog lezajlani, mert amibe egyszer az Umbrella belekeveredett, az minden, csak nem egyszerű... Ahová ők belebonyolódnak, ott minden a feje tetejére áll... - Claire hirtelen félbehagyta a mondatot, és megrázva a fejét, felpillantott a mellette álló férfir.

- Ne is hallgass rám... Csak fecsegek itt össze meg vissza... - mosolyodott el idegesen, majd folytatta:

- Kimegyek, hozok egy szendvicset... Kérsz valamit?

- Semmit, köszönöm... - felelte Leon szórakozottan, miközben a lány szavai gondolkozott. Igazat adott neki...

Ott minden tényleg a feje tetejére áll, ahová az Umbrella beteszi a lábát... - húzta gúnyos fintorra a száját, és remélte, hogy ez az utah-i út nem az utolsó lesz az életükben...

Steve Lopez, halottfehér arcán üres, semmitmondó kifejezéssel áll a furcsa labor közepén... A kezében félautomata fegyver... Egyenesen rájuk irányul... Vontatott, szárazon reccsenő hangon, mintha valamilyen ragacsos váladékkal lenne tele a szája, valami olyasmit mond, hogy dobják el a pisztolyaikat...

John, a barátja dühtől és fájdalomtól eltorzult arcát szemlélve, csak ekkor döbben rá, hogy mi is történik körülötte: Karen halott... Steve... Steve pedig már nem élő ember... legalábbis nem a szó valódi értelmében, mert immáron ő is egy azok közül az átkozott zombi katonák közül...

John felsikolt:

- Mit művelt vele? – pördül meg hirtelen, és gondolkodás nélkül meghúzza a ravaszt...

Az egyik, mögötte álló, kifejezéstelen arcú lény összeseik, a halántékán ütött sebből bűzös váladék szivárog...

Újabb lövés, ezúttal nem az ő fegyveréből... és a hátába fájdalom mar...

- Steve... Stevie... - nyögi akadozva, lassan visszafordulva a barátja felé, akinek a kezében még mindig füstölög a fegyver.

Érzi, hogy a hátán meleg vér folyik le...

- John, John, ébredj fel... Csak egy rossz álom volt...

A férfi kinyitotta a szemeit, és fentebb tornázta magát a székén. A szíve hevesen kalapált, és még mindig nem egészen tudta, hogy hol van, annyira össze volt zavarodva.

Hűvös kéz simult a homlokára, és amikor felpillantott, Rebecca-t látta meg, ahogy aggódva fölé hajol.

- A francba is... - motyogta akadozó nyelvvel, és fáradtan lehunyta a szemeit ismét.

Némán hallgatta a repülőgép turbináinak egyenletes zsongását, míg kissé lehiggadt valamelyest.

- Jól vagy? – kérdezte Rebecca, mire John felé biccentett, egy mély levegőt véve.
- Én... kiabáltam álomban?

A lány rámosolygott.

- Dehogya... Csak éppen visszafelé jöttem a mosdóból, és láttam, hogy úgy remegsz, mint egy nyuszi... Remélem semmi élvezeteset nem szakítottam félbe...

John kiereszkedett magából egy bágyatag vigyort, majd kitérően ennyit mondott:

- Azt hiszem, nem kellett volna megennem azt a három tonhalas szendvicset... Megérkeztünk már? – váltott hirtelen témát, mire a lány rábólintott.

- Megkezdjük a leszállást... David azt mondta, hogy 15-20 perc múlva földet érünk... - pillantott rá ismét a férfira.

A tekintetéből melegség és aggodalom sugárzott, mire John némán lehülyézte saját magát.

- Én... én a laborban voltam... - mondta halkan, mire Rebecca megértően felé biccentett. Tudta jól, hogy miről beszél a férfi, hisz ő is ott volt...

- Én is álmodtam már róla... Pár nappal az után, hogy eljöttünk Exeter-ből... - mondta, gyengéden megérintve John kezét.

- Elég szörnyű egy álom volt... Olyan volt, mintha összegyúrták volna a Spencer kastélyt és a Caliban öbölbeli kutatóintézetet...

John elmosolyodott, azon gondolkodva, hogy ez a fiatal lány milyen figyelemreméltó egyéniség... Azok után, hogy az egyik S.T.A.R.S. akció során véletlenül belebotlottak a régóta elhagyatottan álló kúrián tanyázó rémségekbe, még volt mersze igent mondani, és eljönni velük a Caliban öblbe is, bár ő nagyon is jól tudta, hogy miféle szörnyűségek lehetnek ott rájuk...

- A fenébe is Beccy, és ezt csak így mondod? Ilyen higgadtan? Tudod mit... - vigyorodott el.

- ... ha egy pár évvel fiatalabb lennék, még ki is kezdenék veled, olyan belevaló csaj vagy...

- Fogd be! – pirult el Rebecca, miközben ismét beleboksolt a férfi karjába.

Egymásra mosolyogtak, és John érezte, hogy a rémálom utolsó foszlányai is eltűnnek a lelkéből...

Az út ekkor kissé rázóssá vált, ezért mind a ketten visszadőltek az ülésükbe...

Mindannyian tudták, hogy most már nincs visszaút, mert percek kérdése, és leszállnak Utahban...

David javaslata szerint a terv az volt, hogy amint földet érnek, megszállnak egy csendes kis hotelban, hogy megbeszélhessék a következő éjszakára ütemezett akció részleteit.

Csak bemegyünk, felmarkoljuk a könyvet, és már el is húzhatunk a pokolba... Könnyű... Persze a Caliban öbl megrohamozása is annak tűnt... De csak elsőre...

John úgy döntött, hogy amint földet érnek, elbeszélget ezekről a dolgokról Trent-tel, mert nem volt meglepődve azokkal az információmorzsákkal, amiket a férfi eléjük hintett.

Igaz, a fickó segíteni akar nekünk, de miért ilyen furcsa módon teszi azt?

...

Azért fiacskám, mert megteheti... Mert élvezi, hogy úgy mozgat mindenkit, mint egy marionett bábút...

John nem volt benne biztos, hogy ez az igazság, de nem talált ésszerűbb magyarázatot a férfi furcsaságaira...

De talán, ha megszorongatom egy kissé, akkor máris készségesen válaszol majd a kérdéseimre...

- John... - húzta vissza a gondolatai közül egy lágy női hang.

- ... Gondolod, hogy tényleg olyan egyszerű lesz ez a munka, mint amilyennek így első hallásra tűnt? Mármint úgy értem, mi lesz, ha valami... történik odabent? Valami, amire

senki se számít... - Rebecca hangja nem rezsent meg, de a szemeiben felvillanó aggodalmas kifejezés elárulta őt.

Valami... Mondjuk egy vírusfertőzés... valami, amit egy őrült tudós kreált... Egy aprócska szörnyeteg elszabadulása... Valami olyasmi, ami az Umbrella háza táján már többször megtörtént...

- Az egyetlen, ami odabent történni fog, az lesz, hogy Reston összeszarja magát félelmében... - mondta John magabiztosan, miközben újabb sziporkázó vigyort csillantott rá a fiatal lányra...

- Te olyan... hülye vagy... - mosolyodott el Rebecca, mire a férfi csak megvonta a vállát, visszadőlve a kényelmes ülésébe...

Egy pár perc elteltével a gép dőccenve földet ért alattuk, és a fejük lévő hangszóró recsegve életre kelt. Első ízben szólt hozzájuk a kapitány, és ezúttal is csak annyit mondott, hogy maradjanak a helyükön, amíg a gép teljesen meg nem áll. Nem fárasztotta őket a szokásos dolgokkal, miszerint reméli, hogy élvezték az utat, vagy, hogy a kinti hőmérséklet ennyi és ennyi fok...

John hálás volt ezért, mert nem volt szüksége rá, hogy ilyesféle baromságokkal traktálják őket...

A gép lelassult végre, majd a kifutópálya végére gördülve megállt.

A kicsiny csapat tagjai, felállva a helyükről, kinyújtóztatták elgémberedett tagjaikat, majd szedelőzködni kezdtek...

John is felpattant a székéből, majd egyenesen a pilótafülkétől elválasztó függöny felé vette az irányt, megerősítve magában az elhatározását, hogy addig nem engedi elmenni Trent-et, amíg nem beszélt vele...

Félrelebbentette a súlyos bársonyutánzatú anyagot, és az arcába hűvös szél vágott... Tudta, hogy elkésett...

A pilóta egyedül állt a repülőgép nyitott ajtajában. John mellé lépett, és lebámult a gép mellé tolt fém lépcsőszerkezetre, de az is teljesen üres volt, és amikor pár másodperccel később leért az aljára, és tanácstalanul körütekintett a leszállópályán, senkit sem látott... Kivéve azt a reptéri alkalmazottat, aki a fémmonstrumot a repülő oldalához gördítette. John megkérdezte a fickót, hogy hová ment Trent, de ő csak értetlenül megrázta a fejét, és annyit mondott, hogy John volt az első, aki leszállt a gépről...

- A kurva életbe is! – káromkodta el magát a hatalmas férfi, de aztán nem törődött tovább a titokzatos Mr. Trent-tel.

Csak az számított, hogy Utah-ban vannak végre... Megérkeztek, és mivel már éjfél jócskán elmúlt, alig egy napjuk maradt, hogy megszervezzék az akció részleteit...

Öt

Jay Reston roppantul elégedett volt... Már régóta nem érezte ezt a fajta elégedettséget, és ha hamarabb tudta volna, hogy ilyen jóleső érzés újra a dolgok sűrűjében lenni, már régen visszatért volna...

Írányítani az alkalmazottakat, könnyű munka, és ráadásul nem neked kell összemocskolni a kezed... És végre nem csak egy névtelen árnyék vagy a sok közül... - vigyorodott el magában, miközben arra gondolt, mennyi évet elpocsékolta hiábavalóan... Eddig csak egy átlagos középkorú férfinak képzelte magát, de most, 50 évesen, hogy újra értelmes feladatot kapott, sokkal fiatalabbnak, élettel telibbnek érezte magát...

Reston az irányító teremben ült éppen, a „Bolygó” tulajdonképpeni központjában, ahonnan mindent és mindenkit szemmel lehetett tartani...

A két kezét a tarkóján összekulcsolva, kényelmesen hátradőlve hintáztatta a székét, miközben a falra felszerelt monitorokat figyelte.

Az egyik kamera által közvetített képen egy sárga színű kezeslábasba bújt férfi dolgozott az Egyes Szektorban lévő fákon... Éppen azon munkálkodott, hogy újabb festékréteggel lássa el az ál-növényeket. A férfit Tom Somethingor-nak hívták máskülönben, de a név nem volt lényeges... Az egyetlen, ami számított, az volt, hogy Tom azért vitte fel a festékanyagot a fákra, mert Reston-tól ezt a parancsot kapta a kora reggeli eligazításon...

Egy másik képernyőn Kelly McMalus éppen újrakalibrálta a hőszabályzókat, szintén Reston utasítására...

McMalus a Skorpiókon dolgozó csapat vezetője volt jelenleg, de csak addig, amíg a végleges alkalmazottak meg nem érkeznek... Tulajdonképpen a jelenleg a „Bolygó”-ban dolgozó emberek zöme csak ideiglenesen volt itt, addig, amíg be nem indítják a rendszereket... Aztán a kilenc szakember, és a fél tucat kutató át lesz telepítve egy másik létesítménybe...

A „Bolygó”... A kutatóközpont hivatalos neve tulajdonképpen „Bio Organikus Fegyverek Kutató Központ „A”” volt, de Reston úgy gondolta, hogy a „Bolygó” sokkal jobb név. Arra már nem emlékezett, hogy ki is találta ezt ki, de tény, hogy a név rajtaragadt a létesítményen...

Remélhetőleg a videó kapcsolat ma már működni fog rendesen, mert már épp elég probléma volt eddig is a mikrofonokkal és az audió összeköttetéssel... De majd utánanézek a dolgoknak...

Szerencsére a Ma3K-k utolsó csoportja is megérkezett, és egyik példány se sérült. Ha minden így folytatódik, akkor egy kis szerencsével, határidő előtt be tudjuk fejezni a „Bolygó”-t...

Reston elmosolyodott, miközben a Sidney-vel való utolsó beszélgetésükre gondolt... Már akkor is feltűnt neki a Sidney hangjából kicsengő leheletnyi féltékenység, hogy ő mindennek nem lehet a részese. Az, hogy 30 év után Ő, Reston kapta meg a legújabb Umbrella létesítmény bejező munkálatainak a felügyeletét, egy igazi áldás volt a számára.

Igazi öröm töltötte el, amikor a tudomására jutott, hogy Lewis kocsija lezuhant a sziklákról, és a kutató szörnyet halt a balesetben... Ez volt a legjobb dolog, amit a férfi valaha is tett a hatalmas cégért, mert ezzel elérte, hogy Reston kapja meg a végső munkálatok felügyeletét. Övé lett a megiszteltetés, hogy a „Bolygó” születésénél jelen lehet...

Az egyik széles képernyőn ekkor egy újabb férfi jelent meg, egy súlyos szerszámos ládát és egy kötétekercset cipelve... Cole... Henry Cole volt az, a villanyszerelő, aki épp az intercom rendszer helyreállításán fáradozott... Éppen a főfolyosón haladt, az egyik lift felé tartott...

Reston-nak, ahogy a lassan haladó férfit figyelte, eszébe jutott az előző napi üzemzavar a felszíni kamerákkal, amik a földalatti létesítményben elhelyezett képernyőkre csak némi statikus zörejt közvetítettek... Semmi értelmes hangot... Semmi képet...

Reston parancsolta meg Cole-nak, hogy javítsa meg őket, miután végzett az intercom rendszer felállításával, mert a nélkül minden kapcsolatuk el volt vágva a külvilágtól...

Reston ellökte kerekeken guruló székét a monitorok közeléből, és felállva, kinyújtóztatta elgémberedett tagjait, miközben sorra vette a még elintézésre váró teendőket. *Intercom rendszer, videó kapcsolat... A Hármas szektorban lévő hidat meg kell erősíteni, bár nem ez a legsürgősebb feladat... És a világítással is kezdeni kellene valamit...*

Reston végigsétált a fényesen megvilágított szobán, elhaladva a drága plüssel bevont kényelmes székek mellett, amik annyira újak voltak még, hogy tiszta illatuk belengte a hűvösre temperált levegőt. A székek egytől egyig a széles monitorok felé néztek, és a férfi tudta, hogy alig egy hónap, és már a vezető kutatók, tudósok és adminisztratív munkatársak fogják rajtuk a munkájukat végezni. És persze akkorra Sidney és Jackson is itt lesz...

És Trent... - gondolta Reston reménykedve. Biztosan nem fogja visszautasítani a meghívást... Ő is kíváncsi lehet...

Reston egy pillanatra megállt a fém ajtó előtt, ami halk surranó hang kíséretében kinyílt előtte, és ő kísétált a széles folyosóra, ami a „Bolygó” teljes egészén körbe futott. Az irányító teremtől nem messze volt az egyik lift, de Reston pechére a villanyszerelő pont most ment fel vele a felszínre... Tulajdonképpen összesen négy felvonó volt az egész épületben, ami összekötötte a földalatti titkos részt a felszíni létesítményekkel, de ezeket még nem helyezték üzembe...

Várnia kellett tehát, míg Cole felér...

Mindenestre megnyomta a hívógombot, és a várakozás unalmas perceiben megigazított a zakója hajtókáját, miközben azon töprengett, hogyha megérkeznek a többiek is, első dolga lesz körbevezetni őket a „Bolygó”-n...

A Fehér Umbrella-t irányító maréknyi ember között, akiknek a kezében van a tényleges hatalom, Reston volt a legfiatalabb, és Jackson, bár többször bizonygatta már, hogy nagyra tartja és becsüli őt, mégis mindig igyekezett elkerülni a vele való beszélgetéseket... Mindig, mindenről őt értesítette utoljára...

Figyelemre se méltat az átkozott... - húzta el megvetően a száját Reston. De nem lesz ez így többé! Nem, ha meglátják majd, hogy a „Bolygó” az én irányításom és vezetésem alatt készült el, egyetlen hiba vagy bármilyen nehézség nélkül, ráadásul a határidő lejárt előtt... Megnézném, hogy ki tudná ezt utánam csinálni...

Tudta, hogy majd éjszaka fognak megérkezni a vezetők, és azt sem tartotta kizártnak, hogy nem egyszerre jönnek... Éppen ezért, elhatározta, hogy egy embert átirányít a bejáratához, hogy üdvözlje és elkísérje őket a felvonóhoz... *(Persze nem ehhez a mocskos szarhoz, amivel most én vagyok kénytelen utazgatni, hanem az újak valamelyikéhez...)*

A lefelé vezető úton aztán meghallgathatják a beszámolót többek között az elért eredményekről, az elegáns kivitelezésű lakónegyedről, a különleges légtisztító rendszerről és persze a korszerű berendezésekkel ellátott, sebészeti beavatkozásokra alkalmas műtökről... Mindenről, ami a „Bolygó” újításai közé tartozik...

A lifektől a központi irányítóba vezeti őket, ahol részletes beszámolót tart majd mindenről... A soron következő kísérletekről, a kísérleti alanyokról... mindenről... Aztán elviszi őket a teszthelyiségekbe...

A kísérletek minden fázisát megmutatom majd nekik, és a végén egy igazi boncoláson is részt vehettek, mielőtt megtekintenék a kémiai laborokat... Természetesen a „Fosszil”, vagy hosszabb nevén a „Fosszília” se maradhat ki... Csak aztán megünnöközzük majd át a tudósok lakrészeibe, ahol kávé és némi aprósütemény várja majd őket. Utána ismét vissza a központi irányítóba, ahonnan a monitorokon keresztül nyomon követhetik majd az első teszteket... Hátha a látvány majd lehűti kissé azt a fennhéjázó modorukat...

Egy lágy hang hozta vissza Reston-t a gondolatai közül, ami arra figyelmeztette, hogy megérkezett a lift. Az ajtó halkan félresiklott, és a férfi beléphetett a hatalmas fémkaszniba. A cipője talpa alatt tompán visszhangzott a vastag acéllemez, amit vastagon belepett a por.

Reston hangosan felsóhajtott, lepillantván portól szürkellő cipőire, majd megnyomta az irányítópanelen lévő egyik gombot.

A lift kis döccenéssel lódult vele felfelé, a felszín irányába...

Reston ismét felsóhajtott, ha arra gondolt, hogy az alatt a 10 nap alatt, mióta itt dolgozik, mennyi kellemetlenséget kellett elszenvednie, hogy az általa végiglátogatni szándékozott létesítmények zökkenőmentesen működhessenek...

A langymeleg, förtelmes kaja, a pepecselős munkák, és a kosz... mindenfelé csak a kosz...

A finom porszemcsék mindent beleptek... Még a központi irányító teremben is több réteg kosz borított be mindent, éppen ezért külön óvintézkedéseket kellett tenniük, nehogy a központi terminál meghibásodjon...

Három számítógép programozó dolgozott itt, és tanulva más létesítmények hibáiból egyiknek sem engedte, hogy hozzáférjen a többiek munkáihoz, mert tapasztalatból tudta, hogy nem jó, ha egy ember túl sok információval rendelkezik, de azzal is tisztában volt, hogyha a rendszer tönkremegy a mindent belepő portól...

Reston hangosan kifújta a levegőt, majd finoman megpaskolgatta a zakója belső zsebében lapuló kicsiny könyvecskét.

Nála voltak a kódok... Ha a rendszer tönkremenne mégis, valamilyen oknál fogva, csak új technikusokat kellene hívnia... Igaz nagy balszerencse lenne, de nem végzetes katasztrófa...

Raccoon City... Na AZ egy végzetes katasztrófa volt... És éppen e miatt kell mindennek jól mennie itt a „Bolygó”-ban... Azok után, ami OTT történt, főleg miután azok a kotnyeles S.T.A.R.S.-osok belekontárkodtak abba a szarba, amit már előttük az a hülye Birkin is alaposan felkavart, KELL ez az új létesítmény!

Bár az Umbrella vezetősége egyhangúlag hozta meg azt a döntést, hogy Birkin-től el kell venni a G-vírust, mégiscsak Reston emberei voltak azok, akik odamentek Raccoon City-be, így tehát ők voltak a közvetlen felelősei annak, hogy az akció során nem csak az egyik vezető tudósuk vesztette el az életét, hanem több billió dollárt érő felszerelés is odaveszett...

Bár nem Reston volt a felelős ezért, nem is hibáztatta senki őt, de ennek ellenére a szívéen viselte az új kutatóközpont sorsát...

A férfinak eszébe jutottak Trent szavai, amit az előtt mondott neki, hogy eljött a „Bolygó”-ba: „Amíg nem veszítjük el a fejünket, nincs okunk az aggodalomra...”

Bár ez egy örök érvényű tanács volt, mégis Trent szájából hallani ezt, sokkal igazabbnak tűnt...

Persze roppant mulatságos, ha azt vesszük, hogy Trent mint egyszerű politikai közvetítő került közéjük, és alig 6 hónap alatt már a vezetőség megbecsült tagja lett...

Trent... A hívős Mr. Trent, akit semmi sem izgat fel... Akivel nagyon is jól járt az Umbrella, ha csak az újabb keletű szerencsétlenségeket vesszük is alapul...

A lift halkán döccenve megállt, és Reston megmozgatta kissé fájó vállait, mielőtt kilépett volna a félresikló ajtón, hogy beszéljen Cole-lal...

Azzal a Cole-lal, akik jelenleg úgy ugráltathatók, ahogy csak a kedvem tartja... - mosolyodott el magába Reston...

Hat

A sötétén kéklő égbolton ezüstfehéren ömlött szét a Hold sápatag fénye, megvilágítva az alatt elterülő sivár tájat. A kékezüst derengésben még a levegő is fagyosabbnak tűnt, mint amilyen valójában volt...

Csak ne lenne ilyen hideg... - gondolta magában Claire, fázósan összebb húzva magát, annak ellenére, hogy a bérelt autóban működött a fűtés.

A bérlemény egy újabb egyterű furgon volt, amit David vezetett, miközben Rebecca a kezében tartott apró GPS vevőn keresztül figyelte a pozíciójukat.

Ha Trent koordinátái helyesek, akkor már nagyon közel vagyunk... - pillantott rá a lány a kicsiny képernyőre.

Claire kinézett az oldalsó ablakon a mellettük elsuhanó szürke tájra, és a sivár látványtól ismét összeborzongott...

A csapat terve egyszerű volt: A járművel leparkolnak a Trent által megadott koordinátáktól nem túl messze, és szép csendben beosonnak az Umbrella létesítménybe...

- Első lépésben meg kell találnunk a Trent által említett, kóddal nyíló bejáratot, és gyorsan végigpróbálni rajta az összes számkombinációt, ami ezen a lapon szerepel... - mondta David, megütögetve a mellénye egyik zsebét, ami alatt a titokzatos Mr. Trent-től kapott lista lapult.

- Ha szerencsék van, akkor a munkások már rég nyugovóra tértek, így nem is lesz más dolgunk, csak megkeresni a személyzeti szálláshelyet, és az álmukból felriasztott emberekkel könnyűszerrel el tudunk majd bánni... Bezárjuk őket valahová, és megkeressük Mr. Reston könyvét... John! Te és Claire fogtok vigyázni a foglyokra, míg mi átkutatjuk a létesítményt. A központi irányító teremmel és Reston szobájával fogunk kezdeni, mert ott a legvalószínűbb, hogy megtaláljuk... Ha 20 percen belül nem kerül elő az az átkozott könyv, akkor előszedjük Reston-t... Trent nevét lehetőleg ne említsétek! Kérdés?

A hotelben elhangzott utasítások roppant egyszerűnek tündek... De csak első hallásra...

Túl kevés információval rendelkeztek, ami pedig újabb és újabb kérdéseket szült...

Rémisztőnek tűnt mindannyiuknak a gondolat, hogy behatoljanak ez olyan létesítménybe, ahol még sose jártak, és ami ráadásul az Umbrella-é volt...

Ki tudja, milyen elvetemültek az itteni tudósuk... Könnyen megeshet, hogy némelyiknél még fegyver is lesz... - morfondírozott magában Claire. De legalább mi is jól el vagyunk látva fegyverekkel... EZ a lehető legjobb bánásmód, amit az Umbrella érdemel... - vigyorodott el a lány, rápillantva a két M-16-os automata gépfegyverre, és arra a fél tucat repeszgránátra, amik a kocsik hátlujában foglaltak helyet... Ezeket a szokásos 9 mm-es kézpisztolyok mellett magukkal szándékoztak vinni...

- Csak a legvégső esetre... - mondta még indulás előtt David.

Ja... A legvégső esetre... Ha netalán-tán összefutnánk pár bizarr kinézetű fenevaddal... Vagy esetleg több százzal...

- Fázol? - kérdezte Leon, Claire felé fordulva, és rápillantva a lány libabőrös karjaira.

- Te nem?

A férfi vigyorogva megrázta a fejét.

- Meleg alsónemű... Még Raccoon-ból...

- Jó neked... Nekem csak rövidnadrágom volt... Nem pedig rendőrségi egyenruha...

- Amit totál beborított mindenféle undormányos trutyi... - villantott fel egy gunyoros mosolyt Leon, és a lány boldog volt, hogy legalább némi viccelődéssel megpróbálja jobb kedvre deríteni.

- Jól van gyerekek... - szólalt meg ekkor John.

- Most hagyjátok abba, vagy visszafordulunk!

- Nyughass már John... - szólt hátra gyengéden Rebecca is.

Mindeközben David levette a lábát a gázpedálról, és az autó elkezdett lassulni.

- A bázis körülbelül 5-600 méterre lehet tőlünk délkeletre. - nézett rá a férfira Rebecca.

Claire vett egy mély lélegzetet, miközben az autó döccenve megállt alattuk.

Itt volt az idő...

John felkapta az egyik M-16-ost, majd kinyitva az oldalsó ajtót, kiugrott a járműből. Jeges szél csapott az arcába...

- Reméljük, hogy forró kávéval várnak minket... - vigyorodott el John.

A szájából sűrű felhőben gomolygott elő a lehelete, miközben Rebecca-t figyelte, aki épp az egészségügyi felszerelést vette magához.

Leon ránézett a melléte ülő Claire-re, és gyengéden megérintette a vállát.

- Készen állsz?

A lány ajkai mosolyra húzódtak, miközben az járt a fejében, hogy milyen édes is ez a srác... A Raccoon City-ből való megmenekülésük óta napról-napra közelebb kerültek egymáshoz, és Claire sejtette, hogy a fiatal rendőr nem bánná, ha még szorosabbá válna a kapcsolatuk... Bár nem volt benne biztos, hogy tényleg jó ötlet lenne ez... Legalábbis nem az adott időben, az adott körülmények között...

- Persze, minden oké... - sóhajtott halkan, kikapaszkodva a kocsiból a fagyos éjszakába.

David némán a kis csapat felé biccentett, miközben megpróbálta a szüntelenül a gondolatai közé tolakódó balsejtelmeket távol tartani magától, de ez nem volt könnyű... Rossz érzések kerülgették, és sejtette, hogy nem csak a miatt, hogy nincs térképük, hogy nem tudták rendesen megtervezni ezt az akciót, hanem mert egyáltalán nem tudják, hogy tulajdonképpen mivel is kell szembenézniük...

Rengeteg a kérdőjel, és mi mégis vállaltuk ezt az egészet... Csak bízhatunk benne, hogy minden rendben fog menni...

- Ott, egy kissé balra... - szólalt meg ekkor a mögötte lépkedő Rebecca, kiszakítva David-et a gondolatai közül.

A lány halkan súgva mondta ezeket a szavakat, de a hűvös és csendes éjszakában minden hang tisztán és élesen csengett...

David némán felé biccentett, és belemeresztette a szemét a sűrű sötétségbe, de semmit sem látott... A lámpáikat nem merték felkapcsolni, nehogy meglássák őket, mert a létesítmény őrzésével kapcsolatban Trent semmiféle információval nem szolgált, éppen ezért nem mertek kockáztatni...

A férfi tett egy pár lépést előre a jelzett irányba, majd megtorpant, meglátva a nem sokkal előttük húzódó alacsony kerítést, és az azon túl, a sötétségbe burkolódzott néma épületek sorát...

Öt, vagy talán hat betonbunker... Semmi fény... semmi mozgás...

- Biztos a föld alatt van az Umbrella titkos létesítménye... - súgta Rebecca, mire David rábólintott.

Ez tűnik a legvalószínűbbnek... - gondolta magában a férfi, némán szemlélve a még ebben a halovány holdfényben is öregnek és roskatagnak tűnő épületeket, amik egy sorban helyezkedtek el.

A rézsútosan álló tetők meg-megcsillantak a bágyatag holdfényben.

David leguggolt, és néhány másodperces szemlélődés után ismét a kis csapat felé fordult, majd halkan formálva a szavakat, megszólalt:

- Maradjatok mindig alacsonyan... Át kell másznunk a kerítésen, aztán irány a legközelebbi épület. Én megyek elől, John zárja majd a sort. Figyeljete mindenre, ami csak egy kicsit is gyanús lehet: bármiféle mozgás, kamerák...

A többiek némán a kapitány felé biccentettek, jelezvén, hogy megértették a parancsot.

David felállt, és meggörnyedve, futólépésben elindult a kerítés felé.

20 méter...

A tüdejébe élesen belehasított a jeges levegő, és összeborzongott, ahogy a vékony izzadságréteg ráfagyott a bőrére.

10 méter...

5 méter...

David felfedezett egy, a kerítéshez rögzített táblát, melyen ez állt:

*„Idegeneknek tilos a belépés!
7-es számú Időjárás Megfigyelő Állomás”*

A férfi felpillantott, és két épület tetején is látott egy-egy kerek sziluettet, amik valószínűleg szatellit-antennák voltak.

Közelebb lépett a kerítéshez, és először csak a fegyver csövével, majd a kezével is megérintette azt...

Semmi... Nincs áram vezetve bele... És se szögesdrót, se érzékelők nincsenek rá felszerelve...

...

Miért is lenne? Egy időjárás állomás védelméhez nem kellenek ilyesmik...

David a szíjánál fogva a vállára akasztotta a puskáját, majd megragadva a vékony drótkerítést, gyorsan felmászott rá... A kerítés alig volt 2 méter magas, ezért könnyűszerrel leküzdötte az akadályt, és a túloldalt földet érve, leguggolva körülmélt a kihaltak tűnő telepen...

Rebecca volt a következő... A lány könnyedén és gyorsan mozgott...

David felnyúlt, hogy segítsen neki, de Rebecca elhárítva a segítséget, fürgén lehuppant a földre, közvetlenül a férfi mellett...

Leon lába beakadt a kerítés tetejébe, de David még épp időben elkapta a fiatal rendőr karját, aki hálásan a kapitány felé biccentett, majd visszafordult, hogy segítsen Claire-nek...

Eddig minden rendben... - gondolta David, az épületek közt terjengő sötétséget fürkészve, és bár nem látott semmiféle mozgást, a szíve mégis hevesen dübörgött félelmében...

Rápillantott John-ra, aki épp ebben a pillanatban ért földet mellette, hatalmas porfelhőt kavarva, majd némán a legkisebb épület felé intett...

Sejtette, hogy az Umbrella emberi túl pimaszak és önhittek ahhoz, semhogy a legutolsó épület legeldugottabb zugába rejtenék a titkos bejáratot, bár a józanész ezt diktálta volna...

Az Umbrella túl okosnak képzei magát, és ezért fel se merül bennük, hogy esetleg valaki ráakad a titkos kis laborjukra. - gondolta magában David.

Vagy legalábbis remélte, hogy így lesz...

Félig meggörnyedve haladt a legközelebbi épület irányába, és közben azon imádkozott magában, hogyha vannak is kamerák a környéken, senki ne nézze az általuk közvetített képeket...

Bár későre járt már az idő, Reston mégse volt fáradt.

Éppen a központi irányító teremben üldögélt, hosszú ujjai közt egy brandyvel megtöltött porcelánbögrével, és lustán a következő nap feladatán mélázott...

El kellene már küldeni azt a rég esedékes beszámolót, de Cole még mindig nem csinálta meg az intercom rendszert, bár legalább már a kamerák rendesen működnek. - sóhajtott fel halkán, majd kényelmesen hátradőlt a székében.

Ezen kívül Les Duvall jelezte, hogy a Ca6-osok ketreceivel kezdeni kéne valamit... És ott van még a „Város” is... A Ma3K-k nem igazán aktívak, annyira egyhangúra sikeredett a Négyes Szektor... Majd holnap átküldöm oda a tervezőket, hogy alakítsák át egy kissé a terepet... - gondolkodott el, majd a tekintete rászegeződött arra a világító lámpára, ami pont ebben a pillanatban gyulladt fel.

Rögtön utána éles hang hasította ketté a szoba csendjét, ahogy bekapcsolt a riasztó rendszer...

A fenébe, már megint... Cole már igazán megcsinálhatná azokat az átkozott érzékelőket...

A héten ez már a hatodik vagy hetedik alkalom volt, hogy a szenzorok bekapcsoltak, mert túl érzékenyre voltak állítva, ezért a felszínen állandó jelleggel fújó szél is aktiválta a riasztórendszert.

Jó, hogy még én itt vagyok... - dörmögte magában, miközben megérintett egy pár billentyűt az előtte heverő irányítópanelen, mire az éles hang elhallgatott.

A tekintetével végigsöpört a falra szerelt monitorokon, bár csak megszokásból, mert egyáltalán nem számított rá, hogy bármi érdemlegeset is látni fog...

Ám ekkor az ereiben meghűlt a vér...

Reston megdöbbenve hajolt közelebb a képernyőhöz, ami az egyik felszíni épületben volt elhelyezve... Öt, vagy talán hat embert látott, mind feketébe öltözve, ahogy a kezeikben szorongatott zseblámpákkal svenkelik végig a kicsiny helyiséget...

A vékony fénypázmák végigfutottak a poros irányítópultokon, a falakra ragasztott meteorológiai térképeken, és... megvilágították az ismeretleneknél lévő fegyvereket...

Ne... - suttogta Reston, félig a félelem és a kétségbeesés határán, mire ráeszmélt, hogy tulajdonképpen ki is ő...

Jay Reston... Az egyik legbefolyásosabb ember ebben a szaros országban... Ha nem mindjárt az egész Földön...

A férfi megragadta az egyik billentyűzet mellett heverő telefont, és halkán felsóhajtva várt a kapcsolódásra...

- Itt Reston beszél. – szólalt meg azonnal, amikor meghallotta a diszpécser hangját a vonal túlsó végéről...

- Akadt némi problémánk... - maga is meglepődött rajta, hogy milyen szenvtelenül csendül fel a hangja, bár a körülmények erre igazán nem adtak okot.

- Mondja meg Jackson-nak, hogy hívjon vissza sürgősen, de addig is indítsanak el egy csapatot... AZONNAL! Húsz percen belül itt legyenek! – üvöltött bele a mikrofonba, miközben a tekintetével szinte rátapadt a kicsiny monitorra, ami a behatolókat mutatta.

A kezdeti félelme kezdet átcsapni dühbe...

A S.T.A.R.S.... Csakis ők lehetnek...

De se baj... Még ha meg is találják a titkos létesítménybe vezető bejáratot, akkor se juthatnak be, mert nem tudják a kódot... És akárhik is legyenek, meg fognak fizetni... Csak idő kérdése...

Reston visszatette a telefont a helyére, és a karjait kinyújtóztatva hátradőlt a székében, rendületlenül a csendben kutakodó idegeneket szemlélve, és kíváncsi volt rá, hogy vajon azok a szerencsétlenek tudják-e, hogy nemsokára halott emberek lesznek...

Hét

Az épület hűvös és sötét volt. A csendet csak a gépek monoton zúgása törte meg, amibe belevegyült a hívatlan látogatók alig se hallható szívdobogása...

Bár maga a helyiség, ahová jutottak, teljesen üres volt, a kis csapat tagjai mégse érezték magukat biztonságban benne. Az árnyas sarkokból több apró szempár is nyomon követte a lépteiket...

Hogy én hogy utálok ezt... - nézett az egyik elsuhanó apró árny után Rebecca.

A filmekben valahogy sose látszik a főhős zsarun, vagy magánhekuson, hogy izgulna, miközben tilosban jár egy ismeretlen házban... De a való élet az teljesen más... - sóhajtott fel a lány, izzadt tenyerét a nadrágjába törölve.

A szíve hangosan dübörgött, de a fülében érzett dobogáson keresztül is tisztán hallott minden aprócska neszt is... és ilyenkor a gyomra önkéntelenül görcsbe rándult...

Rebecca bágyadtan nekidőlt az egyik berendezésnek, ami leginkább egy hűtőgéphez hasonlított, leszámítva azt a milliányi gombot, amik az oldalához rögzített panelen helyezkedtek el. „OGO jelfogó” hirdette egy aprócska tábla a gombok alatt, de a lány ettől se lett okosabb...

Ellökve magát a hideg fémburkolattól, szemügyre vette a szoba többi részét is. Több, az előbbihez hasonlatos szerkezet is látott a helyiségben, és elszontyolodva gondolt arra, hogy ha a többi épület is így tele van zsúfolva ilyesféle, ismeretlen rendeltetésű gépekkel és masinákkal, akkor megtalálni a Trent által említett titkos bejáratot, szinte teljesen lehetetlen lesz...

És kész csoda lesz, ha végre kikeveredünk innen, éppen és sértetlenül azzal az átkozott könyvvel... vagy a nélkül... - sóhajtott fel ismét, a szobában kutakodó társainak az árnyait szemlélve.

Mióta csak kiszálltak a kocsiból, kellemetlen érzés motoszkált benne... Nem is igazán ideges volt... Hanem feszült... És tudta jól, hogy az ösztönei eddig még sose csapták be...

Most már csak azt kéne tudni, hogy ez egy megérzés, vagy egyszerűen csak beszartál a félelemtől Édes? – kérdezte magától, de nem tudott rá felelni...

Egyszerűen nem tudta kiverni a fejéből azt a kellemetlen gondolatot, hogy valami rossz fog velük történni...

A lány ekkor észrevett valamit... Közvetlenül az „OGO” masina mellett valamiféle kazánszerűség foglalt helyet, az elején kicsiny ablakkal. A négyszögletes üveg mögött egy papírlap hevert, rajta valamiféle grafikonnal, de Rebecca nem tudta kivenni, hogy pontosan mit ábrázol... De nem is ez volt a lényeg... Amin a tekintete megakadt, az maga az üveg volt: a finom portól (ami az egész szobát belengte) feketedő ablakon egy elmaszatolódott foltot fedezett fel: mintha valaki végighúzta volna rajta az ujját.

A lány szórakozottan közelebb lépett, és óvatosan megérintette az üveget, de a várttal ellentétben, az ujjai valamiféle érdes felszínű anyagot tapintottak...

De hisz ez... le van festve... - ráncolta össze a szemöldökét.

- Azt hiszem, találtam valamit... - suttogta halkan, erősen megtaszítva a koszfoltos üvegnek látszó valamit, mire az halkan kattant egyet, majd kinyílt, felfedve a mögé rejtett fényesen szikrázó panellapot, és rajta a makulátlan tiszta gombokat.

- Bingó... - mormolta halkan a lány mögé lépő John, mire Rebecca-t heves izgalom öntötte el.

Ránézett a férfira, akinek a szájából sűrű ködként gomolygott elő a lehelete, és ez ráébresztette a lányt, hogy tulajdonképpen irtózatosan fázik.

- Nagyszerű... - lépett melléjük David is, magasabbra emelve a kezében szorongatott elemlámpát, és szemügyre véve a kicsiny számlapot.

Mivel a Trent-től kapott papírlapon szereplő összes, nyolc szemjegyű kódot megjegyezte, ezért most elkezdte őket bepötyögni...

- Figyeljétek meg, hogy az utolsó lesz a nyerő... - suttogta John vigyorogva, és talán Rebecca még el is nevette volna magát, ha kevésbé fél... Ha kevésbé fél attól az ismeretlentől, amivel nemsokára szembe kell nézniük...

Jackson visszahívta Reston-t, és hűvösen csengő, nyugodt hangon tudatta vele, hogy két négy fős csapat már útnak indult Salk Lake City-ből.

- De csak azért tudtuk őket elküldeni, mert Trent tanácsára áthelyezték őket ide, Salt Lake-be addig, amíg meg nem nyit az új létesítmény. – egészítette még ki a mondandóját a férfi.

Reston örömmel hallotta ezt, bár a tény, hogy ebben a késői órában három férfi és két nő kószál a titkos létesítmény bejárata környékén, nem tette túl boldoggá...

- Nem juthatnak be Jay... - szakította félbe Reston gondolatait az ismét megszólaló Jackson, majd szó nélkül bontotta a vonalat.

A hangja nyomatékosan csengett, mire Reston hatalmasat nyelt.

Jackson Cortlandt volt az egyik legbefolyásosabb ember az Umbrella-nál, és bár rendkívül arrogáns természettel bírt, ő volt a legmegfelelőbb ember az ilyesfajta piszkos ügyek elintézéséhez... És persze a legkegyetlenebb is...

A legutolsó ember például, aki ujjat mert húzni vele, darabokban kapta vissza a családját, miután kegyetlen módon lemészároltatta őket...

Jay Reston nem volt éppen elragadtatva Jackson-tól, de nem mert volna neki nemet mondani, és főleg nem merete volna megtenni, hogy egy ilyen behatolásról nem értesíti, mert tudta jól, hogy a következmények beláthatatlanok lettek volna...

Úgysincs meg a betolakodóknak a belépőkód... Így, még ha meg is találják az irányítópanelt, nem tudnak vele mit kezdeni...

Csak 20 percet kell várni... Legfeljebb fél órát... - vett egy mély lélegzetet Reston...

Majd elfelejtett kifűjni azt megrökönyödésében, amikor meglátta a betolakodók egyikét, egy fiatal lányt, amint kinyitja az irányítópanelt rejtő ablakot.

A fenébe is... megtalálták... - gondolta elkeseredetten, és bár nem tudta, hogy kik ezek az emberek, és mi keresnivalójuk van a „Bolygó”-ban, abban biztos volt, hogy az a 20 perc rettenetesen sok idő... Főleg amikor észrevetette, hogy az egyik férfi elkezd nyomogatni a gombokat...

Csak találgatnak... Nem lehet, hogy ismerjék a belépőkódot... - hajolt közelebb a monitorhoz, és jobban szemügyre vette a magas, sötét hajú férfit.

Ekkor eszébe jutott az a mondat, amit még Trent mondott a legutóbbi találkozásuk alkalmával: „Szerintem valaki titkos adatokat szivárogtat ki... Valaki, aki a Fehér Umbrella belső köreihez tartozik...”

A fenébe is... Lehetséges ez? – kapta fel ismét a telefonkagylót, de aztán meggondolta magát.

Talán jobb, ha ezt Jackson nem tudja meg... Én is meg tudom oldani a problémát... - gondolta át gyorsan a lehetőségeit.

Az biztos, hogy távol kell tartani a betolakodókat a földalatti titkos létesítménytől, de mindenki alszik, és az intercom rendszer nem működik... A pisztoly... - jutott eszébe a szobájában őrzött fegyver, de aztán beléhasított a felismerés, hogy ezek az átkozottak tényleg birtokában vannak a kódnak, akkor nem lesz elég ideje...

Hatástalanítani kell a liftet! – vágott belé hirtelen a felismerés, mire gyorsan felpattant a székéből, és kiviharzott az irányító teremből.

Közvetlenül a lift mellett volt egy irányítópanel, amivel hatástalanítani lehetett a felvonókat... Reston oda tartott most...

Szépen lehívom a liftet, aztán kiiktatom, így, ha még tudják is a belépési kódot, fent ragadnak a felszínen... Aztán már csak az ide küldött különítményt kell megvárni... Minden rendben lesz... - mosolyodott el magában Reston, majd lépésből futásra váltott...

Leon nyugtalanul figyelte David ténykedését, ahogy sorban végig próbálja az összes kódot, és közben azon imádkozott magában, nehogy felfedezzék az ittlétüket.

Bár sehol sem látott a helyiségben kamerát, de tudta jól, hogy ez koránt sem jelenti azt, hogy nincs is belőlük egynéhány felszerelve a szobában.

Végül is, ha az Umbrella titkos laborokat tud létesíteni, és ocsmány szörnyeket kreálni, akkor pár térfigyelő kamera felszerelése igazán nem jelenthet gondot nekik...

David beütötte az utolsó számkombinációt is, és a szíve egy ütemet kihagyott, mert nem történt semmi...

Már majdnem elkáromkodta magát, amikor halk surranó hang kíséretében félrehúzódott a fal egy szelete, és valahol halk morajlással beindult egy gépezet...

Mindannyian fegyverre kaptak, ahogy az ajtó feltárult előttük, felfedve a mögötte rejlő liftaknát.

- Az anyját... - fütyöntett halkan John...

A hangjában félelemmel vegyes tisztelet bujkált, ami beleveszett a gyorsan emelkedő lift zümmögésébe, amit szintén a kóddal aktiváltak.

Leon elhűlve hallgatta a jeges akna mélyéből érkező, halkan visszhangzó morajt, miközben azon töprengett, mennyi pénzbe kerülhetett kialakítani ezeket a titkos, földalatti létesítményeket.

Raccoon City alatt is mekkora laboratórium volt elrejtve... Ezeknek annyi pénzük lehet, amennyi még magának Istennek sincs...

- Készüljetek! – hallotta meg David figyelmeztető hangját.

- Nem tartom kizártnak, hogy társaságunk is érkezik majd a lifttel... - dörögte halkan a férfi, egyenesen a sötétben tátongó aknának szegezve a fegyverét...

Reston végre megtalálta a falba süllyesztett panelt, ám amikor kinyitotta a kicsiny fémlapot, megdöbbenve tapasztalta, hogy a kart képtelenség lehúzni, ugyanis valaki, valamilyen oknál fogva rögzítette azt egy retesszel. Ez volt az eddigi legnagyobb baromság, amit látott, már ami az Umbrella biztonsági rendszereit illeti.

Kell valamilyen megoldást találnom, mielőtt azok az átokverte betolakodók... - túrt bele a férfi idegesen a hajába

Gondolkodj! – nyomta meg kétségbeesésében a hívógombot, de tudta jól, hogyha fölösleges, úgyse fog beindulni, amíg a biztonsági reteszt el nem távolítja...

Hol lehetnek a biztonsági kulcsok? – a tekintete fel alá cikázott a széles folyosón...

... és ekkor eszébe jutott...

Az irányító terem...

Reston sarkon fordult, és futólépésben elindult visszafelé...

Az első napon, amikor megérkezett ide, az egyik tervező végigvezette az egész létesítményen, megmutatva neki az összes helyiséget, és elmagyarázva a biztonsági rendszer működésével kapcsolatos tudnivalókat... Többek között a lift hatástalanításával kapcsolatban is... Emlékezett, hogy akkor roppant unalmasnak találván eme formásokat, alig se figyelt oda, és a fásztó körút végén kapott kulcsokat egyszerűen belökte az egyik fiókba a központi irányító teremben, úgy vélván, hogy úgyse lesz rájuk soha szükség...

Hogy feledkezhettem meg azokról az istenverte kulcsokról? – vágatott keresztül Reston az ajtón, némán szidalmazva saját magát a hülyeségeért...

Tíz perce még olyan nyugodtnak tűnt minden... A kényelmes karosszékekben ülve, brandy-t szopogatva...

... És tíz perc múlva akár már halott is lehetsz... - tépte fel sietve a férfi az egyik fiókot...

A felvonó hatalmas volt: legalább 3 méter hosszú, és 4 méter széles... John csak egy futó pillantást vetett a halvány rózsaszínű kárpitozásra, de máris szívből rühellte ezt az egészet...

De legalább üres... Most már csak az a kérdés, hogy lent várni fognak-e rák...

John, aki legközelebb állt a lifthez, kérdően ránézett David-re, aki erre a fejével biccentve csak, a felvonó belseje felé intett.

A hatalmas, olajbarna bőrű férfi óvatosan, a fegyverét készenlétben tartva, bentebb óvakodott. Leon szorosan a nyomában volt...

Ekkor a két férfi fülét halk kattánás zaja ütötte meg, és közvetlenül előttük, a falra szerelt irányítópanelen felvillant egy aprócska, vörös fényt árasztó lámpa.

- Maradjatok! – suttogta halkan John, figyelmeztetőleg felemelve a szabad kezét, nem akarván, hogy a többiek is belépjenek a liftbe mindaddig, amíg közelebbről is meg nem vizsgálja a halványan pislákoló fényforrást...

Ekkor a liftajtó, halk surranó nesz kíséretében bezáródott a két férfi mögött...

John még épp idejében pördült meg ahhoz, hogy az becsukódó ajtó résén át megpillanthassa a kint rekedt két lány rémült pillantását, és a félhomályban szinte foszforeszkálóan fehérre sápadt arcvonásaikat, valamint a kapcsolótáblához ugró David elsuhanó árnyékát...

Ekkor a lift, kissé megdöccenve elindult a bent rekedt két férfival lefelé... John kétségbeesve ugrott oda a falra szerelt táblán sorakozó gombokhoz, és csak ekkor jött rá, hogy mi is volt az a halványan pislákoló vörös jelzés...

- Manuális leállítás... - olvasta el az apró betűket, közvetlenül a lámpa alá rögzített kicsiny táblán, majd tanácstalanul rápillantott a fiatal zsarura.

- A kurva életbe is! – dörmögte halkan Leon, mintegy válaszolva a másik férfi kimondatlan kérdésére...

Nyolc

- A francba is... - nyögte Claire, kétségbeesésében erősen rácsapva a lift hívógombjára.

Csapda... Ez az egész egy átkozott csapda volt...

- Hallgassátok... Elindult a lift lefelé. – mondta halkan Rebecca.

Claire megpördülve, rábámult Davidre, aki hiábavalóan ütötte be újra és újra a kódot, mert nem történt semmi... A férfi arckifejezése rémisztő volt...

- David... - mondta gyengéden Claire, kinyújtva a kezét, de nem mervén hozzáérni a férfi vállához.

A szólított valami kivehetetlen morgás kíséretében dühös pillantást vetett a lányra, aki erre elnémult. Tanácstalanul ránézett Rebecca-ra, aki idegesen rágcsálta az alsó ajkát. Bár őt is rágt a belülről a kétségbeesés, nem merte még egyszer megzavarni David-et, hagyta had próbálgassa újra végig az összes Trent-től kapott kódot, bár nem igazán bízott a sikerben.

Trent...

- Gondolod, hogy Trent vert át minket, figyelmeztetve az ittenieket az érkezésünkre? – hajolt közelebb Rebecca-hoz, súgva intézve hozzá a szavakat.

A lány szemöldök felvonva bámult rá Claire-re, majd némi gondolkodás után megrázta a fejét.

- Nem hiszem... Szerintem inkább beindíthattuk a biztonsági rendszert... vagy valami olyasmit... mintha láttam volna a liftben felvillanni egy vörös lámpát, mielőtt bezáródott az ajtaja... - Rebecca hangja remegett a félelemtől, és Claire eltöprengett rajta, hogy vajon az ifjú orvos és John mennyire kerültek közel egymáshoz...

Talán annyira amennyire én Leon-hoz... - gondolta a lány, ösztönösen kinyújtva a kezét, amit Rebecca szorosan megragadott...

Mindketten ismét rápillantottak David-re...

Gyerünk már... Az egyik rohadt kód csak működik...

Egy pár, idegfeszítő pillanat múltán David feladta. A két lány felé villantotta a kezében szorongatott elemlámpa fényét.

- Úgy tűnik, nem működik a kód... - mondta egyszerűen, és bár a hangja nyugodtan és hűvösen csengett, Claire látta rajta, hogy roppant ideges.

Az állkapcsát görcsösen összeszorítva szűrte a fogai közt a szavakat, és az arcizmai szinte rángatóztak a lelkében dúló feszültségtől.

- Újból végigpróbálom az összes kódot, de addig is, Rebecca, te nézd át tüzetes az egész helyiséget, hátha rábukkansz valahol egy rejtett kamerára, mert nem szeretném, ha bárki is figyelemmel kísérné a ténykedésünket... Te pedig Claire, kutasd át a szekrényeket és a polcokat! Keress valamilyen szerszámot, amivel esetleg felfeshíthatnánk a lift ajtaját... Egy vasrudat, egy csavarhúzó, vagy bármi egyebet... Kérdés?

- Nincs... - mondta Rebecca, és Claire is megrázta a fejét.

- Jól van, akkor munkára! - adta ki David a parancsot, majd visszafordult a kicsiny irányítópanelhez.

Claire vett egy mély lélegzetet, majd találomra odalépett a helyiség közepén terpeszkedő hatalmas asztalhoz. Kinyitotta a sok fiók közül az egyiket, és a benne talált sárgás papírlapokat félresöpörte.

Vasrúd... Csavarhúzó... vagy bármi egyéb... Kérlek, Leon, légy óvatos... - Claire ismét mélyen beszívta a jeges levegőt, ami élesen belehasított a tüdejébe, miközben próbálta magától távol tartani a fájó gondolatokat...

Bár a fiatal zsaru túlélte a Raccoon City-ben történt katasztrófát, azért mégiscsak a volt S.T.A.R.S. tagnak volt több tapasztalata, ha figyelembe vesszük, hogy több mint 9 évet lehúzott a rohamosztagnál, ezért ő vette át a vezető szerepét.

- Hasra! - kuporodott le John is az egyik sarokban, a keze ügyébe helyezve az M-16-os gépkarabélyt.

- Ha bárki vár minket odalent, és ne adj Isten még fegyver is lesz nála, biztosan fejmagasságba fog célozni. Mi inkább maradjunk a lábaiknál... - vigyorodott el feszülten a hatalmas férfi, majd még egy utolsó pillantást vetett Leon-ra.

A fiatalabb férfi szó nélkül lehasalt a lift hideg padlójára, és a bal kezével lazán megtámasztotta a jobb kezét, amiben a fegyvert is tartotta.

Közben a lift lassan tovább süllyedt velük...

- És mi lesz, ha senki se lesz odalent? - vetett egy gyors pillantást John feszült arcvonásaira.

- Akkor pattanj fel drága, és fedezd a jobb oldalt... Ha bárkit megpillantasz, lőj! - nézett rá az ifjú zsarura, miközben az arcán széles vigyor terjengett.

- Gondolj bele, mi mindent elmulasztanak a többiek... Mi szétrúghatunk végre pár Umbrella-s segget, míg ők odafönt fagyoskodhatnak a sötétben...

Bár Leon roppant feszültnek érezte magát, mégse tudta visszatartani, és ő is elmosolyodott, de ez a vigyor gyorsan megfakult, ahogy visszalopakodott a félsz a szívébe...

Bárcsak soha be se tettem volna a lábam ebbe az átkozott liftbe... - nyelt egy nagyot, majd a tekintetét visszafordított az ajtóra.

Kényszerítette magát, hogy vegyen egy pár mély lélegzetet, abban bízva, hogy ettől lehiggad egy kissé, de a feszültség nem enyhült...

És ekkor a felvonó, halkán döccenve, megállt...

A fémajtó halkán surranva félresiklott, és a kabinba éles fény ömlött be...

Senki sem volt odakint... Csak a fényesen csillogó betonfal... Csak a szürke üresség...

- Gyerünk! - adta ki a parancsot John halkán, közelebb kúszván az ajtóhoz.

Leon óvatosan feltérdelt, miközben a szíve a torkában dobogott. Izzadt tenyerében csúszkált a fegyvermarkolat...

Egy utolsó pillantást váltottak John-nal, majd mind a ketten kihajoltak a fedezékből...

Leon a kezében szorongatott VP70-esével söpört végig az előtte elterülő folyosószakaszon, készen arra, hogy bármelyik pillanatban meghúzza a ravaszt, de nem volt semmi és senki előtte...

Csak az üresen elterülő széles folyosó, amiben por és valamiféle fertőtlenítőszer szaga terjengett... Hűvös levegő suhant végig a spotlámpák által fényesen megvilágított előtérben...

- Mégis ki a fene hozott le ide minket? És miért?

- Talán mindenki elment bingózni... - mondta halkán John, és a szavaiból kitetszett, hogy újfent vigyorog.

Leon egy futó pillantást vetett a másik férfira, aki erre megvonta a vállát.

A fiatal zsarú visszahúzódott a lift belsejébe, és erőteljesen rácsapott a felfelé mutató nyíllal ellátott gombra, de semmi sem történt...

- Mi legyen most? - kérdezte elbizonytalanodva.

- Ne engem kérdezz... David a főnök... Bár én sokkal jobban nézek ki...

- Jézusom, John, hagyd már ezt abba! - kiáltott fel visszafojtottan Leon, mert már nagyon idegesítették a társa viccei.

- Te vagy itt kettőnk közül a rangidős, viselkedj már ahhoz illően, ha megkérhetlek...

John ismét vállat vont.

- Jól van... Szóval az én véleményem szerint ez nem biztos, hogy egy csapda volt... Mert ha az lett volna, akkor szerény számításaim szerint most éppen egy tűzharc legkellősebb közepén lennénk... És a lift csak pár másodpercig volt odafönt... ha valaki rájött, hogy mi hívtuk fel...

- Akkor az a valaki szépen visszahívta. Egyszerűen csak meg akarta, vagy akarták akadályozni, hogy lejöjjünk... - vágott John szavába a fiatalabb férfi.

- Igen... És ha így van, az azt jelenti, hogy félnek tőlünk... Bárki is hívta le a liftet, az most valahol jól bezárkózva retteg...

- És akkor most mi legyen?

- Passzolok... Nyitott vagyok minden javaslatra. Valahogy be kéne indítani ezt az átkozott liftet...

Leon elgondolkodva összeráncolta a homlokát.

- Szerintem maradjunk az eredeti tervnél... legalábbis részben... Keressük meg az alkalmazottakat, és Reston-t... - mondta halkán Leon, de ekkor hirtelen elhallgatott, mert John figyelmeztetőleg felemelte a kezét, a fiatal zsarú mögé intve.

Leon lélegzetvisszafojtva fülelt, de nem hallott semmit. John egy pár másodperc elteltével leengedte a kezét, és hanyagul vállat volt, ennek ellenére sötét szemei élénken csillogtak, és a fegyverét is továbbra a keze ügyében tartotta.

- Jól van... Csináljuk... Most már csak azt áruld el, hogy jobbra, vagy balra induljunk el?

Leon elfintorodott, eszébe jutván a legutolsó ilyesfajta szituáció, amikor is szintén nem tudta eldönteni, hogy merre induljon... Ez még a Raccoon City alatt húzódó csatornarendszerben volt... Anno a bal oldali irányt választotta, és ez a választása majdnem végzetes véget ért...

- Jobbra... A „bal”-ról valahogy mindig a balszerencse jut az eszembe...

John kérdően felvonta a szemöldökét, de nem szólt semmit, nem kérdőjelezte meg ezt a különös választ...

Mindketten kiléptek a széles, üresen visszhangzó folyosóra, és elindultak jobbra. Lassan mozogtak. John kissé lemaradt, míg Leon be-bekukkantott a folyosó szűkebb leágazásaiba, bármiféle jelzés, vagy mozgás után kutatva...

- Várj egy kicsit... - súgta John, megállva, és némán hallgatózva.

Egy pár másodperc elteltével, intett a fiatal zsarunak, hogy maradjon le, míg ő közelebb osont az egyik rövid leágazás végén található ajtóhoz. Megragadta a kilincset, és lenyomva azt, nagyot taszított az ajtón, de az nem nyílt ki.

Tanácsstalanul megrázva a fejét, visszasétált Leon-hoz.

- Azt hittem van ott valaki, mert mintha hallottam volna valamit... - mondta tömören, mire a fiatalabb férfi csak vállat vont.

Egyre kényelmetlenebbül érezte magát... A hátán az izzadság forró cseppjei araszoltak lefelé, átáztatva a két pulóver alatt viselt pólóját, ennek ellenére egyfolytában reszketett, hacsak arra gondolt, hogy mily rövidke idő alatt, milyen hirtelen fordulatot vett az akciójuk...

Reston-nak eszébe jutott valami...

Igaz, először pánikba esett, amikor meghallotta azt a két betolakodót a résnyire nyitva hagyott irányítóterem ajtaján keresztül, olyan dolgokról beszélgetni, amiről nem tudhattak volna... Amikor meghallotta a saját nevét... Pánikba esett... Víziók gyötörték a saját haláláról... Ezért amilyen halkan csak tudta, bezárta az ajtót, majd még a kulcsot is ráfordította, és az egyik sarokba bekuporodva, törni kezdte a fejét a jövőjét illetően...

Aztán, amikor az egyik ismeretlen megzörgette az központi irányítóterem ajtaját, csak kevés választotta el attól Reston-t, hogy iszonyában felkiáltson, de sikerült visszafojtani a torkába tolakodó sikolyt, és csendben, halkan zihálva várta, hogy a betolakodó odébb álljon.

Aztán eszébe jutott, hogy mégiscsak tehet valamit... Valamit, amit még Trent javasolt egyszer...

A hűvös Mr. Trent, akit sohase lehet kihozni a nyugalmaiból...

Bár Reston többször is felkapta az asztalon heverő telefont, miközben a falon elhelyezett monitorokon keresztül figyelte, ahogy a két ismeretlen behatoló terrorizálja az alkalmazottait, mégse hívta fel Jackson-t... Csak némán figyelt tovább...

A két betolakodónak mindössze 5 percébe tellett összeszedni az emberek... Igaz, az lényegesen megkönnyítette a dolgukat, hogy a dolgozók közül 5 - három építőmunkás és két szerelő - még ezen a késői órán is a kávézóban tartózkodott... Éppen kártyáztak, amikor a két váratlan vendég közéjük toppant...

Aztán a fiatalabbik, egy magas, fehér férfi, enyhén vöröses árnyalatú hajjal, szemmel tartotta őket, mindaddig, amíg a társa átment a hálótermekbe, és felriasztva az álomittas alkalmazottakat, átterelte őket is a kávézóba.

Reston egy kissé csalódott volt, látva az emberei bárgyú viselkedését, mert egy se vette magának a fáradságot, hogy szembeszálljon a két betolakodóval...

„Szerintem maradjunk az eredeti tervnél... legalábbis részben... Keressük meg az alkalmazottakat, és Reston-t...” – jutott ekkor a férfi eszébe az a mondat, amit a fiatalabbik javasolt a társának.

Mi lesz akkor, ha ezek a barmok rájönnek, hogy én nem vagyok a túszaik között? Meg amúgy is: mi a fenét akarhatnak ezek tőlem? Váltásdíjat kérni értem? Vagy megölni? – nyelt egy nagyot Reston, a lehetőségeket latolgatva, és már ismét nyúlt volna a telefonkagylóért, hogy felhívja Sidney-t, bár azzal is tisztában volt, hogy hiába szeretné elkerülni, hogy Jackson is tudomást szerezzen az itt kialakult helyzetről, ha Sidney-nek elárulja, akkor Jackson is tudni fog róla...

De az is igaz, hogy inkább vesztse el a jó hírnevét, és a hosszú évek munkájával megszerzett kiváltságos helyét, mintsem, hogy az életét...

Tulajdonképpen már fel is emelte a kagylót, amikor rájött, hogy rajta kívül még valaki hiányzik a túsztok közül...

Reston közelebb hajolt a kicsiny monitorhoz, és összeráncolta a szemöldökét, hanyagul visszahajítva a telefont a helyére. Ahogy újból megszámolta az embereit, rájött, hogy csak tizennégyen vannak.

De ki hiányzik? – a férfi sorra szemügyre vette a csipás szemű, kialvatlan, nyüzött arcú alkalmazottak arcvonásait.

5 építészmérnök... 2 szerelő... A szakács... A hat szektorvezető...

- Cole... - suttogta halkán, megvető mosolyra húzva a száját.

A villanyszerelő Henry Cole hiányzott...

A már régebben felvetődött ötlet kezdett egyre határozottabb alakot öltetni benne...

Tudta, hogy mindenekelőtt, meg kell találni Cole-t, mert minden további lépés ettől függ...

Reston megérintett egy pár gombot az irányítópulton, mire az eddig üresen ásító monitorok is életre keltek... Mind a 22, amikhez összesen 50 kamerából érkezett jel, amik behálózták az egész létesítményt, és a felszíni, álcázásnak használt időjárás kutató állomást is...

Reston először is a tesztszobákat vette szemügyre, megvizsgálva mind a négy szektort, majd a kémiai laborokat, de nem volt szerencséje...

Biztosan nincs a hálókörletben, mert akkor már megtalálták volna... És nem valószínű, hogy a felszínen lenne... Legalábbis nincs rá semmi oka...

Ekkor a férfi elvigyorodott, megérintve egy újabb gombot, mire az egyik képernyőn megjelent a raktárhelyiség képe.

Igen!

Henry Cole a raktárszoba padlóján ülve, éppen valamit szerelt. Vékony, pipaszár lábait maga alá húzva, enyhén ringatta magát ültében.

Reston egy gyors pillantást vetett a másik monitorra, amin a két betolakodó éppen a többi alkalmazottal tárgyalt.

Az agyában egymást követték a jobbnál jobb ötletek, amik nem csak a szabadulását fogják biztosítani, de még a többiek megbecsülését is meghozhatják...

Reston felállt a helyéről... Még mindig ott terjengett a képén az az önelégült vigyor, miközben sietve elhagyta a központi irányító termet, hogy megkeresse Henry Cole-t...

Tudta, hogy minden ügyességét be kell majd vetnie, hogy meggyőzze a villanyszerelőt, bár, ha figyelembe vesszük színjátzó tehetségét, amit a politikusként eltöltött pályafutása alatt csiszolt tökéletessé, ez a feladat nem is lesz olyan megerőltető a számára...

Kilenc

Cole lustán taszigált maga előtt egy papundekli dobozt, miközben egyfolytában az zsolozsmázott a fejében, hogy mekkora marha is ő. Már jócskán éjfél körül járt az idő... Már rég ágyban kellett volna lennie, főleg azok után, hogy egész nap (kezdvé hajnali pitymallatkor) Mr. Kék utasítgatási miatt kellett ugrálnia...

Fáradt volt már...

És ez az egész nem is az én hibámból történt, mégis én szívom a levét... Nem én voltam az, aki elfelejtette a vezetékeket csatlakoztatni, mielőtt felinstallálta a MOSFET rendszert... És az se én voltam, aki elfelejtette leellenőrizni a rendszer indukciós terhelhetőségét, mielőtt beindította... Ezek az inkompetens barmok tehetnek mindenről!!! – dühöngött magában Cole, főleg azon, hogy ebben az átkozott létesítményben mindenki hülyének nézi őt...

Ott van például Mr. Kék is... Először világosan megparancsolja, hogy mindenekelőtt a felszíni kamerákat hozzam rendbe... Aztán meg szabályszerűen lekerget a laborokba, azt bizonygatva, hogy ő azt mondta, hogy csak az intercom rendszerrel törődjek... Ki érti ezeket a barmokat??? – Cole tisztában volt vele, hogy a „Bolygó”-ban dolgozó alkalmazottak zöme egy igazi seggfej, de mind közül Reston viszi el a pálmát... Reston... Azaz Mr. Kék. Azért hívták így az alkalmazottak a háta mögött, mert folyton ugyanazt a sötétkék öltönyt viselte... A nap minden szakában...

Cole ledobta a földre a súlyos kartondobozt, és fáradtan megdörzsölte a szemeit... Már azóta nem aludt jól, hogy erre a helyre küldték, de ez az elmúlt nap végképp betett neki...

Cole-t nem igazán érdekelte, hogy az Umbrella mivel is foglalkozok tulajdonképpen... Nem érdekelte, amíg rendesen megkapta a havi bérét, ami jóval több volt annál, mint amennyit egy átlag villanyszerelő megkereshetett. Alig 1 éve, hogy az Umbrella felvette az alkalmazottai közé, de ez alatt az esztendő alatt több pénzt megkeresett, mint az előtte való öt évben együttvéve...

Ennek ellenére mégis borsózott a háta ettől a létesítménytől...

Az eddigi munkáival, amit az Umbrella-nak végzett nem volt semmi gondja, de a „Bolygó” valahogy más volt... Már épp elég dolgot megtapasztalt maga is, de pletykát is hallott szép számmal az új létesítményről, hogy tudja: nem akar tovább ennek a vállalatnak dolgozni...

Ott voltak például a kísérleti állatok... és a csak „Fosszil”-ként emlegetett furcsaság... Bár sose látta egyik példányt se, de a hangjukat, a fájdalmas üvöltésüket már több alkalommal is hallotta... És mindannyiszor meghűlt az ereiben a vér...

Tudta, hogy az Umbrella különleges hibridfajok kialakításán dolgozik, de hogy mifélekén, arról fogalma sem volt... Csak a kreatúrák bizarr beceneveit ismerte, azt is csak onnan, hogy többször is fültanúja volt egy-egy, a tudósok közt folytatott beszélgetésnek.

Dactyl-ok... Skorpiók... Köpködők... Vadászok... Ez az egész egy ócska horrorfilmhez illik leginkább... - fintorodott el Cole, miközben kinyújtóztatta fáradt izmait, megpróbálva másfelé terelni a gondolatait, de Reston minduntalan közéjük furakodott.

Mr. Kék egy igazi zsarnok volt, aki igyekezett mindenkit megfélemlíteni maga körül.

De nem ez a legrosszabb, igaz Henry fiam? – sóhajtott fel hangosan Cole, megfordulva, és kilépve a kicsiny, de annál nyomasztóbb légkörű helyiségből, és már épp nyúlt volna a villanykapcsoló felé, amikor meglátta Reston-t...

A férfi sietős léptekkel közeledett, az arcán mintha félelem keveredett volna izgatottsággal.

Oh, Istenem, mi van már megint?

Reston, amikor meglátta Cole-t, elkezdett felé rohanni. Tekintete idegesen cikázott jobbra-balra, sápadt arca izzadságtól fénylett, és az amúgy kifogástalan öltönye, rá igencsak nem jellemző módon gyűrötten simult szikár alakjára...

- Henry... - állt meg a villanyszerelő előtt, hangosan zihálva.

- Istennek hála, hogy megtaláltalak... Henry... Segítened kell nekem! Itt van két ismeretlen ember, akik csak úgy betörték a létesítménybe... Azért, hogy... hogy megöljenek engem... Szükségem van a segítségedre...

Cole arca szinte megnyúlt elképedésében...

Annak előtte még sose látta Mr. Kék-et ilyen zilált külsővel... és a nélkül az önelégült mosoly nélkül, ami mindig is ott virított a képén...

- Mi... micsoda? – kérdezte értetlenül.

Reston vett egy mély lélegzetet, majd lassan kifújva, ismét megszólalt:

- Bocsáss meg, csak... csak két ember bejutott a „Bolygó”-ba, és... és ők engem keresnek... Meg akarnak ölni, Henry! Felismertem őket... Ők voltak, akik 6 hónappal ezelőtt is megpróbálkoztak egy merénylettel ellenem... És most... Csapdába kerültem. Nem tudok felmenni a felszínre, mert ott is várakoznak rám... - Reston hirtelen elhallgatott, és zihálva kapkodott levegő után.

Cole elkerekedett szemekkel bámult a főnökére, miközben azon töprengett, hogy ezúttal „Henry”-nek szólította őt.

- Miért akarják megölni magát, uram? – kérdezte bambán.

- Volt némi afférom még múlt évben egy csomagolóanyagokat gyártó vállalattal, és a cég elnöke megesküdött, hogy kinyír, amiért így beleköttem a levesükbe. És most... itt vannak... Minden alkalmazottat bezártak a kávézóba... de ők nem érdekesek... Ezek az emberek csakis engem akarnak. Már hívtam segítséget, de félek, hogy túl késő lesz, mire ideérnek... Kérlek... Kérlek Henry, segítened kell nekem... Ígérem, hogyha segítesz, meghálálom neked... Annyi pénzt kapsz, hogy nemcsak neked nem kell többet dolgoznod, de a gyerekeid jövője is biztosított lesz...

A Reston szemében bujkáló néma könnyörgés nyugtalanítólag hatott Cole-ra. Ez tartotta vissza tulajdonképpen, hogy megemlítsen egyáltalán, hogy neki nincsenek is gyermekei...

A vele szemben álló férfi sápadt arcán veríték fénylett, az arcizmai meg-megrándultak az idegességtől, ezüstös száaktól fehérülő, amúgy sötét kefehaja rendezetlenül az égnek meredt... Cole tudta, hogy a pénzbeli ajánlat nélkül is segített volna ezen a láthatólag rettegő emberen...

- Mit akar, mit tegyek? – kérdezte megadóan felsóhajtva.

Reston megkönnyebbülten elmosolyodott, miközben erősen megragadta Cole karját.

- Köszönöm Henry... Köszönöm... Örökké hálás leszek ezért... - rázta meg a villanyszerelő karját kitörő örömeiben, de aztán kissé elbizonytalanodva folytatta:

- Hogy mit is kéne tenni? Nem tudom... Ezek a betolakodók engem akarnak... Talán ha el tudnád őket csalogatni... - Reston összeráncolta a homlokát, mintha erősen törné a fejét, miközben idegesen rágcsálta az alsó ajkát.

A szemei fel-alá cikáztak, míg végül megállapodtak az egyik ajtón... Azon az ajtón, ami a mesterségesen kialakított élőhelyekre vezetett.

- Ott... Annak a szobának csak két kijárata van. Ez, ami kifelé nyílik, és a másik az Egyes Szektorba... Ha ide tudnád őket csalogatni, akkor én bezárnám az ajtót, amint beléptek ők is a helyiségbe, majd miután te távoztál a másik ajtón át, azt is... Így az embereink csapdába kerülnek... Te pedig szépen keresztülsétálsz az egyes teszterületek, míg el nem éred a laborokat...

Cole bizonytalanul megbiccentette a fejét.

Működhet a dolog, kivéve, ha...

- Nem fognak rájönni, hogy én nem Ön vagyok? Mármint arra gondolok, hogy biztosan van magáról egy képük, vagy valami egyéb...

- Ez nem lehet gond... Mindössze ha egy-két másodpercig fognak látni Henry, mikor befordulsz a sarkon, aztán úgyis elfutsz előlük... Amint belépnek az ajtón, én rögtön bezárom

azt... Majd... majd elbújok addig a mellette lévő raktárhelyiségbe, úgy nem fedezhetnek fel... - Reston szeme felcsillant, talán a benne csillogó könnycseppektől...

- Jól van... benne vagyok... - adta meg magát Cole, bágyadt mosolyra húzva a száját.

A Reston arcán tükröződő hála majdnem hogy szívmengetőnek volt mondható...

Majdnem... Ha rendes ember lett volna...

- Nem fogod megbánni Henry...

Cole csak felé biccentett, nem tudván, hogy erre mit is mondhatna...

Reston közben hátat fordított a villanyszerelőnek, és belépett a kicsiny raktárhelyiségbe, a nélkül, hogy egyetlen további szót is szólt volna...

Cole még egy pár másodpercig tétován álldogált a helyén, majd vállat vonva, elindult ő is...

Kissé sértődöttnek érezte magát, mert igaz, hogy Mr. Kék rémült volt, de ennek ellenére mégiscsak egy igazi seggfej... Ezt semmi sem moshatja le róla...

Nem... Semmi olyasmi, hogy „Ne aggódj Henry, nem lehet semmi baj...”, vagy legalább egy „Sok szerencsét Henry, le ne lövedd magad...”... - rázta meg a fejét, majd tovább indult.

Egy jó dolog van ebben az egészben: ha ezt végigcsinálom, akkor nemcsak, hogy végre alhatok, de Seggfej Mr. Kék-től, és az egész Umbrella-tól is megszabadulhatok végre...

Rebecca megtalálta a keresett kamerát... Legalábbis egyet közülük... A lencse nem volt nagyobb egy negyeddollárosnál, és a terem egyik sarkába volt elrejtve, a plafon közelében...

David, amikor megmutatta neki, gyorsan lefedte a tenyerével a kamerát, azt gondolva, hogy már hamarabb is észbe juthatott volna, hogy esetleg figyelik őket...

Akkor talán John és Leon is lenne még velünk...

Megrázta a fejét, hátha ezzel számúzhetné a fejéből a fájó gondolatokat, és fázósan összedörzsölte a kezait...

Hideg volt... Nagyon hideg... Nem tudhatta, hogy meddig bírják még, mielőtt a reflexeik is elkezdenek lelassulni...

A kódok nem működtek, nem nyílt ki újra a lift ajtaja... Tudta, hogy valamilyen más utat kell keresnie, hogy lejussanak a valahol a földalatti létesítményben bolyongó társaikhoz, akik lehet, hogy megsebesültek... vagy meghaltak...

Vagy megfertőződtek... Akárcsak Steve és Karen...

- Hagyd EZT abba! – mondta halkán Rebecca, és David szótlanul lelépett az asztalról, amit a sarokba toltak, hogy elérjék a kamerát...

Tudta, hogy a lány mire céloz... De nem merte volna még magának se bevallani...

- Mit hagyjak abba?

Rebecca közelebb lépett a férfihoz, és felszegve a fejét, mélyen belenézett a szemeibe.

- Tudod te azt jól... Magadat hibáztatod... Azt gondolod, hogy ha máshogy csináltad volna, akkor még mindig velünk lennének...

David halkán felsóhajtott.

- Nézd... Nagyra értékelem, hogy aggódsz miattam, de nem hiszem, hogy ez a legmegfelelőbb...

- De igen! – szakította félbe a férfit.

- Ha magadat hibáztatod, akkor nem látod jól a helyzetet! Nem vagy többé a S.T.A.R.S. alakulat kapitánya... Senkinek sem vagy már a kapitánya... És EZ nem a te hibád! – suttogetta fojtott dühvel a lány.

Ekkor Claire is melljük lépett, az arcán, a félelmen is átütő kíváncsi kifejezéssel.

- Azt hiszed, hogy a te hibád, hogy így alakultak a dolgok? Nem hinném, hogy így lenne... David megadóan felemelte a kezét.

- Jól van, ti nyertetek... Nem az én hibám, de nem hiszem, hogy ez lenne a legalkalmasabb pillanat arra, hogy kianalizáljuk a büntudatomat... Vannak fontosabb dolgaink is...

A két fiatal lány, némán David felé biccentett, aki, bár boldognak érezte magát, hogy a számára oly kínos beszélgetés véget ért, nem tudta, hogy mi is legyen a következő lépésük...

Nem volt hozzászokva a tétlenséghez, de a jelen pillanatban nem tudta, hogy mi egyebet tehetnének még azon kívül, hogy várnak... És EZ még a büntudatánál is jobban kínozza...

Ekkor távoli zúgás zaja ütötte meg a fülét...

Egy közeledő helikopter... - hasított bele a félelem a gondolatra, és bár legalább ez valamiféle változást jelentett a helyzetüket illetően, mégse volt elragadtatva tőle, mert ez az egyik legrosszabb eshetőségnek számított...

Nem érnénk el a furgont... Keresnünk kell valamilyen fedezéket...

- Ki kell jutnunk innen! – mondta feszülten David, és nekiiramodott az ajtónak...

Az alkalmazottak csendben várakoztak... Igaz, volt egy pár, feszültségtől terhes pillanat, amikor megpróbálták fellázadni az őket az ágyukból kirángató idegenek ellen, de végül is beletörődtek a sorsukba. Főleg az a két nagydarab behemót állat próbált némi zúrt kavarni, akiket a kávézóban fogtak el, mialatt a társukkal, egy cingár, idegesen rángatózó pasassal kártyáztak.

Összesen 14 férfi... És mind meghunyászkodva kushadtak a helyükön... Főleg az után, hogy John prezentálta számukra a helyzetüket, gyengéden megütögetve a kezében tartott M-16-os csövét.

- Senkit sem akarunk bántani... Csak egyszerűen meg szeretnénk találni valamit, aztán eltűnni erről az átkozott helyről... Senki se próbáljon meg hősülni, és akkor nem lesz semmi baj... - tisztán, nyugodtan csengő szavai, és a hatalmas fegyver megtették a hatásukat: mindenki nyugton maradt...

John a hátát nekitámasztva az ajtófélfának megállt az összeterejt emberekkel szemben, látszólag nyugodtan, de feszülten figyelve a boldogtalannak látszó alkalmazottak minden egyes mozdulatát. Egy páram kissé illumináltak látszottak, egy páran kimondottan rémültek, de a többség egyszerűen csak fáradtnak... Senki se beszélt, és ennek John csak örülni tudott, mert nem szívesen bár, de közbe kellett volna avatkoznia, ha valamelyikük megpróbálkozik némi zúrt szítani a többiek között...

Némán fülelt, és bár minden csendes volt, mégis megörült neki, amikor meghallotta a visszatérő Leon lépteinek halk neszeit. A fiatal zsaru mindössze ha 5 percig volt távol, de John-nak ez sokkal hosszabb időnek tűnt...

Az ifjú férfi belépett az ajtón, a kezei közt hosszú láncokat és pár vállfát szorongatva.

- Volt valami zúrt? – kérdezte halkan, mire John csak megrázta a fejét, le nem véve a szemeit a földön kucorgó alkalmazottak kis csoportjáról.

- Minden csendes... - mondta egyszerűen, majd mégiscsak vetett egy futó pillantást a Leon kezeiben szorongatott dolgokra.

- Hol találtad azt a láncot.

- Egy szerszámosládában, valamelyik szobában.

Az idősebb férfi erre felé biccentett, majd visszafordulva az alkalmazottak felé, kissé felemelte a hangját.

- Jól van emberek... Akkor mi most magukra hagyjuk önöket... Köszönjük az eddig tanúsított türelmüket...

Leon finoman oldalba bökte, ezzel félbeszakítva John mondandóját, és halkán odasúgta neki:

- Kérdezd meg őket, hogy Reston itt van-e!

John türelmetlenül felsóhajtott.

- Gondolod, ha itt is van, elárulja ezt nekünk?

A fiatal rendőr vállat vont.

- Egy próbát megér mindenestre...

John megköszörülte a torkát, és újból a kíváncsian őket szemlélő alkalmazottak felé fordult:

- Van itt valaki, akit Reston-nak hívnak? Nem akarjuk őt bántani, csak kérdezni akarunk tőle valamit...

- Mr. Kék nincs itt... - vágott bele a szavába az egyik férfi.

Egy nagydarab, puffedt arcán rőtes körszakállat viselő férfi, elkoszolódott trikóban... Az egyike azoknak, akiket John leginkább szemmel tartott, támadást sejdítve...

John kérdően rápillantott Leon-ra, de a fiatal zsaru is csak értetlenül nézett rá.

- Kék? Reston-t hívják így? – kérdezte John, amire az egyik asztal végében ülő, magas, vékony, hosszú és zsíros hajat viselő pasas válaszolt neki.

- Igen, de maguknak Mr. Kék... - mondta gúnyosan, mire valaki felvihogott.

Trent azt mondta, hogy Reston itt a főnök, de úgy tűnik, hogy itt nem nagyon szívelelik őt...

- Nos... Rajta kívül hiányzik még valaki innen? – szólalt meg ekkor Leon is.

Bár a kérdése ésszerű volt, de az nyilvánvaló volt, hogy nem fognak további információkkal szolgálni. A munkások egytől-egyig karba fonták a karjaikat, és lesütötték a tekintetüket, kimutatva ezzel is a válasz megtagadását.

Nem fogják feldobni a társukat... Ha egyáltalán van még valaki a létesítményben Reston-on kívül, ami azt jelenti, hogy ő lehetett az, aki lehívta a liftet... És... és ha megtaláljuk, akkor két legyet ütethetünk egy csapással: megszerezük a könyvet, és kijuthatunk innen végre...

John alig észlelhetően Leon felé intett a fejével, mire mindketten kihátráltak az ajtón...

John még egy utolsó pillanatra visszaneézett a feléjük bámuló alkalmazottak felé, és szájalom töltötte el a szívét.

Nyelt egyet, majd így szólt:

- Most bezárjuk magukat ide, de ne aggódjanak, az Umbrella biztosan nemsokára ideküld majd egy felmentőcsapatot, hogy kiszabadítsa magukat innen... - már éppen elfordult volna, de eszébe jutott még valami:

- És ha megengednek egy jó tanácsot: az Umbrella-nál nincsenek jó emberek... Bármennyit is fizetnek maguknak a munkájukért, az nem elég, mert semennyi pénzzel se moshatják le magukról az áldozataik vérért... Mert EZEK gyilkosok...

Üres tekintetek kereszttüzébe vonult ki a helyiségből...

Leon behajtotta John mögött a duplaszárnú ajtót, és a fogantyúk közt átfűzte a vastag láncot, majd még egy rozsdás lakatot is rátett...

Az idősebb férfi ezenközben kísértelt a széles főfolyosóra, és tanácstalanul végignézett rajta.

Talán arrafelé van Reston, amerről jöttünk... - jutott eszébe az a furcsa zaj, amit idefelé jövet hallott.

De bárhol lehet végül is...

- Nos, akkor most megkeressük Reston-t? – szólalt meg ekkor a háta mögött Leon, befejezve a munkálkodását az ajtón.

- Igen... Készen állsz? – nézett rá az ifjú rendőrtisztre, aki, bár sápadtan fénylett az arca, mégis elszántság látszott.

- Igen... Én készen... és remélem, a többiek is jól vannak...

- Én ezt nem hinném... Szerintem már rég befagyott a seggük odafönt... - vigyorodott el John, és igazán remélte, hogy tényleg ez a helyzet a társaikkal...

Remélte, hogy semmi nagyobb bajba nem keveredtek bele...

Tíz

Miközben a helikopter rotorjának hangos mennydöreje egyre közelebből hallatszott, a kicsiny csapat tagjai kijutottak az épület sötétjéből.

Rebecca, ahogy felpillantott az égre, a távolban felfedezte a gépmadár fényeit, ahogy keresőreflektorokkal pásztázták az alatt elterülő sivár tájat.

A francba is... Biztosan kiszúrták a furgonunkat... - pillantott rá rémült bizonytalanságában David-re, akinek sziluettje élesen kirajzolódott a sápatag Hold fényében.

- A kerítés túloldalán tudnak csak leszállni... - suttogetta a férfi halkán, az egyre közeledő helikopter felé intve.

- Gyertek utánam, és ha lehet, ne maradjatok le! – kezdett el rohanni az egyik épület felé, bár a két lánynak sejtelve sem volt róla, hogy miért éppen erre esett a választása...

A sietős lépteik által ütött halk dobogás beleveszett az egyre erősödő dübörgésbe...

Remélem, a többiek többet látnak, mint én... - gondolta Rebecca, belemeresztve a szemeit az előtte elterülő sötét masszába.

Remegő kezeivel szorosan megragadta 9 mm-es fegyverét...

A kis csapat sietősen átrohant az első két épület közt húzódó, szűk folyosón...

A fagyos levegő élesen belehasított Rebecca tüdejébe, de a helikopter rotorjainak hangos kerepelése elnyomta a lány zihálását, futó lépteik neszét, és David hangját, amikor megállva az egyik ajtó mellett, mondott valamit a két lánynak...

-... bújunk... amíg... mehetünk...

Rebecca értetlenül megrázta a fejét, mire a férfi felhagyott a meddő kísérletekkel, hogy megértesse magát a lányokkal, és inkább a kezében szorongatott fegyverével intett az egyik épület felé.

Rebecca és Claire, bár szorosan a férfi nyomában voltak, nem értették a szándékait... Ha az ismeretlenek leszállnak a géppel, és a keresésükre indulnak, márpedig biztosan így lesz, akkor nem valószínű, hogy akármelyik épületben is biztonságban lennének...

Legfeljebb, ha golyóálló ajtók állnák az útjukat... - gondolta elkeseredetten Rebecca, mert amikor szemügyre vette a nem különösebben masszívnak tűnő ajtót, és az egyszerű zárat, amit akár még egy plasztikkártyával is könnyedén ki lehetett nyitni, elszállt belőle minden remény...

Hangosan felsóhajtva felszegte a fejét, hogy az épület többi részletét is szemügyre vegye, már amennyire a körülöttük sötétlő homály ezt megengedte. Egyszerű szürke vakolat borította a létesítményt, mely az évek alatt sötétre mocskosult. Ablakot, ha volt is olyanja az épületnek, nem látott...

A helikopter keresőlámpája végigsöpört az épület elején, ragyogó fényárba borítva azt. A rotorok által felkavart por lenge fátyolként kavargott a fényben... Ami egyre jobban közeledett feléjük...

Csak másodpercek kérdése, és észrevesznek minket... - nézett körbe kétségbeesve Rebecca, de nem látott közel s távol semmilyen fedezéket, ahová elbújhattak volna...

Tisztán érezte, hogy a Halál közelít feléjük...

Bambambam...

A helikopter által keltett fülsüketítő zaj elnyomta a fegyver dörrenését, de Rebecca tisztán ki tudta venni a kilincs alatt sorakozó apró, golyó ütötte nyomokat, és a férfi kezében még mindig füstölgő fegyvert...

David gyorsan tett egy lépét hátrafelé, majd félig kifordulva, tiszta erőből belerúgott az ajtóba, ami azonnal kiszakadt a helyéről, és csak egy, a falban tátongó lyuk maradt a helyén... A helikopter kövér hasa már szinte a fejük fölött lebegett, a keresőlámpa fénye már csak méterekre tőlük vibrált a földön...

Ne... - sikította némán Rebecca, de ekkor David keményen megragadta a karját, és nagyot taszítva a ledermedt lányon, szinte belökte őt az épület belsejébe. Claire gondolkodás nélkül követte őket...

Pont akkor ugrott be az ajtón, amikor a helikopterből kibocsátott vakító fénysugár arra a helyre lebbent, ahol egy másodperccel azelőtt még a lány ácsorgott...

Mindhárman lekuporodtak a sötét helyiség belsejében, várva, hogy tovasuhanjon a fényesség képében a fejük fölött lebegő veszedelem...

David izzadt tenyerében csúszkált a még mindig szorongatott fegyvermarkolat... Szórakozottan átvette a másik kezébe a pisztolyt, és a nadrágjába törölte síkos kezét...

Claire, lekuporodva a földre, a két karja közé rejtette az arcát, de még a fekete melegítő felső fojtásán keresztül is hallani lehetett izgatott zihálását...

Rebecca csendben gubbasztott a lány mellett a felettük elsuhanó gép dübörgésében, amibe belevegyült saját szívének a dobogása, elannyira, hogy a fülében visszhangzó kopogásokat nem tudta volna különválasztani...

- Jól vagytok? – szólalt meg pár másodperc, és a veszély elmúltával David.

Mindkét lány némán felé bólintott.

- Jól van... Irány a másik épület! – suttogta a férfi, elindulva előre.

Rebecca, alig se látva botladozott előre, Claire szorosan a nyomában, csupán sejtve az ajtó hollétét, míg David fedezte őket...

A helikopter kisé eltávolodva az őket rejtő épülettől, de még mindig veszélyes közelségben körözött, és úgy tűnt, hogy éppen leszálláshoz készülődik... Bár ez eddig se volt kétséges... Az viszont már igen, hogy az Umbrella emberei vajon csak elfogni akarják-e őket, vagy megölni...

Miközben Rebecca keresztülbotladozott az ajtón, rájött, hogy David miért is irányította őket át a másik épületbe...

Mert ennek a zárját szana-széjjel lőtte, és ha ezt felfedezik az Umbrellások, akkor biztosan arra fognak gyanakodni, hogy itt rejtőztünk el... Talán nyerhetünk némi időt...

Beosontak egy másik épületbe, ami ugyanolyan sötét, és fagyos volt, mint a kinti légkör. Csak amikor a szemük már némileg hozzászokott a sötétséghez, fedezték fel, hogy az egész helyiség telis-tele van különféle méretű dobozokkal. Dobozokkal papírból, fából és fémből... A földön és a fal mentén ácsorgó polcokon egyaránt...

David óvatosan, a tenyerével félig leárnyékolva, felkattintotta az elemlámpáját, hogy lássák, mégis hová kerültek, és az alatt a rövid idő alatt, míg a bágyadt fénysugár végigsuhant a termen, elképedve állapították meg, hogy hatalmas a helyiség, ahová véletlenül bekeveredtek...

- Én visszamegyek, megpróbálom bezárni ezt az ajtót, ti bújjatok el addig. Mivel a vendégeinknek minden bizonnyal vannak éjjellátóik, ezért szerintem a padló nem éppen nyerő ötlet. Valószínűleg a polcok és dobozok biztonságosabbak ilyen szempontból...

A két lány felé bólintott, bár ezt inkább csak sejtette az elemlámpa bágyadt fényében, mielőtt lekapcsolta volna azt... Rájuk borult a sötétség...

- Melyik sarok lesz szerinted a nyerő? – kérdezte alig halhatóan Claire, megtörve a David távozásával rájuk telepedett fagyos csendet.

Rebecca szótlánul kinyújtotta a kezét, és vakon tapogatózva a társnőjét kereste. Amikor megtalálta végre, erősen megszorította Claire karját.

- Én a bal oldalra szavaznék... Menjünk egyenesen, majd csak beleütközünk előbb-utóbb valamibe...

- Jól van... - vett egy mély lélegzetet Claire, majd erősen megragadva Rebecca jéghideg kezét, ujjait összefonva, elindultak vakon előre...

A hosszú, terjedelmes folyosó minden ajtaját zárva találták, kivétel a lift melletti ocsmány férfinosztor, ahol persze pár elmocskolódtat papírtörölő, és penészes, hungarocellből készült kávéspoháron kívül semmi egyebet nem leltek.

Hasztalanul bár, de újra megpróbálkoztak a lift gombjaival, de ezúttal sem jártak szerencsével.

Leon-ba fájdalmasan belehasított az aggodalom a felszínen maradt társaikért.

Mi van, ha történt odafent valami... Mi van, ha ennek az átkozott létesítménynek a tesztlaborjai fent vannak? És mi van, ha Reston szabadon engedett pár itteni Umbrella szörnyet??? És Claire most...

- Van két gránátunk... - szakította ki messzire elkalandozott gondolatai közül John hangja.

- Mi lenne, ha megpróbálnánk kirobbantani az ajtókat? – a férfi homloka szinte már-már kockásnak tűnt, talán a bosszúságtól, de az is lehet, hogy az aggodalomtól...

Már a kilencedik ajtót próbálták kinyitni, de eleddig az összeset zárva találták. Lehet, hogy Reston-t már rég elhagyták, de az is lehetséges, hogy ez a folyosó nem is vezet sehová...

- Legalább még azt a sarkot nézzük meg, mielőtt elkezdenél itt robbantgatni... - mondta csendesén Leon, bár már az ő türelme is fogytán volt.

Bár nem túlzottan bánta volna, ha tönkre kell tenniük, néhány, az Umbrella birtokában lévő dolgot, mégse az volt a legfontosabb, hogy Reston nyomára bukkanjanak, hanem, hogy megtalálják a visszavezető utat a társaikhoz.

Ha nem találjuk meg pár percen belül, még mindig visszamehetünk a kávézóba. Biztos akad egy a munkások között, aki működésre tudja bírni azt az átkozott liftet... Reston meg menjen a fenébe... Igaz az akció teljes kudarcba fulladt, de legalább mindannyian megúsztuk épp bőrrel...

Legalábbis remélem, hogy mindannyian megúszták épp bőrrel...

A két férfi, lassan, óvatosan haladva megközelítette a kérdéses sarkot.

- Fedezlek... - súgta halkan John, mire Leon felé bólintott, még közelebb osonva a folyosó kanyarulatához.

- Háromra... Egy... Kettő... HÁROM!!!

Leon kivetődött a sarok mögül, és összekuporodva becélozta az üres folyosót lábmagasságban, miközben John, még félig a fedezékben, gyorsan végigsöpört a kezében tartott M-16-ossal a magasabb régiókban.

Semmi... - gondolta a fiatal zsaru csalódottan.

A rövid, mindössze 20 méter hosszú folyosó egy ajtó nélküli szobába vezetett, igaz volt még egy zárt ajtó bal oldalt is...

És ekkor valaki szabályszerűen kirobbant a helyiségből, és pár szökkenő lépéssel elérte az ajtót...

Reston... - futott át Leon agyán a gondolat, ahogy a sovány, nem túl magas férfi gyorsan tovasuhanó árnyékát szemlélte.

Kék farmer és munkásing... Mr. Kék...

- Megállni! – kiáltott fel John, de a rémültnek tűnő Reston nem állt meg. Egy szempillantás alatt elérte a zárt ajtót, és megragadva a kilincset feltépte azt...
A francba... - nyögte Leon, nekilódulva.
 Amint belépett a hatalmas helyiségbe, megpillantotta Reston-t aki kétségbeesetten rázogatta a terem túloldalán lévő ajtót.
 - Nyisd már ki... - egy rémült pillantást vetett a háta mögé, és meglátva az éppen belépő John-t, kezében a fegyverével, kétségbeesve hátrébb tántorodott.
 A tekintete rémülten cikázott a két ismeretlen férfi között.
 - Nem nyílik! – sikított fel hangosan, és a hangjából kitetszett, hogy a hisztéria határán van.
 - NYÍSD KI AZ AJTÓT!!!
Kihez beszél? – tűnődött el Leon.
 - Add fel Reston! – morrant John, de a hangja szinte beleveszett a fémes csattanásba, amit a háta mögötti bezáródó ajtó hallatott.
 Leon szívébe aggodalom nyílalt, és tudta, hogy nagy bajban vannak...
 Reston, feladva a hiábavaló kísérletezést, megadóan felemelte a kezét, miközben a két idegen felé fordult.
 - Én nem Ő vagyok... Nem Reston... - dadogta alig érthetően, miközben az arcán vékony verítékpatakok csordultak végig...
 És ekkor, a mögötte lévő ajtó kicsiny ablakában feltűnt egy másik ember... Egy jóval idősebb férfi, sötétkék öltönyben...
 Bár a plexiüveg eltorzította az arcvonásait, nyilvánvalóvá vált, hogy vigyorog...
Nem...
 A férfi felemelte az egyik kezét, és megérintett valamit az ajtó mellett, mire a falakra szerelt hangosbeszélők halk sistergést hallatva, életre keltek...
 Az ismeretlen hangja betöltötte a hatalmas helyiséget:
 - Bocsáss meg Henry... - mondta lassan, vontatottan, érzékeltetve a gúnyos felhangot.
 - Önök pedig engedjék meg, hogy bemutatkozzam... A nevem Jay Reston...
 Üdvözlöm Önöket a „Bolygó” teszthelyiségében, akárkik is legyenek maguk...
 Leon egy futó pillantást vetett az ajtó mellett kuporgó, Henry-nek nevetett férfira, és tudta immár, hogy óriási bajban vannak...

Reston vidáman felnevetett...
 A három, felszínen ragadt betolakodót talán már el is kapták, de ha még nem, az is csak idő kérdése... És ezekkel a lenti majmokkal meg majd foglalkozik ő maga...
Még ha senki sincs, aki értékelné eme fáradozásaimat... Elég lesz látni Sidney dagad arcán a megdöbbenést...
 - Nos, barátaim... kezdett bele a mondandójába, miközben az ajtó plexiüvegén keresztül szemügyre vette a három bent ragadt ember arcát.
 -... bár nem terveztük, hogy a tesztalanyainkat embereken is kipróbáljuk, de köszönhetően maguknak, eme lehetőség is megadatik most nekem... Bár tudom, hogy a felszínen is maradtak társaik, de talán az Önök közreműködése is elegendő lesz... - nevetett fel újra Reston, képtelenül arra, hogy magába fojtsa vidámságát...
 - Talán, mielőtt nekiindulnának a mókának, Henry-t megölhetnék, egyrészt mert valószínűleg csak hátráltatná magukat az egyes szektorokban, másrészt viszont ő volt az, aki csapdába csalta magukat...

- Te szemét állat! – ugrott közelebb Henry Cole az ajtóhoz, és dühében erősen rácsapott a masszív fémlemezre az öklével.

Reston gúnyosan vigyorogva megrázta a fejét.

- Bocsáss meg nekem Henry... Nagyon fogsz hiányozni... mindannyiunknak... Főleg, hogy már sose fejezheted be az intercom rendszert... De legalább már ezt az egyet rendesen megcsináltad, aminek köszönhetően most eltársaloghatunk... Amúgy tisztán hallanak odabent mindent? Nincs semmiféle statikus zörej, vagy bármi egyéb?

A magasabbik férfi, sötétbarna színezetű bőrrel, és természetes alakkal, kezében egy gépkarabéllyal, közelebb lépett a kicsiny ablakhoz. Az arcán fenyegető kifejezés ült...

- Vegye inkább magának a merszet Reston, és tolja ide a szottyadt kis seggét, és végezzen velünk... szemtől-szemben... - a férfi mély hangja meg-megremegett a dühtől.

- És csak, hogy tudja: bármi is történjen velünk, az Umbrella-nak akkor is vége...

Reston felsóhajtott.

- Ha nem tévedek, maguk a S.T.A.R.S. tagjai... Bennük bíznak? Mármint az egykori szervezetükben? - húzta gúnyos fintorra a száját megvetése jeléül.

- A S.T.A.R.S. semmi egyebet nem tud velünk kezdeni, legfeljebb kisebb bosszúságokat okozni...

- John... - szólalt meg ekkor a fiatalabbik férfi, hűvösen csengő, nyugodt hangon.

- Miért nem robbantjuk ki ezt az átkozott ajtót az egyik gránátunkkal?

Reston újfent felsóhajtott.

- Mind az ajtó, mind a falak golyóálló ötvözetből készültek, és igazán kétlem, hogy akkora tűzerővel rendelkeznének, aminek már nem tudnának ellenállni... Ezzel az egésszel csak annyit érnének el, hogy felrobbantanák saját magukat... És az tényleg nagy kár lenne...

Reston sorra vette a néma, kifejezéstelen arcokat, aztán újra megszólalt, mert biztosra vette, hogy az Umbrella különítmény már rég megérkezett, és ha netán-tán fel akarják vele venni a kapcsolatot, akkor ildomos lenne a központi irányító teremben lennie...

- Ha megbocsátanak uraim, én most magukra hagyom Önöket, mert van más dolgom is, nem csak az, hogy Önökkel fecserészek itt... Például el kéne már engednem az én kis házi kedvenceimet... Már nagyon vágyom rá, hogy igazi küzdelemben láthassam őket... Próbáljanak meg legalább a Kettes Szektorig eljutni, ha nem túl nagy kérés... - lépett hátrébb Reston az üvegtől, és megérintette az ajtó mellett, a falba süllyesztett panellapot, ezzel kinyitva az Egyes Szektorba vezető ajtót, és elárasztva könnygázzal a hatalmas előteret, ahová a három betolakodó is be volt zárva...

Másodperceken belül beburkolta őket a sűrű pára...

Reston kívülről hallgatta a fojtott köhögéseket, majd elvigyorodott, meghallva a nyíló ajtó halk súrlódását, ami azt jelentette, hogy a delikvenssek beléptek az Egyes Szektorba...

Miután a padló nyomása megszűnt, beindultak a ventilátorok, megtisztítva a benti levegőt a fojtogató ködtől...

Jól van... - igazította meg a zakója hajtókáját, és izgatottan kísétált a szobából...

Tizenegy

Cole, nem lévén egyéb választása, szótlantul, némán köhécselve botladozott a másik két férfi nyomában...

Reston járt az agyában... Az a Reston, aki annyira biztatta ezeket a gyilkosokat, hogy öljék meg őt...

Bár abban sem volt biztos, hogy tényleg gyilkosok... Nem tudott róluk semmit, se, hogy honnan jöttek, se, hogy mi a csuda az a „stars”, se hogy mit is akarnak tulajdonképpen... Egyvalamit tudott biztosan: hogy alig se látott ki a könnyei mögül, és hogy a torkát rettenetesen kaparta a gáz...

Istenem, add, hogy gyors és fájdalommentes legyen...

Amikor átléptek végre az Egyes Szektorba, erőlködve vett egy mély lélegzetet a friss levegőből, miközben mézgás könnyek csorogtak szorosan lezárt szemhéja alól... Nem akarta látni a gyilkosait, miközben meghúzzák a ravaszt...

De a lövés mindegyre késett...

Talán nem is akarnak megölni... Csak itt hagyni... magamra...

A csekélyke remény nyomban szertefoszlott, amikor valaki erős, durva kezekkel megragadta Cole jobb karját, és keményen megrázta azt...

- Hé... Ébredj fel végre!

A villanyszerelő kelletlenül bár, de kinyitotta vérhálós szemeit, és rábámult a hatalmas, fekete bőrű pasasra, aki őt fixírozta röntgenszemekkel...

- Elmagyaráznád, hogy mégis hová keveredtünk? – kérdezte mennydörgő hangon.

Cole elhátrált előre, miközben a félelemtől dadogva megpróbált valamilyen értelmes magyarázatot kinyögni.

- Az Egyes Szektorba... Az erdőbe...

Az ismeretlen az égre emelte a tekintetét dühében.

- Igen, erdő, erre magamtól is rájöttem... Azt mond meg, hogy miért?

Jézusom, ez a hapsi egy kolosszus... - gondolta rettegve Cole, a férfi domborodó izmait fürkészve loppal, majd elkapva róla a tekintetét, megrázta a fejét, biztosra véve, hogy most pépessé veri az ismeretlen...

- John... - hallotta meg ekkor a másik férfi mélyen csendülő hangját.

- Reston őt is ugyanúgy átverte, mint minket... - tette gyengéden Cole vállára a kezét a fiatal, vörösés hajú fiatal srác.

- Mi is a neved? Henry?

Cole némán felé bólintott.

- Igen... Henry Cole... Reston azt mondta, hogy azért jöttetek, mert meg akarjátok őt ölni, és, ezért kért meg, hogy segítsék neki... - hadarta el gyorsan egy szuszra.

- Nyugi... Lassíts egy kicsit... - mondta az alacsonyabbik férfi.

- Az én nevem Leon Kennedy, ez pedig itt John Andrews... És nem azért jöttünk, hogy megöljük Reston-t...

- De most már meg fogom... - morogta fenyegetően John, belevágva Leon szavába.

-... vagy bárki mást... - vetett egy helytelenítő pillantást a fiatal férfi a társára...

- Mi csak keresünk valamit, ami minden bizonnyal Reston tulajdonában van... Ez minden... És most, Henry... Mit tudsz nekünk mondani erről a teszt programról... - intett maga mögé, jelezve, hogy mire is gondol.

Cole hangosan nyelt egyet, letörölve a bőrén araszoló izzadságcseppeket az arcáról.

Mit tegyek, Édes Istenem? Nekik legalább vannak fegyvereik, és Reston azt mondta, hogy kiengedi a tesztállatokat... Hogy a fenébe fogok én kikeveredni ebből az örültségből? – nézett körül bizonytalanul Cole, és megdöbbenve tapasztalta, hogy mennyire más az Egyes Szektor, most, hogy be van ide zárva...

Szinte fenyegetően hatottak rá a műanyagból készült fák és bozótok, a fojtott fények, és a nedves levegő... Az egész légkör fenyegetően hatott rá, bár tényleg minden úgy nézett ki, mint egy valódi erdő az esti alkonyulatban...

- Nem sokat tudok... - nézett rá Cole Leon-ra, mert a srác nyílt, őszinte arcvonásai bátorsággal töltötték el.

- De annyi biztos, hogy összesen négy szektor van: az erdő, a sivatag, a hegyvidék és a város... Mindegyik körülbelül két-két futballpálya nagyságú... A kialakításuk megfelel a laborokban létrehozott hibridek életfeltételeinek biztosításához. Élő állatokat is akarnak majd ide hozni... Nyulakat, egereket, amikre aztán vadászhatnak majd a tesztállatok. A tesztállatok... - nyelt egy nagyot Cole, észrevéve, hogy a másik két férfi lopva egymásra pillantott, amikor megemlítette a kreatúrákat.

- Nem sokat tudok róluk... Mindannyian valamiféle hibridek, amiket külön megrendelésre a laborokban tenyésztettek ki...

- Te tényleg elhiszed ezt a sok baromságot? – vágott bele a szavába John.

- Én... - nyögte Cole, eszébe jutván a hatalmas fizetés, amit kapott, amiért cserébe nem vártak tőle mást, csak határtalana diszkréciót és titoktartást...

- Jó itt dolgozni? Megfizetnek eléggé? – folytatta kegyetlenül John.

- Nem... - sütötte le szíjében a szemét Cole.

- Most, hogy már tudom, mi folyik itt... nem...

A két idegen sokatmondó pillantást váltott, majd John leengedte az eddig a villanszerelő mellkasának irányzott fegyverét.

- Nos... Henry... Azt meg tudod mondani, hogy lehet innen kijutni?

- Persze... Mindegyik Szeaktor kapcsolódik a mellette lévőhöz, bár az ajtók jól el vannak rejtve, és a Négyes pedig kivezet a teszthelyiségekből...

- Szóval... akkor a nekünk kellő kijárat valamerre arra lehet? – kérdezte Leon, valamerre az előttük elterülő erdő sűrűje felé intve a kezével.

Cole bizonytalanul felé biccentett.

- Tudsz valamit mondani a tesztállatokról? Például, hogy néznek ki? – kérdezte John.

- Sosem láttam őket, én csak egy egyszerű villanszerelő vagyok... Tudjátok: vezetékek, kamerák... De végül is csak állatokról van szó...

A két férfi arcán megjelenő kifejezés nem töltötte el éppen bátorsággal...

Cole már éppen szóra nyitotta volna a száját, amikor hangos csattanás hallatszott, majd a levegő megtelt furábbnál furább zajokkal, amik valahonnan a terem nyugati fala mellől érkeztek... Cole tudta, hogy arrafelé vannak a hibridek ketrecei...

Ekkor a középük telepedet csendet hirtelen éles rikoltás törte meg, ami leginkább valamilyen trillázó éneklésre emlékeztette a három férfit... Hamarosan újabb és újabb hangok csatlakoztak az elsőként felszólalóhoz... Majd valamiféle suhogás hallatszott...

Szárnyak, méghozzá hatalmas szárnyak suhogása töltötte be a levegőt...

Körülbelül 5 méter magasra sikerült feljutniuk a raktárépület egyik sarkában felhalmozott faládák segítségével, bár a legkisebb mozdulatra is ingadozó tákolmány nem tűnt Claire számára túl biztonságosnak...

Nem elég, hogy John és Leon nincs velünk, és hogy egy falkányi Umbrella katona liheg a nyakunkban, még erre az instabil doboz halomra is fel kellett másznunk... Ja, és kurva hideg is van!!! – dohogott magában a lány. *Valamelyikünk eltüsszenti magát, és mindannyian lezuhanunk innen...*

- Ezt a pechet... - suttogta Claire, alig se hallhatóan.

Bár odakintről semmiféle neszt nem hallottak, mégse mert egyikük se megmoccanni, vagy hangosabban megszólalni. Csak a mellette fekvő Rebecca halk, fojtott kuncogását lehetett hallani, ami meg is lepte Claire-t.

- Teljesen igazad van... - súgta vissza Rebecca, mire mindketten fulladozva felnevettek...

A doboz halom alattuk vészesen ingadozott...

- Kérlek... - szólalt meg ekkor David a Rebecca melletti dobozok tetején hasalva.

A hangja ingerülten csengett.

A két lány erre elnémult, és újra rájuk ereszkedett a csönd... Némán figyelték a bejárat ajtókat... A lányok a dél-nyugati fal mentén található ajtót tartották szemmel, míg David azt, amelyiken át bejöttek...

Claire kezében meg-megremegett a pisztoly. Egyrészt a csontig hatoló hidegtől, másrészt az aggodalomtól Leon-ért és John-ért... Bár, ha belegondolt, a helyzetüket közel sem jellemezte volna olyan szörnyűnek, mint például a Raccoon City-ben átélteket...

Ott egyedül voltam, leszámítva persze Sherry-t... És persze Mr. X-et, aki állandóan a nyomunkban lihegett, bár már a seregnyi zombival is volt elég bajunk... És azt se tudtam anno, hogy mi a csuda folyik a városban...

Ekkor valami halk zaj ütötte meg a fülét, ami kintről érkezett. Valaki megpróbálta kinyitni az ajtót... Megzörgette, aztán csend...

Mi van, ha nem győzte meg őket a zárt ajtó? – pillantott rá a körülötte homályló sötétségen keresztül David-re, akit bár nem látott, de a tudat, hogy valahol ott van, megnyugtatta. A férfi bámulatos nyugalma mindig elképesztette... Higgadt természetét még akkor se korbácsolta fel semmiféle érzélem, amikor a tényeket közölte a lányokkal...

„Szerintem katonai stratégia szerint fogják átkutatni az összes épületet, egyiket a másik után. Ha csak egy csapat jön be ide, három, vagy még kevesebb emberrel, akkor próbáljatok meg teljes csendben maradni, és nem mozogni mindaddig, amíg el nem mennek. Csak utána megyünk ki mi is, aztán irány a kerítés... Ha kiszúrnának minket, akkor lövünk...”

Ha esetleg többen jönnének, kénytelenek leszünk a gránátokat használni... Még ha éjjellátójuk van is, az elvakítja majd őket... Vigyázzatok magatokra...”

Ekkor hirtelen összerezzen Claire, feledve David szavainak emlékét, mert valaki ismét megrázta az egyik ajtót. Megrázta, aztán hatalmasat rúgott belé...

Az ajtó hangosan csattanva bevágódott, és a sötétséget vékony fénysugár hasította ketté, megvilágítva a számtalan dobozt...

Egy halk kattanás, majd valaki átkozódva felmorrant...

- Mi van? – kérdezte egy másik hang suttogva.

- Le fog merülni a lámpám... Sebaj, nézzünk szét...

A két férfi, bár Claire csak sötét sziluettjeiket látta, elindult előre, nem sejtve a jelenlétüket. Az elemlámpa fénykévéje ide-oda ugrált a rendetlen halmokban álló dobozokon...

Maradj csendben kislány, levegőt se vegyél, csak várj... - biztatta magát némán Claire, szorosan lehunyva a szemeit, nehogy azok csillogás legyen az árulója.

- Enyém a déli oldal... - suttogta az egyik ismeretlen nem is sejdítve, hogy a hatalmas helyiségben milyen tisztán hallatszik minden egyes szavuk...

Hallani fogjuk a tökfeket, ha közelítenek... - vigyorodott el a lány, attól függetlenül, hogy a szíve majd kiugrott a helyéről félelmében...

Az egyik fénysugár eltávolodott tőlük, míg a másik egyenesen feléjük közelített... De legalább alacsonyan pásztázta a terepet... Bárki is volt a lámpa birtokosa, fel se merült benne, hogy a keresettjeik mászni is tudnak...

Nekem aztán tök mindegy, hogy ezek itt alant mennyire idióták, vagy sem, egy a lényeg: hagyjanak minket elmenni békével, lehetőleg tűzharc nélkül... - gondolta fanyarul Claire.

Aztán, ha ezek lelépnek innen, visszajöhetünk Leon-ért és John-ért, ahogyan David is tervezte...

Ekkor éles fénysugár vetült Claire arcára, elvakítva őt...

- Hé, te ott! – kiáltott fel a lent ácsorgó férfi meglepetten, majd rögtön utána tüzet is nyitott...

Rebecca hangosan felnyögött mellette, és a doboz halom vészesen megbillent alattuk...

Zuhantában is érzékelte az előbbihez csatlakozó kiabálásokat, és a David fegyveréből kilőtt golyók éles, csattanó hangját, a narancssárga torkolattüzeket...

Amikor John meghallotta a szárnysuhogást, és a levegőt betöltő éktelen rikoltozást, meghűlt az ereiben a vér. Sose szívlelhette a madarakat, egyiket se, függetlenül a méretüktől vagy a fajtájuktól, de bezárva lenni egy teszthelyiségbe egy csapatnyi, az Umbrella által kitenyészített madárral, minden rémálmát felülmúlta...

- Golyót nekik! – kiáltotta el magát, a vállához emelve az M-16-os gépkarabélyt.

Leon szintén felemelte a saját fegyverét, becélozva a fejük feletti fákat, amiknek a teteje beleveszett valamiféle kékes derengésbe.

Ekkor a rikoltozások és a levegőt betöltő szárnysuhogások neszei elhalkultak, majd abba is maradtak, mintha az állatok leszálltak volna valahová pihenni, de John biztosra vette, hogy nemsokára újra szárnyra kapnak, némi zsákmány után nézve...

- Pterodactylus-ok... - suttogta elhölten Cole.

- Dactyl-ok...

- Ugye csak viccelsz? – nézett rá kételkedve John, de azt kellett látnia, hogy a szikár villanyszerelő megrázza a fejét.

- Nem vagyok benne biztos, mert a tudósok csak ezen a becenéven emlegették őket: Dactyl-ok... Lehet, hogy tévedek... - mondta határozatlanul, reszketeg hangon Henry.

- Akármik is azok, el kell jutnunk az ajtóig! – morrant Leon, az árnyas fák felé oldalazva.

Ámen... - indult el John is a fiatal rendőr után, megpróbálva egyszerre szemmel tartani a fenyegetőnek érzett levegőt, és a lába alatti egyenetlen talajt, de már rögtön a második lépésnél megbotlott egy műanyag, bár valóságghüen kemény kőben.

- Ez így nagyon nem lesz jó... - dörmögte maga elé mérgesen, majd rápillantott a háta mögött lépkedő villanyszerelőre, akinek sápadt arca az ég felé meredt.

Újra felhangzottak a különös rikoltások...

A francba...

Leon hirtelen megállt, és fürkész tekintettel méregette a fák sűrű lombkoronáját.

- Elbújtak... - suttogta halkan.

John, mellé lépve dühösen megrázta a fejét, mert kezdte egyre kényelmetlenebbül érezni magát. Túl kiszolgáltatottak voltak ezen a szűk kis ösvényen, e mellett a David és a lányok irányt érzett aggodalom egyre jobban hajtotta volna előre, de nem mert fejfelé rohanni a falnak, nehogy csapdába kerüljenek... És mindezek mellett még itt volt ez az Umbrells-s faszfej is, púpnak a hátukra...

- Henry! Hé, Cole! – morrant rá dühösen a villanyszerelőre, mire az végre rápillantott.

Barnán fénylő szemei üvegesen meredtek vissza rá.

John felsóhajtott, szánakozva szemlélve a vézna kis emberkét.

- Nézd, Henry... Megértem, hogy félsz, de ha itt maradunk, akkor mindnyájunkat megölnek... Nekem és Leon-nak már volt szerencsénk pár Umbrella fenevadhoz, ezért a legjobb lesz, ha velünk maradsz... E mellett, talán a segítségünkre is lehetsz, mivel te jóval többet tudsz erről a helyről... Megértettél?

Cole bizonytalanul felé bólintott.

- Igen... Ööö... Bocsánat... Csak... csak félek...

- Légy üdvözölve a klubban... - morogta John.

- Az én hátamon is feláll a szőr a madaraktól... Nem csak ezektől itt, hanem úgy általánosságban. Ki nem állhatom a gombszemeiket, és a pikkelyes-karmos lábaikat... és...

és... Láttál már héját élőben? Olyan a feje, mint egy herezacskó... - borzongott össze a férfi, rápillantva a reszketeg mosollyal próbálkozó Cole-ra.

- Jól van, vettem az adást... - vett egy mély lélegzetet Cole, láthatóan megnyugodva kissé. A két férfi a fellegeket fürkésző Leon mellé lépett, majd John, szintén fák lengedező tetejét szemlélve, ismét megszólította a villanyszerelőt:

- Henry... mivel nekünk vannak fegyvereink, mi lenne, ha te vezetnél minket? Majd Leonnal fedezünk... Mit gondolsz, képes leszel rá?

Cole, bár az arca egy árnyalattal fakóbb lett, mégis rábólintott, majd szó nélkül a kis csapat élére állt, és elindult az erdő belsejébe kanyargózó szűk ösvényen előre...

Leon és John szorosan a nyomában lépkedett, a látszólag nyugodt lombokat fürkészve a fejük fölött, amikor a volt S.T.A.R.S. tiszt újfent megbotlott...

A *francba is...* - morrant magában, rájövén, hogy teljesen mindegy, hogy ki vezeti a csapatot, a lába elé mindenkinek magának kéne figyelnie...

A fiatal rendőr, kéken fénylő szemeit összehúzza figyelte a lágyan lengedező leveleket, amik teljesen valódinak látszottak. A Dactyl-ok, ahogyan Cole nevezte a tesztállatokat, egyelőre nem mutatkoztak...

Leon bizarrul érezte magát ebben a különös környezetben... A fák s az aljnövényzet annyira élethű volt, a levegő nyirkos... De nem hallatszott semmiféle nesz. Se a szél zúgása, se az apróbb állatok neszezése... És nem voltak szagok se. Nem érezte a nedves föld és a növények illatát, se a levegő zamatát...

Az egész környezetet nyugtalanítólag hatott a fiatal férfira...

Ekkor Cole hirtelen megtorpant...

- Ott... ott van egy tisztás... - súgta halkan, mire Leon szemöldök felvonva ránézett John-ra.

- Körüljárjuk először?

John előrébb lépett, és tüzetesen szemügyre vette az egyre ritkábban álló fák mögött húzódó, látszólag nyugodt tisztást. Nem szívesen lépett volna ki a fák fedezékéből, hogy aztán egy pterodactylus bukórepüléssel rájuk vesse magát.

- Igen... Henry, jobbra megkerüljük, és... - a szavai belevesztek abba az éles rikoltásba, ami végigdübörgött a fák között...

A következő pillanatban a tisztás túloldaláról, az egyik fa tetejéről egy hatalmas, szürkésbarnás színezetű alak bukott alá, széttárva bőrlebernyegre emlékeztető szárnyait... A fesztávja 3 méter is meglehetett, és a szárnyak végén hegyes kampókban végződő ujjak meredeztek. A karcsú koponya hosszú, keskeny csőrben folytatódott, és a csészealjnyi szemek feketén, gonoszul csillantak meg a bágyadt fényben...

Leon és John gondolkodás nélkül tüzet nyitottak a különös lényre, miközben a kreatúra, halálos lábarmait előmeresztve belekapaszkodott az egyik, a fejük fölé kinyúló ágba. Szárnyait széttárva igyekezett megőrizni az egyensúlyát.

BamBamBam...

A lövedékek becsapódtak az állat testébe, felszaggatva vékony bőrét. Halvány színű, vízszerű folyadék szivárgott a sebekből... A lény felsikoltott, olyan hangosan, hogy John egy pár másodpercre szinte teljesen megsüketült az éles hangtól, miközben a különös hibrid, lendületet véve, leszállt a földre, nem messze a férfiak csoportjától...

Az állat, a szárnyait az oldalához szorítva, lekönyökölt a földre, szakasztott úgy, mint egy denevér, és rövid, de annál élesebb rikoltásokat hallatott, mintha csak a társait hívná segítségül...

Szinte egy másodpercre rá, újabb lény lebbent a földre, szorosan a társa mögött...

Ez rossz... nagyon, nagyon rossz...

A több sebből vérző, tántorogva közelítő állat, alig 2 méterre lehetett már csak Johntól, amikor a félelemtől lebénuult férfi felemelte a kezében szorongatott fegyvert, és becélózta a kreatúra keskeny, hátul felpúposodó fejét...

Tizenkettő

A magasabbik férfi, akit a társa John-nak nevezett, a madár hibridre emelte automata fegyverét, és gondolkodás nélkül meghúzta a ravaszt...

A lövedékek a Dactyl sasszerűen megnyúlt koponyájába csapódtak be, majd a fej hátsó részén távoztak. A frissen ütött sebekből sűrű, sötét folyadék spriccelt szét.

A fenébe is... Túl gyengék... - gondolta Reston, miközben a tekintete átsiklott a másik férfira, aki a kezében szorongatott fegyverrel becélolta a másik Dactyl-t...

A monitorok előtt ülő Reston, bár a lövések hangját nem közvetítette a mikrofon, tisztán látta, ahogy a fiatal férfi háromszor-négyszer is meghúzza a ravaszt, és az éles lövedékek becsapódnak az állat keskeny mellkasába.

Az állat karcsú, nyúlánk nyaka vadul megrázkódott többször is, mielőtt leroskadt volna a saját véréből iszamóssá vált földre...

Reston nem látott több kísérleti lényt a kicsiny tisztáson, ennek ellenére a három férfi botladozva visszahúzódott a sűrűbben álló fák közé...

Reston élvezettel figyelte a szerencsétlen Cole-t, aki némán tátogva bámult maga elé rettenetében. A villanyszerelő vékony szálú, barna haja az izzadságtól tincsekbe tapadva lapult a koponyájához, és a kezei remegésén nem tudott úrrá lenni...

A három férfi ekkor kísértelt a kamera látóteréből...

Reston átváltott a másik kamerára, amit az egyik fára szereltek fel. Az világossá vált előtte, hogy Cole vezetésével megpróbálják elérni a Kettes Szektorba átvezető ajtót. A villanyszerelő csak arról feledkezett meg, hogy közvetlenül előtte lesz még egy tisztás... Az előbbinél jóval nagyobb tisztás... Amihez különös módon vonzódnak a jelenleg rejtőzködő Pterodactylusok...

A két fegyveres férfi eddig csak két állatot végzett ki, ami azt jelenti, hogy még hat élő példány bujkál valahol a fák között, készen arra, hogy lecsapjanak az áldozataikra. – a gondolat kéjes örömmel töltötte el.

Remélte, hogy a felszínen ténykedő Umbrella különítmény is hamarosan előkerítik a többi betolakodót, bár Reston reményeivel ellentétben mindössze kilencen érkeztek. Legalábbis Steve Hawkinson őrmester, a csapat vezetője ezt jelentette Reston-nak. Azt is megemlítette, hogy a behatolók járművét már megtalálták, és a három invalidus valahol az épületekben bujkálhat, hacsak nincs még egy furgonjuk, de ezt nem tartotta valószínűnek az őrmester...

Reston nyelt egy nagyot... Ki volt száradva a torka, ezért újabb pohár brandy-t töltött magának, miközben a tekintete ismét visszakalandozott a monitorra, ami a három, óvatosan mozgó férfi képét közvetítette.

Hogy is nevezték azt a benga nagy állatot? John? Igen, igen... Nos, akkor Henry, John... és hmmm. A harmadiknak is kéne valami név... Vöröske... - szúrt szemet ekkor Reston-nak Leon enyhén vörösös hajánya.

Végül is, mindegy, hogy nevezzük őket, mert nemsokára úgyis megölik őket a madárkái...

Tulajdonképpen a Pterodactylus-ok sokkalta közelebb álltak a denevérekhez, már, ami a testfelépítésüket illeti, csak hát azért kellett madarak génjeit is beléjük ültetni, mert az emlős szériából már így is épp elég sok volt... Így volt ez a Köpködők esetében is, amik sokkal közelebb álltak a kígyókhoz, már ami a génkészletüket illeti, de kinézetük alapján igencsak egy bizarr kecskefajra hajaztak. A nevük is ezt mutatta: Ca6-osok... Ca, mint Capra, azaz kecske latinul...

Reston rápillantott az előtte sorakozó monitorokra, hogy megtudja, hol bujkálnak jelenleg a Dactyl-ok. Kettő közülük még mindig a ketrecekben volt. Nem jöttek ki, annak ellenére, hogy az ajtók tárva-nyitva álltak előttük. Két másik egyed az úgynevezett „barlangban” tanyázott, de nyilvánvalóvá vált, hogy nem sokáig rejtőzködnek már, mert roppant izgatottnak látszottak: egyre előrébb kúsztak behajlított könyökük segítségével a barlang szájához,

miközben nyúlánk nyakukat előre-hátra ingatták, keskeny csőrű fejüket felszegve a levegőbe...

Bár Reston nem sokat tudott a biológiai felépítésükről, majdnem biztos volt benne, hogy a levegőben terjengő vérszagot érzik...

Igen, mintha említettek is volna olyasmit a tudósok, hogy leginkább a szaglászukra hagyatkoznak vadászat közben... Bár, azt is be kell vallani, most, hogy láttam őket, nem igazán remekeltek a hadszíntéren... - fanyalodott el Reston.

De az is igaz, hogy nem is ilyen típusú harcokra lettek kitenyésztve... Leginkább az elmaradottabb civilizációk körében szándékoztak bevetni őket, ahol még nem divat a lőfegyverek használata, inkább a machaték és a lándzsák dívnak... - szemlélte meg a monitoron keresztül a két döglött egyedet, és a szíve csalódottan összerándult a veszteségtől...

David tüzet nyitott az őket felfedező ismeretlenre... A karjára éles faszilánkok záporoztak, ahogy az egyik őt irányzó golyó közvetlenül a feje fölött szétrobbantotta az egyik kisebb farekeszt, de nem törődött a bőrébe fúródó szálkákkal... Jobban aggódott a két lány iránt, akik a vésszesen megingó tákolmánnyal együtt lezuhantak a földre...

Ekkor az ő hasa alatt feszülő vékony léc is kettéroppant, és az alatta terjengő sötétség magába szippantotta a zuhanó testet...

David felhúzott térdere esett, közvetlenül egy, a földön heverő nagyobbacska papundekli doboz közepébe, ami a férfi súlyától összeroskadott alatta, de legalább megóvta őt a kemény betonba való becsapódástól.

Szinte azonnal felpattant a földről és a bejárat felől közeledő elemlámpa felé fordult, amit a halott Umbrella-s katona társa tartott... A kezében szorongatott M-16-os fegyverrel egy sorozatot küldött az ismeretlen felé, bár a sötétségben még a körvonalait sem tudta kivenni...

A lövések éles visszhangot verve verődtek vissza a falakról, amibe halk sikoly is belevegyült... Az elemlámpa halkán koppanva földet ért, és arrébb gurult az összeroskadó test közeléből.

Ekkor géppisztoly kelepelt fel odakint... A golyók hangosan kopogtak a helyiség félig nyitott ajtaján, de senki sem lépett be rajta... David vaktában viszonzta a tüzet, nem is remélve, hogy valakit eltalál vele... Csak időt akart nyerni... Távol tartani az Umbrella különítményt, amíg...

- Uunh... - nyögött fel valaki a háta mögött halkan.

- Rebecca! Claire! Maradjatok csendben! – súgta hátra kemény, ellentmondást nem tűrő hangon, a szemét le nem véve a nyitott ajtóról, amin túlról sápadt holdfény szűrődött be.

- David... Claire vagyok... Azt hiszem, hogy Beccy... megsérült... - a lány hangja akadozva, alig érthetően tört fel a torkából.

A fenébe is... - a férfi érezte, hogy a szíve kihagy egy dobbanásnyi ütemet, és a gyomra görcsbe rándul a rettegéstől...

Tudta, hogy ki kell jutniuk az épületből, mert az Umbrella különítmény be fogja őket szorítani ide.

- Claire... Gyere ide és fedezd ezt az ajtót! Bárkit, vagy bármit meglátsz odakint, még ha csak egy árnyékot is, lőj! Értetted?

David érezte, hogy a lány mellé surran, és gyengéden megérinti a karját. Sietősen a kezébe nyomta az M-16-os gépkarabélyt, miközben odakint ismételten felkelepelt egy gépfegyver.

- Tudod ezt használni?

- Igen... - a lány hangja idegesen csengett, de a keze nem remegett meg, amikor átvette a férfitől a fegyvert.

- Jól van... Amikor szólok, elindulunk kifelé a nyugati ajtón. Te fedezel minket... - fordult el Claire-től, és elindult a sötétség felé négykézláb, ahonnan újabb tompa nyögést hallott.

Ekkor a tenyere alatt valamiféle selymességet érzett meg... Rebecca haját... Majd ahogy még közelebb kúszott a lányhoz megérezte a szétfolyt vér ragacsos melegét is...

- Rebecca... Tudsz beszélni? Meg tudod mondani, hol sebesültél meg?

A lány halkan felköhögött, majd erőtlenül bár, de megérintette a férfi kezét.

- A fejemen... hátul... - suttogta halkan, de tisztán érthetően.

-... lehet, hogy agyrázkódás... és... a medencecsont... elrepedt...

- Jól van... Rebecca... - simított végig gyengéden a lány arcán David, majd folytatta:

- El kell innen tűnnünk... Ha nem tudsz járni, akkor viszlek... - mintha csak a szavait akarta volna igazolni, újra felkelepett odakint a gépfegyver, majd egy tisztán érthető kiáltás harsant:

- Célozz az ajtórésre!

David villámgyorsan felpattant térdeltéből, és Claire-t megragadva, hátrébb rántotta őt, miközben rákiáltott fojtottan:

- Hunyd be a szemed!

Hatalmas robbanás taszította őket hátrébb. Izzó repeszek és lángoló faszilánkok repkedtek körülöttük a levegőben...

Az egyre sűrűbb és bűzősebb levegő szinte fojtogatta David-et, miközben lezárt szemhéja alól mézgás könnyek szivárogtak, és ebből tudta, hogy valamilyen füstgránátot robbantottak fel...

De legalább nem ideggáz... Talán CN vagy CS könnygáz... Jó hír, hogy élve kellünk nekik... Csak ki akarnak füstölni minket...

- A nyugati ajtóhoz. – hörögte David, és Claire elhalóan válaszolt rá valamit, miközben a maró kemikália egyre jobban szétterjedt a fagyos levegőben.

A férfi gyengéd érintést érzett a mellkasán.

- Azt hiszem... tudok járni... - köhögött halkan Rebecca, de mindenesetre David átkarolta a derekát, és vele együtt indult el az ajtó felé, olyan gyorsan amennyire a lány erejéből futotta.

Igyekeztek minél kisebbeket lélegezni, mert a torkukat rettenetesen marta a levegőben terjengő vegyszer...

David sejtette, hogy ennél az ajtónál is várni fognak rájuk, ezért, mielőtt kiléptek volna rajta, meglapultak a fal mellett, és a férfi a csípőjére csatolt táásból kihalászott egy kézigránátot, és gondolkodás nélkül kihúzta a biztosító pecket.

- Claire, Rebecca, húzódjatok mögém! – mondta keményen, nem akarván megsebesíteni őket a vaksötétben, majd előhúzta a 9 mm-es fegyverét is, és vaktában, a maró könnyek fátyolán át, becélozta az ajtó zárszerkezetét.

Bam!

A lövedék apró lyukat hagyott hátra a könnyű faszerkezetben, és a túloldról döbbs kiáltás harsant fel...

David kilökte az ajtót, és kihajította rajta az izzadt tenyerében szorongatott gránátot, majd gyorsan visszahúzódott a csekély fedezéket nyújtó bejárat mögé, és...

BUMMM...

Odakint hangos dőrejjel felrobbant a bomba... A repeszek, mintha valamiféle vadállat kaparászná az ajtót, csikorogva lepattantak a vékony farétről...

Az éjszaka csendjébe hangos üvöltések, segélykiáltások vegyültek...

- Nyomás!- - üvöltötte David, szinte azon nyomban felrántva az ajtót, és kilépve a szabad ég alá.

A kezében szorongatott fegyverrel végigsöpörve, pásztázta az előtte elnyúló területet, és a sápadt holdfényben fel is fedezett három férfit. Mindhárman a földön fetrengtek üvöltve, sebesülten, de legalább élve...

A kevlármellények megóvták az életüket...

David balra fordult, a tekintetével a kerítés körvonalat kereste, miközben a két lány köhécselve botladozott a nyomában.

- A kerítéshez... - mondta annyira hangosan, amennyire csak merte, és félig visszafordulva ismét megragadta Rebecca derekát.

Az egyik sebesült férfi mellett elhaladva, megragadt a tekintete annak vérmázas arcán, és ez még nagyobb sietségre ösztönözte, miközben Claire igyekezett fedezni a hátukat, visszavisszafordulva az épület felé, és a gépkarabéllyal fenyegetve meg a sötétben megbúvó árnyakat.

Jó kislány... Már csak át kell jutnunk a kerítésen, aztán irány a sivatag, lehetőleg minél messzebbre innen...

Már majdnem elérték a kerítést, amikor a hátuk mögött felkelepelte egy gépfegyver, nyilvánvalóvá téve a számukra, hogy az épület túloldalán lévő Umbrella-sok is rájöttek, hogy más útirányt választottak.

Claire szinte azon nyomban válaszolt a lövésekre az M-16-ossal, és a fegyverek döreje betöltötte a csendes éjszakát.

Rebecca-nak segítség kell... - futott át a gondolat David agyán, majd egy félfordulatot téve, odakiáltott a kissé hátra maradt Claire-nek:

- Mássz át! – nyújtotta ki a szabad kezét a lány fegyvere után, aki gondolkodás nélkül átadta azt a parancsnoknak, majd nekiiramodott a kerítésnek...

- Rebecca, te jössz! – lökte meg gyengéden a lányt, majd a következő pillanatban visszapördült a sötétbe burkolózó épület felé, és az ujját ráfeszítve a ravaszra, golyózáport zúdított az egyre közelebb osonó fegyveresek felé...

...és ekkor meghallotta: Rebecca halkán felsírt mögötte, görcsösen a dróthálóba kapaszkodva, félúton a kerítés teteje és a talaj közt... David felfelé fordított arcába a lány vérének meleg cseppjei fröcsköltek, miközben a fegyverét a hátára kanyarítva, közelebb ugrott a kerítéshez, hogy elkapja az erőtlen testet...

- Kapd el! – kiáltott rá Claire, tüzet nyitva a vékony rácsszemek túloldaláról...

David fülében összekeveredett a saját szívének vad dobolása és a 9 mm-es fegyver éles dörejei...

Rebecca arca fluoreszkálóra sápadt, és a fájdalomtól kapkodón, lihegve szedte a levegőt, de nem eresztette el a kerítést... A mellé kapaszkodó férfi segítségével felküzdötte magát a legtetejére, majd félig eszméletlenül bukott át a túloldalra, ahol Claire kapta el az összecsukló testet, miközben David, még mindig a kerítésbe kapaszkodva, ismét tűz alá vette az egyre közelebb érő különítmény tagjait, bár az éj homályán, és a szemeit még mindig maró könnyeken át alig se látott...

Véreskezű seggfejek... Ő még csak egy kislány...

A fegyver üresen kattant a kezében, mire eleresztve a vékony drótot, leugrott a két lány mellé, és a botorka léptekkel haladó Rebecca-t magához ölelve, elindultak előre a fagyos sivatagba...

Tizenhárom

Cole bizonytalanul botladozott előre, azt se igazán tudva, hogy hol van, nemhogy merre tart...

Rettegett attól, hogy egyszer csak elé toppan az ösvényen egy olyan förtelmes állat, és az éles csőrét belevágja a testébe, és... és a saját vére szennyezi majd be a földet a talpai alatt...

- Henry... - szólította meg Leon a villanyszerelőt, aki ettől rémülten kapta hátra a fejét.

- Azt hiszem, jobb, ha én állok az élre... - nézett hátra a fiatal zsarú John-ra, aki némán felé biccentett, miközben résnyire összehúzott szemeivel a körülöttük lévő vadont fürkészte.

- Jó... Az jó lesz... - nyögte Henry, és az arcáról szinte lerítt a megkönnyebbülés.

A tenyerét végighúzta izzadtságtól fénylő homlokán, és oldalra lépve, utat engedett Leonnak...

A fiatal rendőr idegei is pattanásig feszültek, de közel sem volt annyira rémült, mint Cole. Bár félt a madaraktól, a pterodactylus-októl, mert már volt alkalma tapasztalni, hogy mennyire veszélyesek, de nem ítélte annyira vészesnek a helyzetet. Egyrészt, mert a támadást mindig megelőzte az a hátborzongató trillázás, ami visszhangozva oszlott szét a levegőben, másrészt könnyűszerrel kiszúrhatták az állatok hatalmas testét a ritkás fák között. E mellett, már tapasztalhatták, hogy a Dactyl-ok nem olyan ellenállóak, mint amilyennek képzelték őket...

Leon tudta, hogy amíg John és ő résen lesznek, nem lehet nagyobb baj...

Bár az igazat megvallva, az én hátamon is gleccserfolyamok kúsznak lefelé ettől a bizarr helytől... - gondolta, szemügyre véve a szétszórtan álló, műanyag, bár roppant élethűen lemásolt növényzetet, az ösvényen heverő szikladarabokat...

A fiatal férfinak a Raccoon City alatt húzódó laboratóriumok jutottak eszébe erről a helyről. Az a hihetetlen hely, amit, ha nem a saját szemével látott volna, el se hinné a létezését...

Akárcsak ezt itt: mélyen a föld alatt egy mesterségesen létrehozott élő környezet, amit Reston... hogy is nevezett? „Bolygó”? Huh... - borzongott össze... Ez az egész olyan bizarr... És minket pont ebbe a bizarr környezetbe kellett becsalnia... - rázta meg a fejét, hogy száműzze a gondolatai közül Reston-t, és a felszínen ragadt társaik iránt érzett aggodalmát, hogy a feladatára tudjon koncentrálni, mert tudta jól, hogy az életük múlhat ilyen apró dolgokon...

Csak remélni tudta, hogy a csapat többi tagjának sikerül kicsúsznia Reston markából, mert végül is a férfi nem tudhatja, hogy a két lány milyen találékony tud lenni, és hogy ott van David is... a kiváló stratégia...

Biztosan nincs semmi bajuk...

Mivel Leon elmélyült a saját gondolataiban, hiába igyekezett nem gondolni a társaikra, így csak akkor vette észre, hogy egy újabb tisztás felé közelednek, amikor már alig 4 méternyire voltak tőle. A fiatal férfi hirtelen megtorpant, észbe idézván a legutolsó támadást, ami szintén egy ehhez hasonló tisztás szélén következett be, és némán összeszidta magát a figyelmetlenségéért.

- Azt hiszem jobb, ha teszünk egy kis kerülőt... - súgta hátra a többieknek, de már tudta, hogy késő, mert meghallotta a hatalmas szárnyak suhogását...

A tisztás túloldalán lévő árnyas bokrokból egy, kettő, három lény rebtent fel...

A francba is...

Az egyik állat, keskeny fejét felszegve élesen felrikoltott, amihez hamarosan újabb hangok csatlakoztak. A fák kusza ágai közt még több pterodactylus rejtőzhetett, onnan hallatták fültépő, idegesítő visításukat...

John a megdöbbszent fiatal rendőr mellé lépett, és a fegyverével becélozta a fák túloldalán lévő tisztást, ahová két madárszerű lény is leereszkedett, és behajlított könyökükön, denevérmód a fák közt rejtőző férfiak felé lódultak.

Leon öntudatlanul emelte fel 9 mm-es fegyverét, és húzta meg a ravaszt. A pisztoly megugrott izzadt tenyerében... A lövés döreje beleveszett a növényzet közt hullámozó éles trillázás hangjaiba...

Az egyik Dactyl csendben hátrazuhan. A mellkasán ütött sebből szivárgó vér végigcsurrant csupasz, tolltalan testén, miközben bágyadt szárnycsapkodással igyekezett legyűrni a haláltusáját... A másik állat, nem törődve társa elhulltával, átvergődött a lassan hűlő, még mindig rángatózó tetemen...

Leon becélozta a pterodactylus-t, és...

- A kurva életbe is! Nem akarok meghalni...

Cole hisztérikus kitörése elterelte a fiatal zsaru figyelmét, ezért hiába húzta meg a ravaszt, a lövést elhibázta...

Ellentétben John-nal... Az automata fegyverből kilőtt golyók szabályszerűen felszaggatták a húst az állat mellkasán és nyakán...

Leon megpördült a tengelye körül, mert látni akarta, hogy mi készítette Henry-t erre a kitörésre, és azt kellett látnia, hogy a villanszerelő botladozva rohan feléjük, a nyomában egy újabb kísérleti állattal, ami épp ekkor lendül Cole felé...

Ne...

Leon felemelte a kezében szorongatott fegyvert, és meghúzta a ravaszt, mielőtt a Dactyl elérhette volna a feléje közeledő, a rémülettől félőrlt férfit...

A lövedék becsapódott a madár mellkasába, és öklömnyi lyukat szakítva a húsába, távozott a hátán... Az állat lassan összeomlott, és még mielőtt a zuhatagosan ömlő vérétől vörös talajra hullott volna, már halott volt...

- Henry, mögém! – kiáltott rá Leon a ledermedt villanszerelőre, a tekintetével a fölénk nyúló ágakat fürkészve, további támadásokra számítva...

És ekkor meglátta: közvetlenül a fejük felett épp ebben a pillanatban rúgta el magát egy újabb Dactyl az eddig fedezékül szolgáló ágról, és bukórepüléssel zuhan feléjük...

- John! – kiáltott fel rémülten Leon...

A madár, szárnyait szétterjesztve, kecses eleganciával ért földet, alig pár méternyire Cole-tól, majd apró kavicsszemeit a fiatal zsarura függesztve, kitátotta a csőrét, és éles hangon felrikoltott...

A trillázásba belekeveredett az M-16-os gépkarabély haragos kopogása és John szitkozódása, ami egyre távolabbról hallatszott...

Leon egy gyors pillantást vetett a társára, aki egy másik madárral bajlódva, egyre messzebbre keveredett tőlük a sűrűn nőtt aljnövényzetben...

A kreatúra, karcsú nyakát imbolygatva, lassan megközelítette a fiatal rendőrt, akit prédájául szánt.

Leon, tudva, hogy nincs sok lőszerük, becélozta a lény fejét, hogy lehetőleg egyetlen lövéssel megölje azt, de pont, amikor meghúzta volna a ravaszt, a pterodactylus egy hirtelen és különös ugrással felé lódult...

A nyakát előre nyújtva, a csőrét szélesre széttárva, Leon felé kapott, és bár a fiatal férfi megpróbált kitérni az éles pengéhez hasonlatos csőr elől, az hangos csattanással satuba fogta a csizmáját...

A vékony bőrrétegen keresztül is érezte Leon a fogak recéit, ahogy belemélyednek a lábbelijébe, és az állkapocs erős szorítását, de még mielőtt meghúzhatta volna az iszonyatától remegő kezében szorongatott fegyver ravaszát, John termett mellette, becélozva a Dactyl kigyóként tekergőző nyakát.

Bamm...

A lövedék az állat gerincébe csapódott. Sárgás csontszilánkok és nyúlós vér spriccelt kifelé a sebből. Az állat, bár még élt, nem sok mindent tudott csinálni. Elerőtlenedő állkapocsa eleresztett Leon bokáját, és a nyaka görcsöktől rángatózott a poros földön...

Mennyi lehet még ezekből az átkozott lényekből? – pillantott le Leon a lábai előtt vonagló tetemre.

- Gyerünk! – kiáltott rá John, majd elkezdett rohanni.

- El kell érünk az ajtót!

Rohantak... Keresztül a tisztáson, miközben szárnyak vad suhogása, és éles rikoltások töltötték be mögöttük a levegőt. Botladoztak a göcsörtösre kialakított fák és az élettelen bokrok között...

Ott a fal!

És ott volt az ajtó is, az ezüstösen csillogó ajtó, a jobb oldalán masszív retesszel.

Leon újabb rikoltást hallott, ezúttal közvetlenül a feje fölött, és megérezte a szárnyak keltette enyhe légáramlatot is... Az orrát vadállatok jellegzetes pézsmaszaga töltötte meg...

Lebukott, de már elkésett a mozdulattal... A hajába éles karmok markoltak, hatalmas csomót tépve ki a fejbőréből...

- Vigyázz! – kiáltott fel rémulten, lehasalva a talajra, nem törődve a fején lüktető fájdalommal.

John, aki már majdnem elérte az ajtót, hirtelen megpördült a tengelye körül, és célzásra emelte a kezében szorongatott kézfegyverét... Nem hátrált meg, bár a Dactyl már közvetlenül előtte lebegett, lecsapni készült...

Bam...

Az állat összerogyott a talajon, a koponyáján ütött sebből vérrel keveredett csontszilánkok és agyvelőcafatkák szivárogtak, miközben Cole botladozva, az arcán viszolygó kifejezéssel elhalad mellette, és az ajtót elérve, ügyetlenül megpróbálta azt kinyitni...

John még mindig nem eresztette le a fegyverét, és Leon, miközben feltápáskodott, újabb vérfagylaló rikoltást hallott meg...

És... Az ajtó végre kinyílt...

A kicsiny csapat botladozva áthaladt rajta, ki a hűvös levegőjű erdőből, át a vakító forróságba...

A Kettes Szektorban voltak...

Rebecca futott, már amennyire az ereje engedte. A levegőt hangosan kapkodta, a homlokát vízfüggöny nedvesítette, de nem állhatott meg... Nem pihenhetett...

Botladozva futott, úgy érezve, hogy minden egyes lépés egy kész megpróbáltatás, bár a mellette rohanó David és Claire igyekezett neki segíteni, tartották őt, nehogy összeessen...

Szédült, zavartnak érezte magát, és semmi egyebet nem hallott, mint a fülében a dobolást, ahogy a szíve pumpálta a vért... Fájt mindene, akkora fájdalommal, amekkorát még sose érzett... Tudta, hogy meglőtték, de azt is tudta, hogy nem állhatnak meg. Nem, amíg elég távol nem kerültek az Umbrella létesítményétől...

Sötét volt. Olyannyira sötét volt, hogy azt se látta, merre mennek... és hideg... Minden egyes légvétel egy-egy késdöfés volt a tüdejébe...

A gondolatai zűrzavarosak voltak, de arra az egyre tisztán emlékezett, hogy enyhe agyrázkódás érte... Legalábbis remélte, hogy csak ez a helyzet... A számtalan egyéb lehetőség kísértette őt...

Meg kellett volna állnia, szüksége lett volna némi pihenőre, mert a lőtt seb pulzáva lüktetett az oldalán és a feje zúgott... remélte, hogy az agyrázkódástól, vagy a sokktól, ami őt érte... remélte, hogy nem mástól... De ezt csak akkor ellenőrizheti, ha megállnak végre, ha

megvizsgálhatja végre, hogy a fülében nincs vér vagy agyvelői folyadék, amire még csak gondolni sem akart... Mert ez azt jelenteni, hogy agyalapi törést szenvedett...

Számtalan kanyar és irányváltoztatás után, amit már nem is számolt, David végre lelassított...

Óvatosan lefektették Rebecca-t a hideg földre, mire a lány halkan felnyögött, bár úgy érezte sose volt még ilyen boldog attól, hogy végre lefekhet.

- Az oldalamon... - lihegte.

- Meglöttek...

David óvatosan oldalra fordította a lány pillekönnyű testét, hogy megvizsgálhassa a sebet.

- Elemlámpa... - mondta Rebecca alig érthetően.

- Hogy megvizsgálhasd...

- Elég messze vagyunk, hogy ne vegyék észre a fényét? – kérdezte Claire.

- Talán... Remélem... - mondta David, felkattintva a zseblámpáját, majd a fénysugarat a földre irányítva, pár centinyire Rebecca arcától.

- Mit csináljak Beccy? – a lány kihallotta az aggodalmat David hangjából, és ettől előntötte a szívét a melegség.

Olyanok voltak ők, mint egy család a Caliban öbölbeli akciójuk óta...

- Rebecca? – kérdezte a félelemtől remegő hangon a férfi, miután a lány nem válaszolt neki.

- Igen... - suttogta a kérdezett halkan, nem tudván, hogy is mondhatná el, hogy mit érez, mert annyira zavarosnak érezte a gondolatait.

- Nézd meg a fülem... Keresd benne vért, vagy valamiféle átlátszó folyadékot. Azt hiszem, agyrázkódásom van... És... meglöttek... azt hiszem, a csípőmet érte a golyó... Még szerencse... Ha kicsit mellé megy, gerincet is érhetett volna, vagy elszakíthatta volna az artériát... Már csak kicsit vérzik... Le tudom fertőtleníteni, és beragasztani, ha... segítesz... Miközben beszélt, David megszemlélte az arcát a lámpa bágyadt fényében, majd gyengéden az ölébe vonta a fejét. Rebecca érezte a bőréből felszálló melegséget, és a combizmai apró rángásait, ahogy elpihent a lábain.

- Van némi vér a bal füleden... Claire, add ide az elsősegély felszerelést... Rebecca, te pedig ne beszélj többet, ne fáraszd ki magad...

Nincs gerincvelői folyadék... - hunyta le megkönnyebbülten a szemeit a lány, de a beszédet nem hagyta abba.

- Agyrázkódás... szédülés... fülzúgás... egyensúlyzavar... Talán csak egy pár óráig tart, de... lehet, hogy 1 hétig is... Pihenni kellene... Keresd meg a halántéki pulzust... Ha nem találod... akkor sokk... hőemelkedés, émelygés... - a szavak egyre nehezebben jöttek és egyre kuszábbak voltak, ahogy egyre jobban kimerült a lány.

Fáradtan vett egy mély lélegzetet, de aztán hirtelen eszébe jutott...

- John... Leon... - próbált meg felülni, de David gyengéden visszatartotta.

- Tudok járni... Segíteni kell nekik...

- Nyugodj meg... - tette rá Claire is a kezét nyugtatólag, de pont a sebesült oldalához ért hozzá, amittől a lányon újabb fájdalomhullám hömpölygött végig.

- Visszamegyünk majd értük... - mondta David, de a hangja valahogy nagyon távolinak tetszett.

- Visszamegyünk, de meg kell várnunk, hogy az Umbrella különítmény eltűnjön innen... Addig legalább te is pihenhetsz egy kicsit... - a hangja egyre jobban elhalkult, legalábbis az ölében heverő lány így érzékelte...

Lassan behunyta a szemeit, és átadta magát a hívogató sötétségnek...

Sivatag... - gondolta elkeseredetten Cole, és bár az előttük elnyúló homokdűnéken nem látott egyetlen kísérleti állatot sem, nagyon is el tudta képzelni, hogy mik élhetnek ilyen környezetben...

Dadogva megszólalt:

- Kettes Szektor... *Sivatag...* Skorpiók...

John, bár rápillantotta a villanyszerelőre, nem szólt semmit erre a megjegyzésre, inkább belebámult a mestersége napfénybe, ami perzselgette őket. A helyiségben pokoli hőség tombolt, visszaverődve a hófehér falakról, és az aranyló homokszemcsékről.

- Skorpiók? – húzta el a száját Leon, fanyar mosolyt villantva Henry-re.

- Szóval, voltak már Dactyl-ok, most vannak Skorpióink... Mit mondtál, milyen állatkáitok vannak még Henry?

A kérdezett fáradtan a fiatal rendőrtisztre emelte a tekintetét, miközben öntudatlanul végighúzta a tenyerét izzadságtól nedves homlokán.

- Vadászok, és Köpködők... Legalábbis így emlegették őket... - zihálta halkan, mert a tüdejét is perzselte a körülötte tomboló forráság és a száraz levegő.

- Hát ez aranyos... Mint a bolyhoska, vagy a tündérbögyörő... - szólt közbe John is, fél kézzel az izzadságtól ragacsos tarkóját masszírozva.

- És mégis, merről számíthatunk rájuk?

Mindhárom férfi körbepillantott a Kettes Szektor talaját borító homoktengeren, és az előttük tornyosuló, majd 10 méter magas dűnéken, amik majdnem, hogy izzani látszottak a nagy teljesítményű égők sugarában.

Semmi érdekfeszítőt nem láttak, legfőképpen a kijutásukat garantáló ajtót nem...

Cole megrázta a fejét, nem akarván elárulni, hogy a Skorpiók bárhol lehetnek... A homokban, vagy éppen a dűnék takarásában...

- Mi is a maradék két szektor? A hegyvidék és a város? Azok hogy néznek ki?

- A Hármas Szektor tényleg egy hegyvidék, hatalmas sziklakkal, és olyan... szurdokokkal... A Négyesben pedig tömbházak vannak... azt hiszem legalábbis... Én végül is csak a kamerák felszerelését csináltam...

John ismét felsandított a tűző napfénybe.

- Videó kamerák... Hmmm? Emlékszel még, hogy merre lehetnek?

Cole balra intett, rábökve egy, a fehér falba ágyazott aprócska lencsére, ami alig pár lépésnyire volt tőlük.

- Ebben a szektorban összesen 5 van belőlük. Ott van a legközelebbi...

John, hatalmas vigyorral a képén, lassan felemelte mindkét ökölbe szorított kezét, és kinyújtotta a középső ujjait a kamera felé.

- Kapd be, Reston! – mondta hangosan.

Cole úgy döntött, hogy John mégiscsak kedvelhető egy fazon... Akárcsak Leon, és nem csak azért, mert ők jelentik számára a szabadulást ebből a földi pokolból... Bármilyen legyen a motivációjuk, egyre nyilvánvalóbbá vált Cole számára, hogy ők képviselik a jó oldalt...

- Szóval... Van valami terv? – kérdezte ekkor Leon, az egyhangú homoksivatagot szemlélve.

- Elindulunk arra... - intett John jobb felé.

- ... megmászunk pár buckát, ha megtaláljuk a kísérleti állatokat, lepuffantjuk őket...

- Hát ez aztán briliáns... Úgy beszélsz ezekről a hibridekről, mintha könnyűszerrel ki lehetne nyírni őket... Te is tudod... - Leon ekkor hirtelen elhallgatott.

Fülett...

Valamiféle kattogó hangot hallott. Olyan volt, mintha egy ollót csattogtattak volna...

- Skorpiók... - mondta John halkán. Ő is észlelte a fura hangokat.

- Eddig azt hittem, hogy ezek éjjeli állatok.

- De ezeket itt az Umbrella tenyésztették ki, rémlik valami? – húzta el fanyarul a száját Leon.

- Igaz... - fordult el John a fiatal zsarutól, és Cole elé lépett.

- Henry, tudod, hogy működik egy félautomata pisztoly?

- Azt hiszem, igen... - felelte a villanyszerelő bizonytalanul.

- Bár ilyet még nem használtam, de évekkor ezelőtt elég gyakran eljártam a bátyámmal agyaggalamb lövészetre... - válaszolta oda se figyelve, mert inkább az egyre közelebből hallatszó különös zajokat hallgatta.

John csodálkozva tekintett rá a vézna villanyszerelőre, de aztán szó nélkül kivette az övére csatolt pisztolytáskából a 9 mm-es fegyverét, és átnyújtotta Cole-nak.

- Ez egy 9 mm-es pisztoly, a tárban 18 töltény fér el. Nem lesz vele sok gondod, ha megjegyzed a szabályokat. Az első és legfontosabb: sose szegezd rá senkire, kivétel, ha ki akarod nyírni az illetőt. Kettes: lehetőleg se Leon-t, se engem ne lőj le... Vette?

Cole felé biccentett, átvéve a felé nyújtott fegyvert. A pisztoly markolat hús érintésétől hihetetlen megkönnyebbülés áradt szét benne.

- Köszönöm... - mondta, rápillantva az őt szemlélő hatalmas, sötét bőrű férfira, és elcsodálkozott azon a bizalmon, amit iránta tápláltak, mert végül is csakis az ő, Cole hibája, hogy ezek ketten bekeveredtek ebbe a veszélyes részlegbe... Ő csalta csapdába őket...

- Szóra sem érdemes... Így legalább nem kell még a te seggedet is fedeznünk... Vigyázz csak rá te magad... - vigyorodott el John.

Pár másodpercnyi szünet után előre intett a fejével:

- Induljunk... Nincs vesztegetni való időnk...

A kis csapat elindult előre az egyhangú sivatagban... A talajt fedő homok tényleg valódi volt. Homokszemek peregtek arrébb a lépteik nyomán, és pokoli forróságot árasztott magából, mintha legalábbis láván járnának.

Még csak egy rövid távolságot tettek meg, amikor Leon lihegve pihenőt kért.

- Túl melegen öltöztem fel... - dörmögte szuszogva, miközben kihámozta magát a bélelt melegítő felsőjéből, és a derekára csomózta azt.

Megkönnyebbülten lesimította az alatta viselt fehér póló gyűrődéseit.

- Nem hittem volna, hogy a Szaharában fogunk kikötni. – mosolyodott el, de aztán a vidámság szabályszerűen leolvadt az arcáról, újfent meghallván a különös csattogó hangokat...

Ekkor három különös lény tűnt fel az előttük magasodó homokdűne tetején. Vékony homokpatakok folytak alá az állatok ízelt lábai alól, amik egyenként majdnem akkorák voltak, mint egy-egy baseball-ütő...

A rákfélékhez hasonlatos ollókban végző mellső lábaik fényes fekete színben pompáztak, akár csak keskeny, három részre osztódó testük. A potrohuk vége megnyúlva és elkeskenyedve görbült a hátuk fölé, akár csak az igazi skorpióknak, és a végükön zöldes váladékot szivárogtató fullánkban végződtek...

Az állatok egyenként majd két métereseek voltak, és a magasságuk súrolta volna az 1 méteres léceket...

A különös kattogó hangot a csápjaikkal produkálták, amik közvetlenül hatalmas rovarszemeik alatt helyezkedtek el... Amikor meglátták a homokdomb alján rájuk meredő három férfit, izgatottságukban még hangosabban kezdtek el csattogtatni...

... És ekkor megindultak... Mindhárom furcsa hibrid szinte egy időben lódult neki a süppedékeny homokon keresztül, az áldozataik felé...
A dűne tetején újabb trió tűnt fel a nyomukban...

Tizennégy

- A kurva... - nyögte John elakadt lélegzettel, maga elé lendítve a gépfegyverét, és tüzet nyitván a skorpiószerű lényekre...

BamBamBamBam...

Amikor a golyók befűrődtek az egyik hibrid testébe, különös, sziszegő hangot hallatott, mint amikor egy autógumi ereszt. Fehéres, gennyszerű folyadék spriccelt ki a sebekből, végigfolyván a visszaszító rovararcon... Az állat gyötrődve fetrengett a homokban, vadul tekergözve, többször is belevágva az ollóit a puha talajba...

Ekkorra már Leon és Cole is feleszméltek első döbbenetükből, és ők is tüzet nyitottak az ocsmány lényekre. A 9 mm-esek mennydörgő hangjába további sziszegő hangok vegyültek... A fehéres váladék szinte teljes egészében bevonta a földön vonagló három állat masszív páncélját...

... és ekkor az első, az, amelyiket még John terített le, egyszerűen felállt... Bizonytalanul bár, kissé tántorogva, de mégiscsak talpra vergődött... A még mindig szivárgó sebei elhalványodtak, ahogy a gennyszerű vér megszilárdult rajtuk, ezzel mintegy tamponálva őket...

A lény ismét elindult John felé...

- Tűnjünk el innen! – kiáltott fel a férfi, látva, hogy a másik két Skorpió is kezd magához térni...

A második trió ekkor már félúton volt lefelé a dűnén...

Minél előbb el kell tűnnünk... Már így is túl sok löszert pazaroltunk el rájuk, és még két szektor hátra van, ahol ki tudja, mi vár ránk... - a gondolatok a másodperc törtrésze alatt villantak át John agyán, majd újból tüzet nyitott az egyre közelebb araszoló állatokra.

Nem is remélte már, hogy akár egyet is leteríthet közülük, látva furcsán hátborzongató regenerálódásukat, a célja mindössze az volt, hogy távol tartsa maguktól őket, amíg a két társa némi egérutat nyer...

Elborzadva szemlélte a skorpiószerű lények hullámozó mozgását, az ollóik recézett szélét, és a sebeikből folyó, gyorsan megszilárduló mézgát...

Talán a gránátok hatásosak lehetnének ellenük...

A legközelebbi Skorpió mindössze ha 4 méterre lehetett tőle, amikor John sarkon fordulva, a társai után rohant...

Az ereiben tömény adrenalin száguldozott... Valamilyen megoldáson törte a fejét.

Leon és Cole már 15 méterrel előtte jártak, a fiatal rendőr kissé oldalazva futott, igyekezőn szemmel tartani a terepet, váratlan támadástól tartva...

John megkockázott egy pillantást hátra... A kreatúrák feltartóztathatatlanul közeledtek az ollóikat csattogtatva, és a farkuk végén meredező fullánkot fenyegetően feltartva...

John gyorsan a vállára dobta az M-16-os fegyvert a szíjánál fogva, hogy ne akadályozza a futásban... Az egyik kezével előbányászott egy gránátot az övére csatolt tokból, és a fogával rántotta ki a biztosító pecket. Hátrafordulva, kissé komikusan ható csoszogó futása közben igyekezett felbecsülni a távolságot közte és a különös lények csoportja közt...

- GRÁNÁT! – üvöltött fel, miközben szépen ívelt dobással elhajította a markából a gömböc dolgot, és azon imádkozva, hogy elég messze kerüljön a robbanástól, ismét előre lódult... Szinte az utolsó pillanatban vágta magát hasra, félig-meddig a forró homokba fúrva hatalmas testét, vakon, és félig megfúlva az orrába-szájába tolakvó apró szemcséktől.

Egy utolsó, kétségbeesett rúgással még mélyebbre ásta magát, aztán...

BUMMM...

A homok körülötte, akár a tenger elkezdett hullámozni, teljesen befedve őt... Érezte az egyre nagyobb nyomást a hátán... Levegőt egyre kevésbé kapott a minden részbe befolyó homokpatakoktól...

Erőnek erejével térdre küzdötte magát, nyállal keveredett forró homokot köpködve maga alá, és a szemhéja alatt szurkáló apró szemcséket igyekeztén kipislogni könnyező szeméből...

Leon... Vajon nem esett bajuk? – söpört le magáról több maréknyi fényesen csillámló homokot, és felpillantott végre...

Rájött, hogy nem fenyegeti veszély... Az eldobott gránát, közvetlenül az őket üldöző mutáns skorpiók csoportjának kellős közepén landolt... Négy a hatból teljesen darabokra szaggatva hevert szana-széjjel, félig-meddig befedve a homok által. John látta, hogy némelyik magányos olló még mindig rángatózik a gennyes váladékban heverve, akárcsak a hatalmas ízelt lábak vagy éppen fullánkok, de a legtöbb testrész a felismerhetetlenségig széttroncsolódott.

A maradék két Skorpió viszonylag épnek látszott, leszámítva a teljesen összekaszabolt arcukat, és a szétloccsant, opálos folyadéktól mézgás szemeiket...

Igen... Semmilyen ocsmány szörny nem tud engem megállítani...

- John!

A szólított megfordult, és ekkor meglátta végre Leon-t és Cole-t, amint épp felé lépkedtek. Mindkettőjük arcán elképedés ült, és John-t ez némi büszkeséggel töltötte el...

Tud még a vén medve is, ha akar... - vigyorodott el, de aztán eszébe jutott, hogy a lőszerük fogytán van, és hogy...

- Több is lehet még ezekből a mutáns lényekből... - borzolt bele a hajába, amiben még mindig jócskán csillogott pár száz homokszem.

- Tűnjünk el innét!

Klik...Klik...Klik...Klik...

Ez a hang... - borzongott össze John a körülötte tomboló hőség dacára, és amikor rápillantott a két társa izzadságtól fénylő arcára, látta rajtuk, hogy ők is hallják...

David kiszúrta egy elemlámpa bágyadt fényét a távolban, de szerencsére az ismeretlen, aki bizonyára a nyomukat kutatta, nem jött közelebb... Bár, ha jól belegondoltak, nagyon kicsi volt az esélye annak, hogy megtalálják őket ebben a végtelennek tetsző sivatagban. Még a helikopter keresőlámpájának a segítségével is csak csekély lett volna az esély erre...

Talán még meg is könnyebbültek volna ettől, ha nem lett volna ilyen fagylaló a hideg...

Talán még jó is lenne, ha megtalálnának végre... Biztos lenne pár takarójuk, meg jó forró csokoládéjuk... forralt boruk...

- Hogy vagy Claire? – kérdezte suttogva David, és a lány alig bírta megállni, hogy ne kattogtassa a fogait, annyira fázott.

Legalább már egy órája (ha nem több ideje) voltak kint a sivatagban, ahol a levegő igencsak fagyponthoz közel mozgott így az éjszaka közepén.

- Kissé fázok... - mondta fanyarul.

- És te?

- Dettó... Még jó, hogy melegen öltöztünk.
Még ha viccnek is szánta a férfi az iménti kijelentését, Claire-nek akkor se volt kedve nevetni. Inkább még szorosabban odabújt Rebecca-hoz, hátha így kissé felmelegednének a hidegtől elzsibbadt végtagjai. Remélte, hogy legalább az eszméletlenül mellette heverő lány nem fázik annyira, így, hogy David-del közrefogták őt...

- Már nem tarthat sokáig... - suttogta halkan David, és még a korom sötét ellenére is látni lehetett a szájából előgomolygó leheletét.

- 20 vagy talán 25 perc. Még körülszimatolnak egy kicsit, aztán elmennek.

- Ha te mondd... De miért is gondolod, hogy így lesz? – dadogta Claire, jegesre dermedt ajkakkal.

- Szerintem csak egy olyan negyed kilométernyi sugarú körben vizsgálják át a terepet a létesítmény körül, már ha van elég emberük... Én arra tippelnék, hogy még négyen lehetnek. A többit elintéztük...

- Miért?

- Hárman voltak a hátsó ajtónál, ketten jöttek be, és az első ajtónál lehettek hárman, de akár heten is. Összesen 8-12 ember. Ennél több nem férne el a helikopterben. Ha kevesebben lettek volna, nem tudták volna mindkét ajtót szemmel tartani...

Claire nem hatódott meg.

- És miért 20-25 perc?

- Mint mondtam, szerintem úgy negyed kilométeres sugarú körben vizsgálják a létesítmény környékét, mielőtt feladnák. Szerinted egy átlagos ember mennyi idő teszi meg ezt a sétát? Mert szerintem 20-25 perc alatt... Ha jó lassan sétál... De ez csak egy tipp...

Claire megpróbálkozott eme mélyreható okfejtésre egy bágyadt mosollyal, de fagyott ajkai nem igazán akartak engedelmeskedni.

- Kiborító vagy, tudod?

- Nem, nem, én tényleg...

- Csak vicceltem... - kuncogott fel halkan Claire.

Egy rövid szünet után David is felnevetett végre.

- Bocs, úgy tűnik ebben a hidegben a humorérzésem is lefagyott...

Claire megmoccan kissé, igyekeztén kényelmesebben elhelyezkedni. A jobb karját átkulcsolta Rebecca derekán, majd ismét megszólalt...

- én kérek bocsánatot, nem akartam félbeszakítani ezt az érdekfeszítő tervet... Folytasd csak nyugodtan...

- Szerintem már kimerítettük ezt a témát... Talán még annyi, hogy az Umbrella bizonyára nem akarja, hogy a helikopter nappali világosságánál is a létesítmény fölött repkedjen, mert akkor még valakinek szemet szúrna... éppen ezért hátrahagynak majd valakit, és eltűnnek innen végre... Aztán mi visszamehetünk végre az épületbe... Reméljük, addigra befűtenek ott is... - bár a lány nem láthatta David arcvonásait, mégis sejtette, hogy vigyorog.

- És mi lesz Rebecca-val? Nem hagyhatjuk itt, mert halálra fagyna, de... hogy cselezhetnénk ki egy rakás felfegyverzett embert, ha még egy sebesülten is kell vigyáznunk?

- Nem tudom... Még... De majd kitalálok valamit...

Claire erre már nem válaszolt semmit... Tudta, hogy úgyse segítene a gondjaikon azzal, ha leállna vitatkozni a férfivel.

Csendben feküdtek tovább... Claire Rebecca halk légzését hallgatta, és közben azon mélázott, hogy David ragaszkodása Rebecca-hoz nagyon is érthető, mert úgy szerethetik egymást, mint apa és lány... vagy mint a testvérek...

Mint én Chris-t...

Hol lehetsz most, Chris? Trent azt mondta, biztonságban vagy, de meddig még?

- Alszol? – húzta vissza ismét a valóságba David hangja.

- Nem... éppen a testvéremre gondoltam... - felelte halkan a lány, nehezen formálva a szavakat elgémberedett ajkaival.

- Fogadok, hogy szívesebben lennél most Európában...

- Én... is... - dadogta halkan Rebecca.

- Utálom ezt az időjárást...

Rebecca!

Claire elvigyorodott, örömeiben átölelve a lányt, miközben David megkönnyebbülésében hangosan felsóhajtva felült, kinyújtóztatva elgémberedett tagjait...

Hál' Istennek...

A hívás közvetlenül az után érkezett, hogy John felrobbantotta a hat Ar12-est...

Előtte Reston annyira el volt ragadtatva a kísérleti állatok teljesítményétől, látva a gyors kötőszövet regenerálódást, hogy még némi popcorn-t is megkívánt. De ez a vágya gyorsan elszállt, amikor a hatalmas, fekete bőrű férfi egyetlen gránáttal elintézte a Skorpiók zömét.

Egyetlen átkozott gránáttal...

Bár eme kísérlet jó eszköznek számított arra nézvést, hogy legalább megtudta, hogy az Ar12-es széria mégse olyan ellenálló páncélzattal rendelkezik, mint hitték, de tudta, hogy Jackson nem lesz elragadtatva akkor sem a történetektől...

Biztosan tudni akarja majd, hogy miért robbanhatott fel egy gránát a teszthelyiségben... Hogy miért engedtem el a kísérleti állatokat... Talán jobb lenne inkább Sidney-t hívni, hátha tud adni valamiféle tanácsot ezzel a káosszal kapcsolatban...

Reston már épp nyúlt volna a telefonkagylóért, amikor az hirtelen megcsörrent... Majdnem biztosra vette, hogy Jackson az, de amikor hezitálva, bár, de felvette azt...

- Reston... - nyögte bele a kagylóba.

- Mr. Reston, itt Hawkinson őrmester, a Fehér Felderítő Osztagtól.

- Oh... igen, igen... - Reston felsóhajtott megkönnyebbülésében.

- Mi a helyzet odafent?

- Mi... - Hawkinson vett egy mély lélegzetet, majd folytatta:

- Uram, elnézést, hogy ezt kell mondanom, de az a helyzet, hogy a behatolóknak sikerült egérutat nyerniük... - mondta vonakodva.

- Mi? - Reston hirtelen felpattant a székéből, majdnem fellökve azt.

- Hogy történhetett ez?

- Uram... Sikerült bekerítenünk őket az egyik raktárhelyiségben, de aztán váratlanul... felrobbantottak egy gránátot. Két emberemet lelőtték, hárman pedig súlyosan megsérültek...

- Maguk... szerencsétlenek! - üvöltötte bele a telefonba Reston dühtől eltorzult hangon, képtelen lévén elhinni, hogy ilyen alkalmatlan mihasznákat küldtek ide...

- Én nem azt akartam hallani, hogy maguk elcseszték az akciót... Nem azt, hogy, három ember kicsúszott a maga „elsőrendű” csapatának a kezéből... Nem azt, hogy képtelenek megtalálni őket! - Reston kifulladásban abbahagyta, arra várva, hogy Hawkinson mentegetőzni kezd majd, ezzel újabb düháradatot zúdítva magára.

Ezzel ellentétben az őrmester bűnbánó hangon szólalt meg.

- Természetesen uram, nem... És elnézést... Most azonnal visszarepülök a helikopterrel Salt Lake City-be, és további embereket hozok ide, hogy kiterjeszthessük a létesítmény körül a kutatást. Három emberemet itt hagyom biztosításképpen. Kettő a létesítmény körül fog járőrözni, egy pedig a behatolók járművét fogja szemmel tartani... 20 perc múlva itt vagyok

az újabb csapattal, és akkor már biztosan megtaláljuk őket... - ezzel az őrmester bontotta a vonalat, mire Reston szája idegesen megrándult.

Ajánlom is őrmester, hogy úgy legyen... - ült vissza a helyére, újból a monitorok felé fordítva a figyelmét.

A sivatagban haladó Cole kezében is immáron egy fegyver virított, és éppen a Hármas Szektorba átvezető ajtó felé tartott. Reston kíváncsi lett volna rá, hogy vajon John és Vöröske tisztában van-e azzal, hogy Cole mennyire hasznavehetetlen...

Vagy talán mégsem? – tűnődött el Jay Reston... Talán nem, ha fegyvert mertek a kezébe adni...

A kis csapat pont ekkor érte el az egyik homokdűne tetejét, és óvatosan elkezdtek leereszkedni a túloldalán. Reston ekkor vette csak észre az utolsó két Skorpiót, amik pont feléjük tartottak...

Reston, bár nem igazán bízott benne, látva az eddigi kudarokat, mégiscsak élt benne némi remény, hogy a két kísérleti állatnak sikerül kinyírnia végre ezeket a bosszantó alakokat.

De ha nem, akkor majd megteszik helyettük a Ca6-osok a Hármas Szektorban... - a férfi arcán élveteg vigyor terült szét, de aztán le is olvadt róla.

De, mi van, ha nem? Mi van, ha átjutnak a Négyes Szektorba, majd onnan megtalálják a kiutat? Mit mondasz majd Jacksonnak?

Reston megpróbálta száműzni a fejéből a kényelmetlen gondolatokat, és inkább ismét a monitorra pillantott.

A sivatagban araszoló három férfi épp ekkor vette észre a gyorsan közeledő, még megmaradt két Ar12-est. Gondolkodás nélkül nyitottak tüzet a fullánkjukat fenyegetően felmeresztett állatokra... A golyók egymás után csapódtak be a Skorpiók testébe, a sebekből mézgás váladék szivárgott... Végül mindkét állat elterült a süppedékeny homokban...

Reston észre se vette, hogy időközben ököfbe szorította a kezét, körmeit belevájva tenyere érzékeny bőrébe, annyira lekötötte a figyelmét az előtte kibontakozó küzdelem és a két kísérleti lény állapota... Minden másodpercben arra várt, hogy az Ar12-esek felkelnek a forró homokból, és ismét áldozataik nyomába lendülnek, mielőtt azok elérnék a Kettes Szektorból kivezető ajtót... Ám John és Vöröske meg sem kísérelt elmenekülni a földön fetregő Skorpiók elől... Fegyvereiket készenlétbe tartva, megközelítették a vonagló állatokat, majd egy jól irányzott lövéssel, egyszerűen kilőtték azok szemeit...

Bár a kreatúrák ettől nem pusztultak el, vakon képtelenek voltak az immáron tényleg az ajtó felé tartó áldozataik nyomába eredni... Tehetetlenül forgolódtak maguk körül, félig megvadulva a saját testükből szivárgó vér szagától, míg végül az egyikük dühében belevágta a rendkívül toxikus mérget csöpögtető fullánkját a társa páncéljába. A megmérgezett Ar12-es vontatottan elkezdett csapkodni maga körül az ollóival, míg végül sikerült beledöfnie vele az őt megsebesítő állat potrohába, ezzel mintegy karóba húzva azt...

Mindkét lény elterült a porban, bár még pislákkolt bennük némi élet...

Reston dühödten megrázta a fejét, felfogva, hogy mennyi időt és pénzt vesztegetett el az utolsó két Skorpió halálával...

Ha ez az egész Jackson tudomására jut, nem lesz elragadtatva a szegényes teljesítményemtől... - fintorodott el Reston, az egyik monitoron feltűnő Leon-t szemlélve, aki épp ekkor nyitotta ki a Kettes és Hármas Szektorokat összekötő ajtót...

Bár úgylis percekben belül halottak lesznek, kivéve, ha nincs náluk vagy egy ládányi gránát... Majd a Ca6-osok elintézik őket...

Reston vett egy mély lélegzetet, rájövén, hogy még koránt sincs minden elveszve...

Hawkinson szépen elintézi a felszínen lévő betolakodót, ez a három szerencsétlen meg egyszerűen el lesz taposva... Vagy így, vagy úgy, de meg fognak halni... - dőlt hátra a férfi ismét a kényelmes székében, ellazítva az izmait, miközben pár könnyed kézmozdulattal átváltott egy, a Köpködők élőhelyét mutató kamera által közvetített képre.

- Köszönjétek el szépen „barátaim”... - mondta, gúnyosan ejtve az utolsó szót, majd újabb adag brandy-t töltött magának a poharába...

Tizenöt

A szörnyű, perzselő hőség után mellbevágásként érte a három férfit a hűvös, már-már fagyos levegőjű hegyvidék...

Mindhárman megtorpantak, nem messze az ajtótól, hogy felmérjék ezt az új helyet, ahová keveredtek. Közvetlenül előttük hatalmas, egyhangúan szürke, élesen szögletes kövekből emelt hegy magasodott. De szürkék voltak a terem falai, mennyezete, és az előttük kanyargózó ösvény is. Még a talajon növegető csenevész fű is ebben a lehangoló színben pompázott...

Bár maga a hegy eléggé valódinak látszott, mégiscsak hatalmas, elnagyoltan kifaragott gránittömbökből és az azokat összetartó cementből állt. Az egésznek olyan sivár és nyomasztó hangulata volt...

- Talán jobb volna, ha visszavennéd a melegítő felsőd, Leon... - javasolta halkán John, de addigra már a fiatalabb férfi le is oldotta a derekáról a kérdéses ruhadarabot.

A levegő hőmérséklete nem lehetett több 16 °C-nál.

- Szóval... merre? – kérdezte Cole remegő hangon. Idegesen ide-oda rebbenő tekintete is arról árulkodott, hogy rettenetesen fél...

- Ajtó iránt... - intett John nagyjából dél-délnyugati irányba.

- Szerintem úgy értette, hogy melyik úton... Fel a hegyre, vagy inkább az ösvényen... - válaszolta Cole helyett Leon, ösztönösen lehalkítva a hangját, nehogy felkeltsék az itt élők figyelmét, bár sejtették, hogy elég csekély rá az esély, hogy megússzák a találkozást.

A Vadászokkal vagy a Köpködőkkel... - Leon gyomra görcsbe rándult, ismeretlenül is előre rettegve a kísérleti állatoktól.

- Én a mondog lennék, hogy az ösvény valamennyivel biztonságosabbnak tűnik... - pillantott fel a meredek sziklafalra.

- Azt hiszem, hogy nem messze innét van egy híd is... - mondta bizonytalanul Cole.

- Ide csak egyetlen kamerát szereltem fel... Azt ott... - mutatott fel az egyik magasan fent lévő sarokba.

Leon nem látott semmit. Egyrészt mert a mennyezet majd 17 méternyire a fejük felett ért véget, másrészt minden egyhangúan szürke volt, amibe egy aprócska lencse könnyedén beleolvadhatott.

- A létráról... - folytatta Cole.

-... messzire elláttam, és akkor fedeztem fel egy hatalmas szakadékot, amin a már említett kötélből összeeszkábált híd ível át.

Leon, miközben Henry szavait hallgatta, szétcipzárázta az övtáskáját, hogy felmérje a helyzetét tartalék tárügylig.

- Mi a helyzet a gépkarabéllyal?

- Úgy 15 töltény lehet még a tárbán... - válaszolta John, rápillantva a kezében szorongatott M-16-osra.

-... és van még két teljes táram hozzá, akárcsak a H&K-hoz... és egy gránát. Te hogy állsz?

- 7 töltény a tárbán, három tartalék tár, 1 gránát. Henry? – nézett rá kérdőn a villanyszerelőre.

- Azt hiszem... még 5 golyóm maradt... - Cole hangja gyengén, alig hallhatóan csengett, és abból, ahogy a szemei a másik két férfi között cikáztak bizonytalanul, sejtették, hogy szeretne még valamit mondani.

Aztán inkább lesütötte azokat, tüzetesen szemrevételezve kosztól szürkellő cipőit.

John kérdően rápillantott Leon-ra, aki erre csak megvonta a vállát

- Hallgassatok ide... Tudom, hogy nem épp ez a megfelelő alkalom erre, de... egyszerűen csak bocsánatot akarok kérni. Eddig is sejtettem, hogy az Umbrella valami furcsa és hátborzongató dolgot művel itt a föld alatt titokban, de nem törődtem vele... Azt is tudtam, hogy Reston egy igazi seggfej, mégis hittem neki... Ha nem teszem, nem lennétek most itt...

- Henry... - mondta gyengéden Leon.

- Nem tudhattad... Oké? És higgy nekem, nem te vagy az első, akit rászedtek...

- Ez nem kétséges... - vágott a szavába John vigyorogva, és bár Cole nem pillantott fel, mégiscsak feléjük biccentett némán.

Elernyedő vállaiból kitűnt, hogy megkönnyebbült valamelyest a másik két férfi szavaitól...

- Jól van, azt hiszem, már épp eleget lelkiztünk, ideje lenne tovább indulni... - nyújtott John egy teli tárat a villanszerelő felé, aki hálásan elvéve azt, elsüllyesztette az egyik farzsebében. Leon tisztán kihallotta John dörögő hangjából a Henry-nek címzett biztatást, és hogy a hatalmas férfi egyre jobban kezdi megkedvelni a villanszerelőt.

- Még nem tudjuk, hogy mi vár itt ránk, de a legrosszabb esetben szépen visszavonulunk a Kettes Szektorba. Maradjatok szorosan mögöttem, és ha megláttok valamit... akármit... löjtek... lehetőleg fejre, vagy szemre célozzatok... Feltéve, hogy az élénk topanó ízéknek lesz szemük...

Cole bágyadtan elmosolyodott.

- Majd én fedezlek titeket hátulról. - mondta Leon, és John, mielőtt még elindult volna előre az ösvényen, felé bólintott...

A fagyos levegő teljesen csöndes volt körülöttük, semmiféle nesz nem hallatszott.

Az előttük tekergőző ösvény kissé barázdás volt, megnehezítve a járást, de nem törődtek vele, célirányosan haladtak tovább előre, minden apróságra figyelve...

Alig tettek meg azonban egy jó pár lépést előre, amikor Leon fülét valamiféle zörgő hang ütötte meg, mintha csak egy nagyobbacska kavics gördült volna le a szirt tetejéről... A hang valahonnan a hátuk mögül érkezett...

A fiatal férfi megfordult, és ekkor meglátta... Az egyik kiugró sziklapárkányon, ami jó 10 méternyire a fejük volt, egy különös élőlény ácsorgott.

Annyira valószínűtlennek tűnt, hogy első pillanatban el se hitte, hogy egy valódi állatot lát, de akkor az a valami megmozdult... Lentebb szökkent egy alacsonyabban fekvő sziklapárkányra, akár csak egy hegyi kecske tette volna...

De... ennek az izének olyan a bőre... mint egy kígyóé...

Leon még sose látott ilyen hátborzongató lényt annak előtte, de még mielőtt tüzetesebben megszemlélhette volna, az a valami ismét szökkent egyet...

A fejét felszegve, különös hangot hallatott, ami leginkább valamilyen kerepelésre emlékeztette Leon-t. A válasz nem késett a hibrid hívó szavára: magasán a fejük fölött, újabb rémes állat bukkant fel...

Visszajutni az épületek közé, könnyebbnek ígérkezett, mint azt elsőre feltételezték volna. Bár Rebecca-nak segítségre volt szüksége, főleg ahhoz, hogy átjusson a kerítésen, de minden egyes múltó perccel úgy tűnt, hogy javul az állapota.

David igencsak megkönnyebbült, és nem csak a lány állapotában beállt pozitív javulás hatására, hanem az Umbrella különítmény elvonulása láttán is. Mindössze három embert hagytak hátra, kettő a kerítés mentén járőrözött, egy pedig a furgonjuk mellett strázsált.

Ez szánalmas... - gondolta, visszavonulóban a két lányhoz, akiket kissé hátrahagyott, míg ő felderítette a terepet, nem akarván felesleges kockázatnak kitenni őket.

Azt már eldöntötte magában, hogy mindenképpen vissza kell jutniuk az egyik épületbe, nem csak azért, hogy megtalálják a levezető utat John-hoz és Leon-hoz, hanem azért is, mert mindannyian átfagytak a majdnem fagypontra süllyedt hőmérsékleten, és nem akarta, hogy esetleg Rebecca állapota e miatt romoljon tovább.

Már az épületet is kiválasztotta: a középső betonbunker két szatellit antennával is büszkélkedett, és a falakat sűrűn behálózták a különböző méretű csövek. David, hacsak az ösztönei nem csalnak, majdnem biztosra vette, hogy ott találják majd a kommunikációs berendezéseket.

De ha esetleg tévednék, ott van még a generátorokkal telezsúfolt épület... Ott is elrejtőzhetnének, amíg én körbeszimatolok egy kicsit...

David, visszatérve a két lányhoz, röviden elmondta nekik az elképzeléseit...

- A középső épülettel próbálkozzunk meg... - suttozta.

- Ha az, amire én gondolok, akkor feltételezhetően nyitva lesz az ajtaja. Először én megyek be, és ha minden tiszta, akkor jelzek nektek... Ha csak egyetlen lövést is hallotok, tűnjetek el, amilyen gyorsan csak tudtok! Kérdés?

Claire is és Rebecca is némán megrázta a fejét, majd elindultak David után, aki a közeli épület felé tartott. Rebecca kissé bicegve haladt a derekát ért lövéstől, és az agyarázkodás miatti szédüléstől, bár a másik lány szorosan magához karolta őt, hogy segítsen neki.

Igyekeztek mindig árnyékban maradni, és az elől haladó férfi mind sűrűbben pillantott hátra, azt ellenőrizendő, nem maradtak-e le a társai. Amikor elérte az épület sarkát, kinézett a fedezékből, a közelben járőröző katonát keresve. Bár az éj sötét volt, a homokszemek visszatükrözték némileg a bágyadt holdfényt, irányt mutatva a férfinak, aki halkán felemelte a kezében szorongatott M-16-ost, és becélózta a nekik háttal álló katonát, arra az esetre, ha az észrevenné őket... Bár azzal is tisztában volt, hogy a lövés dörgése idecsalná a többi Umbrella különítményt is...

Nem... ez így nem lesz jó... - David-et nem igazán érdekelte volna, ha le kell lőnie a katonát, sokkal jobban aggódott a miatt, hogy esetleg a társainál van rádió, és visszahívják a helikoptert, mielőtt még elnémíthatná őket. Főleg a furgonnál strázsáló különítményes miatt aggódott, mert ha a másik kettőt ki is tudnák kerülni könnyűszerrel, az az egy akkor is gondot jelenthet...

A francba is... - kuporodt le a férfi a fal mellett, és némán intett a két lánynak, hogy induljanak...

Lélegzetviszafojtva figyelte a két karcsú alakot, ahogy nesztelenül átsurrannak a másik épület fedezékébe. Amikor átértek, David is elindult. A sok-sok év tapasztalata, amit a S.T.A.R.S.-nál töltött, lehetővé tette, hogy oly nesztelenül közlekedje, akár egy szellem. Amikor már ő is biztonságban volt, fellélegzett kissé...

Intett a két lánynak, hogy maradjanak hátra, és ő beosont a két épület közt húzódnak szűk sikátorba. Amikor elérte az ajtót, rásimította a tenyerét a hűvös kilincsre, és lenyomta azt. Halk kattanás jelezte, hogy nincs kulcsra zárva.

A kommunikációs helyiség. Az Umbrella csapat vezetője csakis innen tarthatta a kapcsolatot a központtal...

Most már csak annyi volt hátra, hogy bőszen elkezdjék imádkozni, hogy amikor kinyitja az ajtót, a bentről kiszűrődő fényt ne lássa meg senki illetéktelen...

Vett egy mély lélegzetet David, aztán kinyitotta az ajtót. Amilyen gyorsan csak tudott, becsúszott a szűk résen, aztán újra bezárta maga mögött azt.

Fáradtan nekidőlt a hús fémajtónak, és lassan elszámolt magában tízig, várva, hogy lehiggadjon... A tüdejébe végre meleg levegő áramlott be, amiért igencsak hálás volt, a kinti hidegben eltöltött több óra után.

Kíváncsian körülnézett, hogy hová is keveredett. A padlón kábelek és vezetékek tekergőztek a több sorban elhelyezett asztalok közt, amiken a komputerek és más berendezések foglaltak helyet.

Minden itt van, ami ahhoz szükséges, hogy kapcsolatban maradhasson ez a titkos labor a külvilággal. – gondolta David, tenyérrel rácsapva a villanykapcsolóra.

A világosság kihunyott körülötte és őt ismét körülvette a sötétség.

Halkan újra kinyitotta az ajtót, és intett a feszülten várakozó két lánynak...

Leon felkiáltott megdöbbenésében, mire Cole is felüvöltött még az előtt, hogy egyáltalán megtudta volna, hogy miért is...

Csak azt a furcsa kerepelő hangot hallotta a feje fölül, semmi egyebet... Aztán ő is meglátta, amikor felpillantott: A sziklás hegyoldalon álló kreatúra elindult lefelé...

Cole iszonyodva elhátrált a köfáltól, és csak kevés hiányzott ahhoz, hogy felsikoltson rémületében.

Jézusom, mégis, mi a nyavalya EZ?

A lénynek négy lába volt, mindegyik patában végződő. A termete és testalkata leginkább egy kecskére emlékeztetett, kivéve, hogy az állat testén még mutatóban sem volt szőr, és a szarva is hiányzott. Karcsú, izmos testét tarka bőr borította, ami leginkább a vörös és a barna különböző árnyalatiban pompázott, és ami leginkább a kígyók pikkelyes bőrére emlékeztetett. A feje valahogy olyan... olyan volt, mint egy kétéltűé. A fülei helyén csak egy-egy apró lyuk volt, a szemei pedig a fej két oldalán helyezkedtek el, jócskán kidudorodva...

A harapása viszont egyáltalán nem volt se hullő-, se kétéltűszerű... de még csak kecskeszerű sem... A fogai előre hajlottak, és két alsó foga a pofa két oldalán fenyegetően felmeredt... Leginkább egy bulldog fogsora nézhet így ki...

Egyszóval eléggé bizarrul festett a lény...

A kreatúra szélesre tátotta a száját, mire ismételten felhangzott az a furcsán hátborzongató kerepelés, amihez újabb és újabb hangok csatlakoztak a mesterségesen kialakított sziklafal különböző pontjairól.

Az üvöltések ide-oda csapódtak a sziklák között, egyre halkabb visszhangot verve.

A legelőször felrikoltó állat becsukta a száját, és a fejét oldalra billentve, kíváncsian szemügyre vette az alatta álló embereket, majd egy váratlan mozdulattal előre rántotta a fejét, és résnyire csücsörített szájából jó adag nyálát köpött ki.

Leon reflexszerűen az arca elé kapta a karját, még mielőtt az a vöröses árnyalatú köpet eltalálta volna...

Mindeközben John tüzet nyitott a különös állatra, ami erre sarkon fordult és kecsesen beszőkkent egy sziklaperem fedezékébe. Nem látszott rajta, hogy megsebesült volna, vagy megijedt volna a fegyver hangos dörejétől, egyszerűen csak visszahúzódott...

Bár nem látták, az állat a hatalmas kövek takarásában egyre lejjebb, és lejjebb jutott, míg végül leért a földre... Közvetlenül a Kettes Szektorba visszavezető ajtó előtt, mintha tudná, hogy ezzel elvágja a három férfi menekülési útvonálát...

- Mi a fene... - nyögte John.

- Biztos, hogy eltaláltam... nem is egyszer... - pillantott rá az őket szemlélő lényre, miközben villámgyorsan tárat cserélt a gépkarabélyban.

- De... de nem sebesült meg... - dadogta Cole rémületében, zsibbadt ujjai közt szorongatva a 9 mm-es fegyverét.

Leon elégedetlenül dörmögött valami kivehetetlent, miközben óvatosan megérintette a mutatóujjával a melegítő felsőjén lévő, nyúlós, vörösből barnás színezetűre sötétedett nyálkát, majd a következő pillanatban fájdalmasan felszisszent...

- Sav... - törölte bele a maró köpettől égő ujját a farmerjébe, majd megszemlélte a kivörösödött, máris hólyagosodó bőrt a felszínén...

- A francba... - villámgyorsan bedugta az övébe a fegyverét, és óvatosan, elkerülve a további érintkezést a kabátujjon lévő nyálkával, kibújt a melegítő felsőjéből, majd egyszerűen lehajította azt a földre...

Cole kezdett egyre sápadtabb lenni...

Ha Leon nem védi ki a karjával...

- Jól van... - nyögte John, a szemöldökét összeráncolva.

- Ez nem éppen jó hír, szóval amilyen gyorsan csak tudunk, ki kell innen jutnunk... Mit is mondtál Henry? Van valahol egy híd?

- Igen... Van egy hatalmas szakadék ebben a szektorban... olyan 7-8 méter széles, de azt nem tudom, hogy milyen mély. Azon ível át egy híd...

- Jó. Akkor arra megyünk... - mondta John, elindulva hatalmas lépésekkel előre az ösvényen.

Cole és Leon szorosan a nyomában voltak.

A következő pillanatban John hirtelen megtorpant, megállásra kényszerítve a másik kettőt is. A fiatal rendőr kérdően pillantott rá.

- Majd én hátra maradok, és fedezlek titeket... - felelte John a ki nem mondott kérdésre válaszolva.

- Megpróbálom távol tartani ezeket a förtelmeket magunktól, ti csak rohanjatok... Ne is nézzetek hátra... - a férfi arca komor volt.

Cole-t ismét elöntötte a szégyenkezés...

Azok után, amit tettem, még védenek is... Nem is tudom, hogy hálálhatnám ezt meg nekik...

- Készen álltok?

- Várj... - szólalt meg ekkor Leon, majd viasszaladt oda, ahol elhajította a melegítő felsőjét.

A Kettes Szektorba visszavezető ajtó előtt álldogáló Köpködő olyan mozdulatlanul szemlélte őket, mintha csak egy szobor lenne, ennek ellenére éberén figyelt a fiatal férfi minden egyes mozdulatára...

Leon felszedte a földről a pulóvert, majd az övére szerelt tokból előkapta a kését és pár gyors mozdulattal levágta a melegítő ujját, amin hatalmas, leginkább kiégett lyukakhoz hasonlatos szakadások éktelenkedtek...

- Fedd be vele az arcod... - sétált vissza a másik két férfihoz, és átnyújtotta a megtépett ruhadarabot John-nak.

- Mivel ezeknek az... izéknek amúgy sem árt a golyó, nem számít, ha nem találod el őket. Csak tartsd távol őket... Amint átértünk a hídon, és úgy ítélem, hogy biztonságos odaát, majd ordítok egyet. Ha esetleg mégse biztonságos, akkor...

Száraz falevél zörgéséhez hasonlatos, ellentmondást nem tűrő hang szakította félbe a férfi mondandóját.

Cole nagy nehezen nyelt egyet, megpróbálván némi bátorságot önteni magába...

- Itt az idő... - mondta John.

- Menjetek! – ezzel a feje köré tekerte Leon szétszabdalt pulóverét, majd fintorogva rávigyorgott a férfira.

- Igazán használhatnál valamilyen spray-t, mert úgy bűzlesz, mint egy döglött kutya.

Nem várva választ, elfordult Henry-éktől, még jobban befedve az arcát a vastag szövettel, így már csak a talaj egy kicsiny szeletkékét láthatta.

Ekkor a feje fölötti sziklakiugróra újabb állat ugrott ki, és hangos cirpegéssel jó adag vörös színezetű nyálat folytatott maga alá... A köpet pont John bebugyolált fején landolt...

- Menjetek... - üvöltött fel, mire a másik két férfi futásnak eredt...

A háta mögül több állat is felrikoltott dühödten...

Cole, miközben futásnak eredt, összehúzta a felsőtestét, amennyire csak tudta, és a fejét mélyen behúzta a vállai közé...

Nem is látott semmi egyebet, csak a poros talajt és a saját rohanó lábait, míg egyszer csak...

Elérte a hidat, aminek széles fadeszkái vékony kötelekkel voltak egymáshoz fűzve. Az ingatag tákolmány megbillent alatta, ahogy rálépet, de nem volt vissza út...

Anyám... Milyen mély lehet ez a szurdok? 16-7 méter?...

Cole vett egy mély lélegzetet, és az utolsó métereket hatalmas szökkenésekkel tette meg, aztán megkönnyebbülten fújta ki a tüdejében feledett levegőt, amikor végre ismét szilárd talajt érzett a lábai alatt...

Gyorsan továbbrohant az előtte kígyózó ösvényen, miközben hallotta, hogy a kissé lemaradt Leon csizmái a híd fadeszkáin kopognak... És ekkor hatalmas sziklafal állta el az útját... Cole félve feltekintett, és végre meglátta az ajtót... Megcsinálták!!!

- John, rohanj! – kiáltott fel a fiatal rendőr, megállván a híd végénél, és a fegyverét lövésre emelve.

Cole is visszafordult, és meglátta, ahogy a túloldalon álló John letépi a fejéről a pulóvert, és rettegetve szemügyre veszi az egyre közelebb osonó Köpködők hordáját...

Hat-hét példány is megközelítette már a híd túloldalán ácsorgó férfit, de az állatok hívó szavára további lények kezdtek el leereszkedni az ösvény két oldalán magasodó meredek sziklafalon...

- John, ROHANJ!!! – kiáltott fel megint Leon, mire a hatalmas férfi sarkon pördülve nekiiramodott...

Az ösvényen álldogáló hátborzongató kinézetű lények is futásnak eredtek, furcsa, szökellő mozgással, szorosan a férfi nyomában maradva...

Cole felemelte az izzadt tenyerében szorongatott fegyverét, és becélozta a John-hoz legközelebbi állatot, készen arra, hogy bármelyik percben tüzet nyisson, ha a Köpködő még közelebb merészkedne...

John végre elérte a hidat... Elérte, majd a következő pillanatban eltűnt a két társa szeme elől...

Tizenhat

John érezte, ahogy a híd először csak meginog alatta, majd a következő percben elkezd lefelé zuhanni, ahogy a tartókötelek elpattantak... Ösztönösen térdre vetette magát, és az ujjait bepréselte a falécek közötti rések egyikébe...

A szemeit behunyta, hogy ne lássa a végzetét, bár a zuhanás érzete, és a füle mellett elsüvítő jeges szél durva cirógatása megmaradt...

Ekkor keményen nekicsapódott az érdes sziklafalnak. A jobb kezében lévő korhadt lécszerűen elpattant, és amikor ki merte végre nyitni a szemei, azt kellett látnia, hogy fél kézzel egy igencsak vékony deszkába kapaszkodva lóg a nagy semmi felett...

Anyám... Ez egy hajszálon múlt...

John megragadott egy szakadt kötélvéget, ami az orra előtt himbálódzott, és a bizonytalan, recsegő falécet elengedte... Megpróbálta fentebb küzdeni magát, ám ekkor, közvetlenül mellette becsapódott valami...

Oldalra pillantva, észrevette a sziklafalon folydogáló vöröse köpetet, alig egy félméternyire az arcától...

A kurva...

Bam...bam...bam...

Valaki fent a szakadék szélénél tüzet nyitott a Köpködőkre, mire azok dühösen felkelepeltek.

John megfeszítette az izmait, és még fentebb tornázta magát. Érezte, hogy a karizmai fájdalmasan megnyúlnak, ahogy egy újabb törött faléc felé nyújtózott.

Fentről meghallotta a lövések dörejébe belevegyülő ordításokat.

Ez az Leon... Lődd szét a seggüket! – ragadta meg vérző ujjával a leszakad híd peremét, mire sűrű nyálka csapódott neki a kézfejének.

Égető, szúró fájdalom mart a bőrébe, mire ő ösztönösen beletörölte a nyálat a pulóverébe, fél kézzel igyekeztén megtartani a teljes testsúlyát. Próbált ellenállni a késztetésnek, hogy épp kezével megragadja a lángoló jobbját, ami egyszerre égett és bizsergett...

- Itt van, közvetlenül alattunk... - hallott meg ekkor egy, a hisztéria határán álló hangot, és amikor felszegve a fejét, felpillantott, Cole keskeny, borzas fejét látta meg, kihajolni a szakadék szélén.

A villanyszerelő szája reszketett a félelemtől, és a tekintete vadul cikázott jobbra-balra.

- Add ide a kezed, John... - nyögte ki nagy nehezen, majdnem a sikításhoz hasonlatos magas frekvencián, és lehasalva a szakadék peremére, lenyújtotta a kezét.

Olyan volt, mintha még mondott volna mást is, de a hangja beleveszett a túloldalon álló förtelmes állatok dühödt rikácsolásába, és az őket sakkban tartó Leon fegyverének dörejeibe...

John-nak beletelett egy pár másodperce, míg felfogta, hogy mire utasította őt Henry.

Hát ez igazán vicces... - vigyorodott el, még a kézfejen érzett perzselő fájdalomról is megfeledkezve egy rövid időre.

Kinyújtotta a sérült karját, és Cole tremolózó kezét elkerülve újabb kapaszkodó után kutatott elgémberedett ujjával, igyekeztén elterelni a gondolatait a kézfejen megfeszülő, hólyagos bőrről...

Ekkor újból felhangzott egyfajta gurgulázó hang, majd pár centire a bal lábától újabb köpet landolt a sziklafalon, és pezsegve elkezdte magát átrágni a kövön.

- Mond meg Leon-nak, hogy dobjon közéjük egy gránátot! – szegte fel a fejét ismét John, és levegő után kapkodva kiadta a parancsot a még mindig lefelé nyújtózkodó Cole-nak, aki erre a hátára gördült, és továbbadta az utasítást:

- John azt mondja, hogy használd a gránátot!

- Még nem... Először húzd fel!

Két újabb köpet landolt, az egyik Cole sáros csizmáján, a másik csak centikre kerülve el John izzadságtól fénylő arcát, de ő nem törődött vele. Vett egy mély lélegzetet, és az izmait megfeszítve felhúzta magát.

Henry megragadta a pulóvere hátulját, és megpróbálta még fentebb ráncigálni.

- Meg vagyok... Itt vagyok... - nyögött fel John, miközben négykézláb arrébb araszolt a szakadék szélétől.

- Menjetek! – kiáltott hátra Leon, folyamatosan tűz alatt tartva a túloldalon lévő, izgatottan szökdécselő, kerepelő állatokat.

Cole-ak nem kellett kétszer mondani: felpattanva a földről, nekiiramodott az ajtónak. John kissé görnyedten követte őt, sebesült kezét elsüllyesztve az egyik zsebében. Ekkor az ujjai hozzáérték az ott tárolt gránát durva felszínéhez. Gondolkodás nélkül kikapta a zsebéből a gömböc gyilokszert, és kirántotta a biztosítópecket...

Csak ekkor tekintett fel, és látta, hogy Leon pont ebben a pillanatban hajítja el a sajátját... A gránát a túloldalt ácsorgó állatok közé pottyant, akik erre, mintha csak megérezték volna a veszélyt, beugrottak a szakadékba, és a meredek sziklafal kiugróin szökdelve, egyre lejjebb igyekeztek.

Dögöljetek meg... - gondolta John, bedobva a kezében szorongatott gömböcöt a hasadékba, majd a már futva távolodó másik két férfi után iramodott...

BUMMMM...

A két, szinte egyidejűleg bekövetkező robbanás ereje, a hatalmas széllelés szinte hátba taszította John-t, mire ő kecstelenül elterült a földön, de még így is hallotta a szakadék mélyéből felé szállongó fájdalmas üvöltéseket...

- Megcsináltuk... Elkaptuk őket... - ujjongott fel John, felpillantva a fölötte álló Cole szégyentelenül vidám arcába, annak ellenére, hogy tudta, néhány példány még életben maradt. Életben, de nem épen... A szurdok túloldalán lévő tisztáson 4 állat hevert, törött lábaikkal a földet kaparva, megvakítva, az orrukat felszegve, a levegőt szimatolva. Csúf arcukon fekete folyadék csurgott lefelé, elfedve a szétmarcangolt bőrt.

A földet vér és fehéres ragacs – mintha péppé zúzódott csont lenne – borította.

A szurdok mélyéből is többszólamú vonítás szállt felfelé, csatlakozva a szakadék túlsó partján fetrengő sebesült lényekhez...

John térdre küzdötte magát, és rápillantott a sérült kezére. Ellentétben azzal, amit hitt, és amit érzett, a bőr mégse vált le a kézfejről. Igaz, hogy rút hólyagok borították a megégett bőrfelszínt, de legalább nem vérzett.

- Jól vagy? – kérdezte Leon, elfintorodva szemlélve a barátja kezén éktelenkedő sebet.

John vállat vont.

- Letörött pár körmöm mászás közben, de azt hiszem, egész jól vagyok... - pillantott fel a fiatal rendőrré, és ekkor meglátta Cole sápatag arcát.

Erről eszébe jutott az első bevetése, hogy ő is majd összepisálta magát félelmében, és hogy annyira gyámoltalanul érezte magát... Belegondolva, amilyen szerencsétlen volt akkoriban, kész csoda, hogy még mindig életben van...

- Henry... Te aztán belevaló gyerek vagy... - ütötte össze egy párszor a tenyerét, mire Cole-ban kissé felengedett a feszültség.

A villanszerelő bizonytalanul elvigyorodott, felsegítve a nyögdecslő John-t a földről, majd mindhárman elindultak a Négyes Szektorba átvezető ajtó felé...

Amikor a Hármas Szektor területén felkavarodott por leülepedett végre, és Reston megpillantotta azt a három kellemetlenkedő frátert, hogy még mindig életben vannak, dühében ököllel rácsapott az előtte heverő billentyűzetre. A szemei hitetlenkedve tapadtak rá az kicsi monitorra...

- Nem, nem, nem... Ilyen nincs! Már rég halottnak kellene lenniük... - kiáltott fel dühében. Azt hitte, hogy a Ca6-osokat már nem élhetik túl, erre tessék... Reston képtelen volt hinni a szemének, pedig tisztán látta őket... Képtelen volt elhinni, hogy 24, kimondottan a harcra kitenyésztett kísérleti lény vesztette el az életét, míg ezek hárman túléltek... Ráadásul viszonylag sértetlenül...

És amit még nem tudott elhinni... hogy ő mindezt engedte idáig fajulni...

Tudta, hogy már rég meg kellett volna tennie, ha az önérzete és a büszkesége engedte volna... Már rég beszélnie kellett volna Sidney-vel... vagy legalább Duvall-lal... Nem is igazán

tanácsért fordult volna hozzájuk, csak némi támogatásért. De most, azok után, ami itt történ, kétséges, hogy megmaradhat-e az oly nehezen kivívott kiváltságos helyén...

Még mindig nincs késő... Még mindig felhívhatja őket, és elmagyarázhatja a helyzetet... Hogy adódott némi gondja pár betolakodókkal, akik, akik még csak a Kettes Szektorban vannak... IGEN! A kamerák által rögzített adatokat egyszerűen letörlöm... vagy még jobb, ha csak visszaállítom... De a Vadászok ténykedését még azért megvárom...

Tudta, hogy ezeken a lényeken már nem juthatnak át, mert ez már nem a 121-es széria volt, aminek a többségét a Spencer kastélybeli fiaskónál elvesztették, hanem ezek már a 3K-sok, a továbbfejlesztett változatok voltak...

Ezek elől már nem menekülhetnek a betolakodók... De... ha mégis sikerül nekik, akkor se juthatnak ki ebből a létesítményből... Majd én gondoskodom róla... - dőlt hátra a székében, mert roppantul elégedett volt végeredményben magával.

A telefonkagyló után nyúlt...

- Itt az Umbrella Speciális Részlege és... - a lány, női, bár mégiscsak gépi hang hirtelen elhallgatott és a telefonban csak a néma csend hallatszott, semmi egyéb.

- Itt Reston beszél. – szólt bele a kagylóba élesen, megpróbálván elleplezni a szorongását.

- Halló... Itt Reston beszél...

Semmi. Csak ekkor döbbsen rá, hogy a világítás is megváltozott... Valahogy fényesebb lett... Megfordította a székét, még reménykedve benne, hogy mégse az, amire gondol...

Azokon a kamerákon, amiknek a felszín kellett volna mutatniuk, csak fekete-fehér villódzás volt látható...

- Halló? – suttogott bele bambán a még mindig szorongatott telefonkagylóba.

Csend...

Egyedül volt...

Andrew „Gyilkos” Berman kurvára fázott... De nem ez volt minden baja, mert e mellett még kurvára unatkozott is...

Kíváncsi lett volna, hogy az őrmester mégis mi a nyavalyának tette ide, hogy őrizze ezt az átkozott furgont, hisz majdnem biztosra vette, hogy a betolakodók nem jönnek vissza, mert már rég messze járnak. De ha esetleg mégis úgy döntenek, hogy visszajönnek, tutira nem próbálják meg visszaszerezni a hajtányukat, mert az kész öngyilkosság lenne...

Ez egy totális marhaság! – húzta meg a vállára vetett M-41-es fegyver szíját, mert bár az a huszonegynehány kiló nem volt túlságosan nehéz, de ha bele vesszük, hogy már milyen régóta ácsorgott itt, eléggé megfájósodott a válla...

Ha még sokáig nem jön vissza az őrmester, szépen beszállok az autóba megmelegedni egy kicsit... Nem fizetnek annyira meg, hogy ilyen szarság miatt lefagyasszam a golyóimat... - dőlt neki a furgon lökhárítójának, és elgondolkodott azon, hogy Rick vajon hogy van...

A többi katonát, akikkel ide érkezett, nem igazán ismerte, de Rick Shannon-nal régi bajtársak voltak... Igazán remélte, hogy nincs semmi baja, mert amikor betették a helikopterbe, igencsak ramatyul festett... Mindene csupa vér volt, és alig volt eszméleténél...

Csak merjék idetolni a seggüket azok a szemetek, majd megmutatom én nekik... - vigyorodott el gúnyosan Andy, felidézve, hogy miért is „Gyilkos” a beceneve a csapatban. Ő volt az egyik legjobb, ha nem A LEGJOBB mesterlövész az alakulatban... Semmi és senki nem menekülhetett a puskája elől...

Hülye kötelesség... - borzongott össze, és nem csak a hidegtől, hanem az ingerültségtől is.

Megeszem a kalapom, ha visszamerészkednek ide a madárkánk...

Ekkor különös zaj ütötte meg a fülét... Egy halk hang, ami valahonnan a sötétségből jött.

- Segítsen... kérem... megsebesültem... - egy lágy, női hang...

Egy szexi hang...

Andy megragadta az elemlámpáját, és felkattintva azt, a hang irányába fordította a halovány fénysugarat... Nem messze tőle, úgy 10 méternyire egy lány állt, jobban mondva botladozott felé... teljesen fegyvertelennek tűnt, sápadt arca nyíltan és gyámoltalanul tekintett vissza az őt fürkésző férfira...

- Hé, tartson ki... - mondta Andy, bár nem épp hangosan.

Ez aztán a jó nő... Fiatal, csinos... bögyös... - Andy lentebb engedte a fegyvere csövét, mert bár majdnem száz százalékgig biztos volt benne, hogy a három betolakodó egyike ez a lány, mégsem érezte fenyegetve magát...

Csak itt kell tartanom, amíg visszer a helikopter, és talán még meg is hálálja, ha segít nekik... - a férfi arcán élvezeg vigyor terült szét, ahogy a felé bicegő lányt szemlélte.

Az elemlámpa fénycsóvját elfordította az ismeretlen arcáról, nem akarván teljesen megvakítani.

Hú, micsoda dudái vannak... - lépett közelebb a lányhoz, a szemeit annak mellén legeltetve, amit pompásan megvilágított az elemlámpa.

- Mi történt?

Ekkor valami nesztelen feketeség csapódott bele oldalról, és leteperte a földre. Mielőtt még bármit is tehetett volna, éles fény hasított a szemébe, és a fegyverét szabályszerűen kicsavarták az ujjai közül.

- Ne mozdulj, és akkor nem lölek le! - mondta egy ismeretlen férfihang, miközben fegyvert nyomott a bordái közé.

Andy rettegve elnyúlt a földön, moccanni se mert...

A francba! - pillantott fel, és ekkor meglátta, hogy az előbb még oly esetlen lány az ő fegyverét markolássza... Már egyáltalán nem látszott olyan gyámoltalannak...

- Te szuka! - morogta halkan, a fogai között préselve ki a szavakat, mire a lány mosolyogva vállat vont.

- Bocs... Ha ez megvigasztal kissé, akkor elárulom, hogy a két haverod is bedőlt nekem...

Ekkor újabb női hangot hallott meg, bár a beszélőt nem látta, mert a társa kitakarta.

- És nézd a jó oldalát: nem kell tovább itt fagyoskodnod... Bár lehet, hogy már felmelegedtél kicsit, amíg Claire melleit stírólted? - kuncogott fel bágyadtan.

Andy már korántsem szórakozott annyira jól, mint a két lány...

Ekkor az ismeretlen férfi felrángatta a földről és az egyik épület felé noszogatta a kezében tartott stukker csövével...

Andy megfogadta magában, hogy innentől sose fog megbízni egyetlen nőben sem...

Tizenhét

A Négyes Szektor valóban egy város volt, de valami különösen hátborzongató módon. Már az első három szektor is eléggé bizzar volt, csak ócska utánzata az eredetinek, de valamilyen szinten mégiscsak hasonlított egy élő környezetre a műanyag fáival, a fehérre meszelt falaival és a betonnal összeragasztott sziklatömbökkel. De ez... leginkább olyan volt, mint egy szellemjárta város. Egy szellemjárta város késő éji órán, telezsúfolva háromszintes tömbházakkal. Az utcai lámpák által megvilágított járdaszegélyek mellett elhagyatott autók ácsorogtak az aszfaltozott úton...

Valahogy az egész légkör olyan hátborzongatóan hagyott... Az épületek zöme téglavörös, vagy egyfajta meghatározhatatlan barna színben pompázott és a többség még csak félkész állapotban volt. A járda mellett parkoló autók egytől egyig feketére voltak színezve. Még az ablaküvegük is sötétített volt, így képtelenség volt átlátni rajtuk, bár félelmetes árnyak körvonalai sejlettek fel mögöttük...

- Kísérteties... - suttogta elhülten John, és a másik két férfi is csak helyeselni tudott erre, mert őket is roppantul nyugtalanította ez a hátborzongató helyszín.

Mint egy rossz álomban...

Az egész atmoszféra olyan élettelen, kifejezéstartelen volt... kísérteties...

A Hármas Szektorból átvezető ajtó közvetlenül az utcára nyílt, ami keletről nyugatra futott egészen addig, míg bele nem ütközött az éjszakai égbolt színűre festett falba. Onnan, ahonnan álltak, tisztán ráláttak egy, az övékbe belecsatlakozó útra, ami dél felé futott, és valahol a messzeségben beleveszett a sötétbe...

Közvetlenül előttük egy autó állt keresztben az utcán. John odasétált hozzá, és megkocogtatta a motorháztetejét. Leon tisztán hallotta az üreges visszhangot, amiből tisztán következett, hogy a vékony fémlemez alatt nincs semmi...

- Szóval... már csak a Vadászok maradtak... - szólalt meg ekkor halkán John, és Leon csak ekkor döbrent rá, hogy ez a név ugyanolyan furcsa, akárcsak az előttük nyújtózó élettelen utcák.

- Az eddigi állatoknál ezek a becenevek utaltak valamilyen szinten a küllemükre, vagy a természetükre... - mondta a fiatal zsaru, kiszedve a fegyveréből a tárat, hogy megsámolja, mennyi tölténye maradt még.

5 töltény, és még egy tartalék tár... Cole-nál és John-nál is van egy-egy tár, plusz még egy az M-16-oshoz... Semennyi gránát...

- Tehát? – kérdezte Cole, kérdően pillantva Leon-ra, de John megelőzte a válasszal.

- Pterodactylus-ok, Skorpiók, Köpködők... és most: Vadászok... Szerintem ez nem hangzik túl jól... - ráncolta össze a szemöldökét, miközben éber szemlélte a sötét sikátorokat, és az ablakok mögött lévő baljós árnyakat.

- Nem... tényleg nem... - pislogott megszeppenten Cole.

- Sőt: elég hátborzongatóan hangzik... És, ami a legrosszabb, valószínűleg a kivezető ajtó el lesz reteszelve... Legalábbis kétkem, hogy Reston kinyitotta volna...

- Én marha meg eldobtam az utolsó gránátomat is...

- De ha nem tudunk innen kijutni, akkor itt döglünk meg... Szóval találnunk kell valamilyen megoldást... - mondta Leon búskomoran.

Csend borult rájuk, mélységesen kényelmetlen csend, amit végül Cole tört meg.

- Nos... mindenesetre: nyissátok ki a szemeiteket és a füleiteket, és lehetőleg ne maradjatok le...

John felvonta a szemöldökét.

- Gyorsan tanulsz, fiú... - vigyorodott el.

- Mihez kezdesz majd, ha ezen az egészen túl leszünk? Nem akarnál csatlakozni hozzánk?

Cole visszavigyorgott rá.

- Majd kérdezd meg újra, ha kijutottunk végre innen...

Végül összeszedték a bátorságukat, és elindultak előre. Az utca közepén haladtak, igyekezték szemmel tartani minden sötét zugot és a fenyegetően följük magasodó épületeket, amik üres ablaküvegeikkel bámultak le rájuk.

A kihalt városban hangosan visszhangoztak még a lépteik is...

Leon körülpillantott, de a jellegtelen, díszítés nélküli épületeken nem látott semmi gyanúsat... Se egy elsuhanó árnyat, se egy felvillanó fényfoltot...

Valahogy ez a nyomasztó környezet Raccoon City-re emlékeztette, amikor megérkezett oda... Amikor már az elszabadult vírus javában szedte az áldozatait...

Persze ott az utcákon a halál dögszaga hömpölygött, és az éjszakát az élőholtak jajgatása, és az őket zabáló varjak károga töltötte be...

Ekkor John hirtelen megragadta a vállát, ezzel halálra rémítve a fiatal zsarut.

- Várj egy percet... - mondta, majd lassú léptekkel elindult az utca túloldalán lévő „bolt” felé, ami széles ablaküvegével leginkább egy pékség kirakatára emlékeztette Leon-t, amiből már csak az esküvői torták kavalkádja hiányzott...

John bebámult az elpiszkolódott üvegen, aztán megpróbálkozott az ajtóval, ami igaz meglepetésére, kinyílt. Bekukkantott az ajtórésen, majd pár másodpercnyi szemlélődés után, visszacsukta azt, és visszatért a többiekhez.

- Semmi sincs odabent, de a szoba se túl élethű.

- Talán a Vadászok is valamelyik ilyen épületben rejtőznek... - vetette fel Leon.

Szóval nem túl jó ötlet átkutatni az épületeket...

- Megvan! – ujjongott fel ekkor mellettük Cole, de aztán gyorsan lehalkította a hangját.

- Az ajtón nem tudunk kimenni, ez tiszta sor, mert valószínűleg be van zárva... Viszont... Ha az emlékezetem nem csal, akkor a kísérleti állatokat ketrecekben, vagy valami olyasfélékben tartották, amik valahol az egyik hátsó fal mögött vannak. Nem igazán ismerem az egyes szektorok elrendezését, de valahol arrafelé is kell lennie egy ajtónak, ami biztos, hogy nyitva lesz, hisz az állatokat azon keresztül engedték be... Ha jól emlékszem, akkor a délnyugati saroktól úgy 6-7 méternyire van...

Leon némán felé bólintott, mert tényleg sokkal kézenfekvőbbnek tetszett megpróbálkozni ezzel, mintsem a valószínűleg zárt kijárat után kutatni...

- Jól van... Ez egész jól hangzik... - dörmögte John, de ekkor hirtelen elhallgatott...

Valami moccant, nem is olyan messze tőlük... Valami az épület oldalán terjengő sötétségben...

John két kézre ragadva a fegyverét, becélozta az épület sarkát. Az arcán egy verítékcsepp gördült le...

De semmi sem történt... Bárki vagy bármi is volt ott, teljesen csendben volt... vagy...

Vagy nincs is ott semmi... Már kezdsz képzelődni...

- Semmi sincs ott... - suttozta Cole, ám ekkor a köréjük telepedett csendet éles rikoltás törte meg...

Mintha egy vadállat üvöltene féktelen dühében, biztosan tudva, hogy hiába fedte fel kilétét az áldozatai előtt, azok úgyse menekülhetnek el előle...

Ekkor valami elindult feléjük...

Leon nem látott tisztán, az egész olyan volt, mintha csak egy sötét árny tartana feléjük, de ekkor meglátta a vörösen izzó, apró szempárt... Meghallotta az aszfalton megcsikorduló félelmetes körmöket... És ekkor rádöbrent, hogy ami feléjük tart, az úgy rejtőzködik, mint egy kaméleon, de ennek ellenére halálos veszélyt rejt magában...

Reston visszafelé tartott a központi irányító terembe. Az övébe tűzött fegyver megnyugtató súlya némi önbizalommal töltötte el.

Igazán remélte, hogy még épp idejében ér vissza ahhoz, hogy lássa, ahogy a Vadászok lemészárolják azt a három szerencsétlen flótást... Bár, ha jobban belegondolt, talán mégiscsak szerencsésebb lenne már csak a hullákat látni, mert az állatok nem végeznek éppen... hmmm... emberi gyomornak való munkát...

Mindegy, csak dögljenek már meg végre... - gondolta, megnyalva kiszáradt ajkait.

Nagyon vágyott már egy itatra... Vágyott már arra, hogy ismét az irányítóterem biztonságában lehessen, bezárkózva, várva Hawkinson visszatértére...

Egy pár perce, igaz, eluralkodott rajta a hisztéria, amikor felfedezte, hogy a kommunikációs összeköttetés megszakadt, de tudta, hogy ez már nem sokat változtathat a dolgokon...

A liftet úgyse tudják beindítani, és már nem kell sokat várni, hogy az az inkompetens őrmester visszatérjen a helikopterrel. A felszínen ragad trió hiába vágta el a kábeleket – mert nem volt kétséges a számára, hogy az ő kezük van a dologban – nem tehetnek sok mindent így sem...

Majd Hawkinson foglalkozik velük...

Igaz, így nem bírta felvenni a kapcsolatot az Umbrella vezetőségével sem, de úgy gondolta, hogy ez éppen nem olyan nagy baj.

Amúgy se lettek volna elragadtatva az kialakult körülményektől... - gondolta, erősen megmarkolva a derékszíja alá tűzött 28-as revolvért, amit a szobájából hozott el.

A fegyver hús érintése megnyugtatta, és bár nem tudott túl sokat a pisztolyokról, erről épp elég volt annyit tudni, hogy hol van a ravasz, amit meg kell húzni...

Ekkor jutottak csak az eszébe a kávézóba bezárt dolgozók... Pedig már kétszer is eljött a bezárt ajtó előtt...

Biztos a sok brandy az oka... - pillantott rá az ominózus bejáratra, de aztán úgy döntött, hogy még várhatnak egy kicsit, mert a Ma3K tesztalanyok teljesítménye jobban izgatta per pillanat.

Először az irányító terem... - kezdett el kocogni.

Gyorsan befordult az egyik sarkon, és pont, amikor lihegve beesett a helyiségbe, valami mozgást fedezett fel az egyik monitoron.

Izgatottan a székehez lépett, és megragadva a háttámláját, rápillantott a kérdéses képernyőre. Csalódottan fedezte fel, hogy a három jómadár még mindig életben van, de aztán megnyugtatta a gondolat, miszerint ez már úgysem tarthat tovább néhány percnél...

Mindhárom férfi egyetlen célpontra tüzelt: az utca közepén tántorgó Vadászra, viszont egy másik példány, teljes csendben, a sötétségbe olvadva szökdécselt feléjük az egyik autó takarásában

Vöröske ekkor a szeme sarkából felfedezte a jobbról közelítő veszélyt, és felé fordulva, ismét tüzet nyitott, de a Ma3K-n nem látszott, hogy ez a csekélyke kellemetlenség a kedvét szegte volna... Nekirugaszkodott, és egyetlen ugrással kettészelte a közte és az áldozata közti majd 7 méteres távolságot, dőfésre lendítve a mellső lábán meredező, halálos karmot...

10 méteres ugrásokra is képesek... - villant be ekkor Reston agyába a kutatási napló számadatai közül az ide vonatkozó...

Ekkor Cole is észrevette a társát fenyegető veszélyt, és a ketteszámú Vadász felé fordult, míg John szemmel tartotta az első példányt, aki, úgy tűnt, hogy már elég sok sebet kapott, ezért tántorogva sarkon pördült, és elillant a képernyő hatósugarából...

A Leon-t fenyegető állat felegyenesedett görnyedt tartásából, megmutatva ezzel teljesen csupasz, már-már emberi felsőtestét, és nedvesen csillogó, hullószerű arcvonásait, miközben az egyik mellső lábát ütésre lendítve, felüvöltött...

Reston már nagyon jól ismerte ezt a rikoltást, ami mindig megelőzte a kísérleti állatok pompázatos támadását...

A Vadász, nem törődve a testét marcangoló lövedékekkel, elrugaszkodott a földről, és élesen villanó karmával Leon felé csapott...

A fiatal rendőr először csak hátratántorodott az ütés elejétől, majd térdre hullott fájdalmában...

IGEN! – ujjongott fel Reston.

John, dühödt arckifejezéssel a földre hullott társa elé állt, fedezve őt, amíg Cole segítségével arrébb vánszorog. A két férfi, egymásba kapaszkodva hátrébb húzódtak, miközben John abbahagyta a tüzelést...

*Mi a... - pillantott rá Reston a monitoron keresztül a Ma3K arcára, ami vérben fürdőzött
A szeme... Ez a hülye szétlőtte a szemét...*

Az állat tehetetlenül forgott a saját tengelye körül, mancsaival a szemeit kaparva, immáron teljesen hidegen az egyre távolodó férfiakra...

A fenébe is... - csapott rá dühében Reston az előtte heverő billentyűzetre... Nem úszhatják meg ezt is...

Tudta, hogy a Négyes Szektorból nem juthatnak ki, hisz lezárta az ajtót, és bár jelenleg nem látott több Vadászt, mégis biztosra vette, hogy előbb-utóbb a három férfi nyomára bukkannak. *Hacsak...* - Reston villámgyorsan lecsapott a billentyűzetre, és pár könnyed gombnyomással lezárta a Hármas Szektorba visszavezető átjárót.

Nem menekülhettek innét! – gondolta gonoszul, az éppen az egyik épület ajtajánál matató férfiakat szemlélve.

Gúnyosan elmosolyodott, mert tudta, hogyha a Ma3K-k rájönnek, hogy hol rejtőzködnek, akkor a vékony falak csak ideig-óráig tarthatják kint őket, és akkor...

A három Umbrella különítményest a kazánházban hagyták, jó szorosan összekötözve, nehogy bármi galibát okozzanak, majd visszatértek a legelső épületbe, ahol a liftekre bukkantak rá, miközben a lejutás módját keresték...

Bár egyik felvonó sem működött, de amikor az egyik ajtaját felfeszítették, az üres liftaknában egy kétszemélyes szervizliftet találtak, ami a jelek szerint nem a központi áramelosztóhoz csatlakozott.

Rebecca, bár fájt mindene, és nagyon fáradtnak érezte magát, mégis majdnem felnevezett, meglátva a kicsiny, bizonytalannak tetsző liftet, aminek nemhogy teteje lett volna, de még rendes oldalfalai sem. Mindössze egy vékony fémháló tartotta vissza a bent tartózkodót a lezuhanástól.

- Úgy látszik, erről megfeledkeztek... - mondta David, diadalmas kifejezéssel az arcán. Claire habozva rápillantott az ingatagnak tetsző tákolmányra.

- Elférünk mi ebben az ... izében?

David a helyett, hogy válaszolt volna erre, visszafordult Rebecca felé. A lány már előre sejtette, hogy azt akarja javasolni neki a férfi, hogy maradjon idefent, és már épp szóra nyitotta volna a száját tiltakozásképp, amikor David megelőzte.

- Rebecca... Hogy érzed magad? – kérdezte a várttal ellentétben. Az arca semmit nem árult el arról, hogy mi jár a fejében.

- Fáradt vagyok, fáj a fejem, és... David! Te is tudod, hogy szükségetek lehet rám odalent...
- fakadt ki végül a lány.

- Ha John-ék megsebesültek, csak én segíthetek... Meg amúgy is: mi van, ha visszatér a helikopter?

David elmosolyodott, és megadóan felemelte a két kezét.

- Jól van... Mind megyünk. Kicsit szűkösen leszünk odabent, de nem hiszem, hogy bármi probléma lenne, mert ti ketten eléggé soványkák vagytok... - lépett rá a vészesen kilengő szervizlift platformjára, és az elemlámpáját felkattintva, tüzetesen megvizsgálta a tartókábeleket.

A lámpa fénye rávetült az egyik, falként funkcionáló rácsra szerelt egyszerű kapcsolótáblára.

- Azt hiszem, ezzel megbirkózunk... Nemde? – mosolyodott el ismét, miközben a két lány is belépett a liftbe.

Hűvös levegő cirógatta végig az arcukat, miközben szorosan összesimultak, hogy elérjenek a szűkös helyen.

- Bárcsak lenne most pár mentolos cukorka nálam... - sóhajtott fel Claire.

- Bizony, az jól jönne... - szimatolt bele a levegőbe Rebecca, közvetlenül a társnője arca mellett, mire Claire halkán felkuncogott.

- Na, lássuk... - mondta David, megnyomva a lefele mutató nyíllal ellátott gombot, mire a kicsiny lift dőcögve, hangosan zörögve és krepegve elindult velük lefelé...

Hogyha eddig nem is sejtették, hogy lejutunk valahogyan, a hangzavarból most már biztos rájönnek az alatt tartózkodók... - gondolta Rebecca fáradtan, a zúgástól egyre jobban lüktető fejére szorítva a kezét, miközben a mellettük elsuhanó zárt liftajtókat szemlélte...

Tizennyolc

Csapdába kerültünk... - préselte neki Cole a hátát a helyiség hátsó falának, miközben a kézfejjével letörölte a homlokán sorakozó izzadságcseppeket. Minden egyes, az ajtón csapódó dörömbölésre összerezzent félelmében...

Szét fognak szagatni minket...

- Van egy ötletem... - szólalt meg ekkor John, bár a szavait alig lehetett érteni, annyira zihált.

Cole szívében remény ébredt, de ez rögtön ki is hunyt, amikor meghallotta a folytatást.

- Kitörünk innen, és addig rohanunk, míg el nem érjük azt az átkozott ajtót.

- Meghibbantál? – kérdezte Leon.

- Te nem láttad milyen gyorsak? Képtelenség, hogy lefussuk őket...

John vett egy mély lélegzetet, és újra megszólalt.

- Igazad van, de egy kis szerencsével sikerülhet. Megpróbálhatnánk kilőni az utcai lámpákat, mert még ha látnak is éjjel, a hirtelen sötétség egy pár pillanat erejéig mégiscsak összezavarhatja őket, és akkor talán...

Leon erre már nem mondott semmit, és bár Cole nem látta az arcát, azt azért észrevette, hogy megdörzsöli a vállát, ahol a kreatúra megsebesítette...

Ez örültség... - gondolta, majd fennhangon is megszólalt, igyekezvén eltitkolni a hangja remegését.

- Nincs más lehetőség? Talán inkább felmászhathatnánk a tetőre, és...

- Az épületek nem egyforma magasak. Sokszor több méteres a szintkülönbség... Képtelenség lenne...

- És mi lenne, ha...

Leon gyengéden félbeszakította a villanyszerelő mondandóját:

- Nincs elég lőszerünk Henry...

- És, ha visszamennénk a Hármaskörbe?

- Az sokkal messzebb van, mintha előre mennénk... - mondta John, és Cole belátta, hogy tényleg igaza van, bár nagyon utálta ezt...

Tiszta szívéből utálta a Vadászokat. Ezek voltak a legborzasztóbb lények, amiket valaha is látott, és az a hátborsóztató rikoltásuk...

Cole rádöbbsent, hogy tényleg nincs más lehetőségük.

- Jó, rendben... Csináljuk... - mondta megtörten, heves szívdobogás közepette, majd vett egy mély lélegzetet, és lassan kifújta azt, hogy lehiggadjon egy kissé...

Ha tényleg ez az egyetlen megoldás, nem fogja szégyenbe hozni magát, hogy úgy nyafog, mint egy kisgyerek...

- Legfeljebb nem lesz majd szép halálunk... - mondta, inkább csak a maga bátorítására, észbe idézve, hogy lehet, hogy John-ék nélkül már rég halott lenne...

Cole rápillantott a másik két férfira, és arra gondolt, hogy az élete ez alatt a pár óra alatt többet változott, mint az elmúlt 10 év során együttvéve, és a változás természetétől eltekintve, boldog volt, hogy ez bekövetkezett... Sokkal inkább érezte, hogy él...

- Készen álltok? – kérdezte John, végigpillantva a társai elgyötört arcán, mire Cole vett egy mély lélegzetet, hogy felkészítse magát az ismeretlenre...

John megragadta a kilincset, és felrántva az ajtót, kiszökkent a sötét ég alá...

A levegő szinte megrázkódott körülöttük a felcsendülő üvöltésektől...

Reston szeme felcsillant, miközben közelebb hajolt a monitorhoz, hogy egyetlen apró mozdulatot se mulasszon el a kibontakozó eseményekből...

A három férfi egyszerűen kirobbant a nyílt utcára, mintha nem lennének a józan eszüknél...

John vezette a kicsiny csapatot, Cole és Vöröske szorosan a nyomában...

A jobb oldali járdáról egy Vadász vetődött feléjük, hogy üdvözlje őket...

... és ekkor elhomályosult a kép, ahogy az egyik utcai lámpa szétrobbant... A földre záporozó üveg gyémántként csillogott, és a Ma3K meglepődve megtorpant, miközben a karjaival cséphadaróként csapkodott maga köré, a bőrét szurkáló láthatatlan ellenséget keresve...

...és immáron teljesen megfélemedezett a futva távolodó férfiakról...

Ekkor újabb Vadász tűnt fel a képernyőn, az épületek árnyékában osonva, akár egy árnyék. Cole észrevette, és a fegyvere csövét egyenesen a lény fejére irányította, majd minden szájalom nélkül meghúzta a ravaszt...

A robbanás következtében vér és agyvelőcafatkák fröccsentek szét a levegőben, beterítve a hibrid mögötti épület falát is. A Vadász végtagjai hirtelen görcsbe rándultak, és még akkor is tehetetlenül rángtak, amikor a lény holtan terült el a földön gyülemlő vértócsában...

Cole ismét futásnak eredt, hogy utolérje a többieket...

- Nem... - suttogta elhúlten Reston, a rettenetést látványtól ledermedten...

John ismét megtorpant, hogy újabb utcai lámpát lőjön szét. Éles szilánkok záporoztak rá, de nem törődött vele...

Az éjszakát betöltő vad rikoltások üzték őt...

És ekkor meglátta... Közvetlenül előttük, az utca kellős közepén egy újabb Vadász állt, teljesen beleolvadva a szürke aszfaltba és a körülötte terjengő félhomályba... Csak a dühtől vörösen izzó szempárt lehetett kivenni, és az ordításra nyitott szájban sorakozó hófehér fogakat...

Jézusom, ezek mindenhol ott vannak...

John futás közben, cseppet sem lassítva célzott be az egyre közelebbi állatot, majd meghúzta a ravaszt... A lövedék pontosan az újabb hátborzongató sikolyra nyíló szájba robbant... Vér borította be a förtelmes arcot...

John el akart futni a tántorgó állat mellett, de az hirtelen felkapta a fejét, és egyre erőteljesebb jobb karjával a férfi felé kapott. Az egykori S.T.A.R.S. felderítő hiábavalóan szökkent félre, kitérni igyekezvén a halálos karmokban végződő mancs elől, az pontosan a mellkasa közepébe vágódott bele...

A férfi felnyögött a fájdalomtól, mert úgy érezte, hogy menten összezúzódik az összes bordája... Alig se kapott levegőt...

Tántorogva arrébb dülöngélt, és lepillantott a saját mellkasára... Bár a fájdalom tűzörvénnyként hömpölygött a testében, nem látott magán súlyosabb sérülést, és ebből rájött, hogy a kísérleti állat már elég gyenge volt az őt ért halálos lövéstől, ahhoz, hogy ne tehesen komolyabb kárt az áldozatában...

Túléltem ennél már komolyabb dolgokat is... - vett egy mély lélegzetet, bár ettől újabb fájdalomhullám mart a mellkasába, és ismét futásnak eredt...

Hirtelen észrevette...

- Ott van! – ujjongott fel magában, meglátván az alig pár méternyire előtte lévő üreget a falban, ami úgy másfél méternyire a földtől tátongott...

Újabb éles sikoly mennydörgött bele a hűvös éjbe, és amikor John jobbra pillantott, újabb Vadászt fedezett fel, elrejtőzve az egyik épület árnyékában...

Felemelte az M-16-osát, és szétlőtte a fejük fölött lévő lámpát...

Csak 10 másodperc, és ott vagyunk... - pillantott újra a szabályos kör alakú rés felé, ami ekkor szép lassan elkezdett bezárulni, ahogy egy, az ég kékjével harmonizáló masszív fémlemez lassan, de biztosan elé csúszott...

Csak másodpercek kérdése volt, hogy örökre itt ragadjanak... a dühtől tomboló Vadászok között...

Reston szinte rátapadt a monitorra, miközben a kennel ajtaját figyelte, ahogy lassan – *túl lassan...* - bezáródik...

NEM... Ez nem történhet meg... Csukódj már be te átkozott!

John visszafordult a társai felé, és odakiáltott nekik valamit, miközben újabb Vadász tűnt fel a monitor szélén. Mindössze ha 6-7 méternyire lehetett a három férfitől, és hatalmas ugrásokkal közeledett feléjük, a karmait félelmetesen kimeresztve, támadáshoz készülődve.

Kapd el őket!!! ÖLD meg őket!!!

John ekkor érte el a ketrecekhez vezető, lassan csukódó nyílást, és nekirugaszkodva bevetődött rajta. Visszafordulva lenyújtotta a kezét Vöröskének, aki vadul megragadta azt...

Cole is ott volt már majdnem mögötte...

Reston ekkor döbbsent rá, hogy sikerülni fog nekik...

Ám ekkor a Vadász hirtelen elérte az éppen a nyílás előtt nyújtózkodó villanyszerelőt, és félelmetes mancsát hátralendítve, éles karmait belemélyesztette Cole hátába, felhasítva a férfi pólóját és a bőrét is egyaránt... Talán még a csontokat is...

John kinyúlt az egyre szűkülő résen, és megragadva a halottfehér Henry karját, szabályszerűen berántotta a férfit az üregbe... Az ajtó légmentesen bezáródott mögöttük...

Cole nem kiáltozott fájdalmában, miközben lefektették a földre, és a néma csendben nyilvánvalóvá vált a két férfi számára, hogy a halálán van...

Gyengéden hasra fordították, kerülve minden hirtelen mozdulatot, nem akarván még nagyobb kint okozni neki, és Leon fojtottan felnyögött iszonyában, amikor meglátta a villanyszerelő szétmarcangolt hátát.

Meg fog halni... - ez volt az első gondolata, ahogy az egyre terjedő vértócsát nézte...

A szétszaggatott, kékből vörösre váltó, lucskos póló alatt cafatokban lógott a hús és a feltépett izomrostok... Néhol még a csont fehérje is kilátszott... A szétroncsolódott csont szilánkjai...

A tépett seb a lapocka alól indult ki és valahol deréktáján ért véget... Már első ránézésre is látszott, hogy halálos a sérülés...

Cole lassan lélegzett, vagy inkább zihált, miközben a szemeit félig lehunyta...

Leon ránézett John lesújtott kifejezésű arcára, majd elfordította a tekintetét másfelé. Tudta, hogy semmi sincs, amit tehetnének a villanyszerelőért...

A tekintete végigsiklott a helyiségen, ahová keveredtek... Egy hosszú, széles folyosó végén voltak egy többszörösen megerősített acélráccsal és üveggel körbevett ketrecben, ami bűzlött a benne élt vadállatok szagától. Maga a folyosó valószínűleg körbefutott mind a négy szektor körül, már amennyire a félhomályban látni lehetett, mert a világítás jelenleg nem működött... Amennyire meg tudta állapítani Leon, több, az övékhöz hasonlatos kennelszerűség is nyílt a folyosóról, amiket vastag, törhetetlen plexiüveg választott el a szomszéd ketrecektől...

A kalitka, amiben jelenleg voltak, egykor a Vadászok lakhelye volt, és majd 10 méter széles és kétszer akkora hosszú volt. Az egyik fal mellett hosszúkás vályú foglalt helyet...

Maga a helyiség kegyetlenül hideg és bűzös volt... Főleg ahhoz, hogy valaki itt haljon meg...

- Fordítsatok... meg... - suttogta alig érthetően Cole, reszketeg hangon.

- Maradj nyugton... - válaszolta gyengéden John, hatalmas tenyerét rátéve a villanyszerelő fejére.

- Minden rendben lesz Henry, csak ne mozdulj... Rendben?

- A fenébe... is... Fordítsatok meg... - nyögte zihálva Cole.

- Tudom... hogy haldoklom...

John rápillantott Leon-ra, aki vonakodva bár, de rábólintott. Ő sem szeretett volna még ennél is több fájdalmat okozni Henry-nek, de nem volt szíve visszautasítani őt...

Gyengéden megfordították...

Cole hangosan felnyögött, amikor sebzett háta hozzáért a jeges padlóhoz, de úgy tűnt, hogy megnyugodott kissé.

- Köszönöm... - suttogta kiszáradt szájjal, aminek a sarkában véres buborékok pezsegtek.

- Most már pihenj egy kicsit... - hajolt fölé Leon, megpróbálván visszatartani a szemében gyűlő könnycseppeket.

- A... „Fosszília”... - szólalt meg újra Cole, rápillantva a fiatal rendőr arcára.

- Lehibernálva... Az emberek... az rebesgették, hogyha... egyszer kiszabadul... mindent elpusztít... Valami ROSSZ... Rosszabb még a ... kísérleti állatoknál... is... A laborban... Érted?

Leon lassan felé bólintott, tökéletesen értve mindent.

- Egy újabb Umbrella szörnyeteg van a laborban... A... „Fosszília”... Azt akarod, hogy elengedjük?

Cole lehuntya a szemeit...

A férfi viaszos, betegesen szürke arca láttán Leon azt hitte, hogy itt a vég, amikor halkan bár, de újra megszólalt.

A fiatal zsaru közelebb hajolt hozzá, hogy értse a szavait.

- Igen... - Cole vett egy mély lélegzetet, majd lassan fújta azt ki a tüdejéből...

Aztán csend... Többet nem emelkedett fel a mellkasa...

Reston bambán bámulta a monitort...

Képtelen volt elhinni, amit látott... Henry hullája ott hevert a Vadászok kenneljének a közepén, míg a másik két férfi az állatok etetővályúja körül matatott...

Tudta, hogy az etetővályú egy, a falba vágott résbe volt csúsztatva, úgy, hogy a külső része kilógott a folyosóra, lehetővé téve így, hogy a gondozóknak az etetés idejére se kelljen bemenni a vad állatok közé, mert ők egyszerűen kívülről beleöntötték a vályúba az ételt, és azt a hibridek könnyűszerrel ki tudták venni belőle, belülről...

Az etető maga, könnyen kimozdítható volt a helyéről, de még ha a kísérleti állatok rá is jöttek volna, hogy kell kihúzni, akkor se tudtak volna elszökni a ketrecekéből, mert a rés túl szűk lett volna a hatalmas, izmos testükhöz képest...

De egy ember...

Egy ember könnyűszerrel kijuthat rajta... - Reston felkapta az asztalon heverő revolverét, és a székével megpördülve, elfordult a monitoroktól...

Fölösleges volt tovább néznie, úgyszintén maga előtt látta a jövőt... A jövőt, ami cseppet sem volt ínyére... Nem akart még meghalni... És pláne nem ezeknek az átkozott betolakodónak a kezétől...

Ott van a lift... - villant be az agyába, de aztán ráébred, hogy a felszínen se lenne biztonságban, mert valószínűleg azok az átkozott S.T.A.R.S.-osok már elfoglalták a felszíni létesítményeket. (Legalábbis feltételezhető, azok után, hogy megszakadt a kommunikáció, és a felszíni kamera-összeköttetések...)

Nem mehetek fel... de itt sem maradhatok, mert ha megtalálnak... megölnék... Megvan: A KÁVÉZÓ! – ujjongott fel magában...

Igen... Az alkalmazottak biztosan segítenek... Először is kiszabadítom őket, aztán elmagyarázom nekik a helyzetet... - állt fel Reston a helyéről, és kísértelt a központi irányítóteremből...

Közben az járt a fejében, hogy változhattak a dolgok ennyire szörnyűvé, ilyen rövid idő alatt...

Tizenkilenc

A bűzös kennelből végre kijutva, kiértek a folyosóra, amin elindultak előre.

Egyikük sem szólalt meg... Nem volt miről beszélniük... Főleg azok után, hogy Henry-t olyan kegyetlen módon meggyilkolták... Azok után, hogy egy vadállatok bűzétől terhes levegőjű cella jeges padlóján kellett meghalnia...

És mindez egy ember bűne: Reston-é... De meg fog érte fizetni, méghozzá illő módon... Egy olyan szörnyeteg ember, aki minden lelkiismeret-furdalás nélkül végignézte a saját alkalmazottja halálát, méghozzá azon állatok keze által, akiket ő engedett szabadon, az lesz a legmegfelelőbb büntetés, ha egy szörnyeteg végez vele... A „Fosszília”... Ez így igazságos... *Ha ez a lény csak feleannyira rossz, mint Cole gondolta, darabokra fogja szedni ezt az egész létesítményt... Reston-nal együtt... Csak az itt dolgozókat kell kiszabadítani...*

A folyosó elkanyarodott jobbra. Amikor elérték a sarkot, megpillantottak egy ajtót, és John majdnem biztosra vette, hogy a labor lesz az, amit Henry említett...

Óvatosan beléptek, és beléptek a kicsiny helyiségbe, ami tele volt zsúfolva különféle gépekkel és komputerekkel. A túloldalt újabb ajtó nyílt, ami a műtési részlegbe vezetett...

Minden fényesen csillogó acél, illetve porcelánborítású volt... A levegőt fertőtlenítőszer maró szaga töltötte meg...

Innen továbbmenve, eljutottak az irányítóterembe, ahol végre megpillantották azt, amit kerestek... Mindkét férfi lélegzete elakadt a látványtól, ahogy elkerekedett szemekkel bámultak maguk elé...

- Jézusom... - suttogta Leon, és John csak némán rábólintott, képtelen lévén bármi egyebet mondani...

Lassan megközelítették a hatalmas üveghengert... A helyiségben nem égett a mennyezeti lámpa csak egy kicsiny halogénizzó, aminek a fénye közvetlenül rávetült a hengerre... A „Fosszília”-ra...

A henger majd 5 méter magas és legalább 3 méteres átmérőjű volt. A sűrűnek tetsző, vöröses folyadékban, több sornyi vezetékekkel körülölelve ott volt benne a Cole által említett szörnyeteg... Egy lidércnyomás...

John most már sejtette, hogy miért nevezik ezt a különös teremtményt „Fosszília”-nak... A több mint 3 méter magas lény legalább egy részben a dinoszauruszok génjeit hordozhatta, legalábbis a kinézete alapján...

Durva, érdes felszínű bőre enyhén rózsaszínes árnyalatú volt, bár valószínűleg csak az őt körülölelő vörös színű tároló folyadék miatt. Farka nem volt, csak egy kis elcsökevényesedett nyúlánya, de erős, masszív lábai kimondottan egy dínó végtagjaira emlékeztettek. Akárcsak a pofája, ami leginkább egy T-rex, vagy egy velociraptor állkapcsára fajzott, ezzel is bizonyítva az élőlény húsevő hajlamait... A karjai, az imént említett dinoszauruszokkal ellentétben jól fejlettek voltak, és masszív, fogásra alkalmas ujjakban végződtek... Akárcsak egy ember esetében...

Bármilyen bizarnak és hihetetlennek tetszett is, ez a furcsa lény úgy festett, mint egy mutáns ember-dinoszaurusz keverék...

Mi a jó Istent hittek ezek? Miért alkottak meg egy ilyen... ilyen izét?

A lény jelenleg aludt... vagy legalábbis valamilyen dermedt állapotban volt, de egy biztos: életben volt...

Az orra elé rögzített lélegeztető maszk mellől apró buborékok szálltak a felszín felé... Apró gombszeméi nyitva voltak, csak valamilyen különös, lilás árnyaltú hártya takarta őket, elhomályosítva az írisz színét...

A mellkasa egyenletesen emelkedett-süllyedt, és a szíve fölött a bőréhez rögzített tappancsok egyenletes szívritmust diagnosztizáltak... Legalábbis a henger mellett a falra szerelt monitor tanúsága szerint...

John elborzadva szemlélte a hátborzongató lény rángatózó, majd 20 centiméteres ujjait, amik lassan ökölbe záródtak, miközben Leon az apró monitor alá szerelt kapcsolótáblához lépett.

- Ez itt azt mondja, hogy 3 és fél hét múlva boncolásra kerül, közvetlenül az után, hogy megkapta a letális dózis... Hyptheion-t? – betűzte ki a férfi az ismeretlen szót, majd borzongva hátrapillantott a rozsdamentes boncasztalra.

- Egyáltalán minek tartják életben addig? – kérdezte John, újfent rápillantva a „Fosszil”-ra. Nehéz lett volna a lényt figyelmen hagyni, annyira lenyűgöző volt a maga bizarr módján...

- Mit tudom én... - morogta Leon, majd egy mély levegőt véve megkérdezte:

- Szóval, mi legyen?

- Csináld... - intett John a kapcsolótábla felé a fejével

Az emberek szótlánul hallgatták Reston meséjét... Senki nem tett fel egyetlen kérdést sem, csak ültek némán, kihűlt kávéjukat kavargatva bambán...

- ...és miután magamhoz tértem, ide jöttem... - mondta végezetül Reston, beletúrva a hajába...

Nem kellett megjátszania a keze remegését, mert tremolózott az magától is...

- Azok az emberek... valahol kint vannak... talán épp most helyezik el a robbanószerkezeteket... Nem tudom... De megállíthatjuk őket, ha összefogunk...

A rá szegeződő üres tekintetekből rájött, hogy ez így nem fog menni... Az embereit teljesen hidegen hagyják a „Bolygó”-ban folyó dolgok...

Jól van, akkor lássuk, mit szólnak Cole-hoz...

Reston vállai előre görnyedtek, és reszketeg hangon ismét megszólalt.

- Ők... Le...lelőtték... Henry-t... Hiába könyörgött az életéért... Egyszerűen... lelőtték...

- Hol van a holttest? – Reston felpillantott a kérdező, Leo Yan kifejezéstelen arcába, aki az egyik volt a Vadászok gondozói közül.

- Mi? – kérdezett vissza megzavarodottan, bár nagyon is jól tudta, miről beszél Yan.

A fenébe is... Azt hiszed, hogy csak kitaláltam ezt az egészet?

- Igen. Hol van Henry holtteste? – kérdezte Tom valakicsoda, az egyik tervező.

A hangja határozottan kételkedően csengett.

- Azt mondta, hogy a raktárhelyiségben voltak. Hogy ott lőtték le Henry-t, aztán magát meg leütötték... szóval ott kell lennie...

- Én... nem tudom... - válaszolta Reston, miközben érezte, hogy egyre jobban izzad.

- Biztos ott van akkor, ha csak nem vitték máshová. Annyira zavart voltam, amikor magamhoz tértem, hogy nem is néztem körül... Egyenesen ide jöttem...

Mindenki egyenesen rá bámult, hitetlenkedő, vagy éppen gyűlölködő szemekkel, és Reston kezdte egyre kényelmetlenebbül érezni magát.

Mi a francot tegyek még, hogy elhiggyék végre?

Ekkor az egyik műszaki szakember felállt a székéből, és Reston-t teljesen figyelmen kívül hagyva, a többiek felé fordult. Nick Frewer volt a felszólaló, az egyik legnépszerűbb munkás...

- Ki szavaz arra, hogy tűnjünk el innét? Tommy, nálad vannak a furgon kulcsai, igaz?

A szólított felé bólintott.

- Igen, de a kocsiszín kapuját nem tudom, hol van.

- Azok nálam vannak... - emelte fel az egyik kezét Ken Carson, a szakács.

Nick elégedetten bólintott.

- Jó. Akkor mindenki szedje össze a legszükségesebb holmiját, és 5...

- Várjanak... - vágott bele a szavába Reston, képtelen lévén elhinni, amit pedig a saját fülével hallott...

Képtelen volt elhinni, hogy csak így figyelmen kívül hagyják a kötelezettségeiket...

- Többen is vannak... Fent a felszínen... Meg fognak ölni benneteket... Segítenetek kell!

Nick visszafordult, és hűvösen végigmérte a főnökét.

- Mr. Reston. Nekünk semmit nem kell tennünk... Főleg nem kell segítenünk magának... Nem tudom, hogy mi folyik itt valójában, de hogy maga hazudik, arra mérget mernék venni... Igaz, nem beszélhetek a többiek nevében, de szerintem nem vagyunk annyira jól megfizetve, hogy a maga testőrei is mi legyünk... - ezzel a végszóval Nick elfordult Reston-tól, aki komolyan fontolóra vette egy pillanat erejéig, hogy a revolverében lévő hat golyóból egyet rááldoz erre a faszfejre, de sejtette, hogy akkor a többiek bosszújával kellene szembenéznie... Aztán az is megfordult a fejében, hogy egyszerűen közli velük, hogy sose fogja elfelejteni ezt az áruló cselekedetet, de aztán rájött, hogy csak a szót pocsékolná rájuk... És az idejét...

El kell rejtőznöm... - gondolta Reston, sarkon fordulva.

Gondolatban számba véve a lehetséges helyeket, egyből elutasítva a túl nyilvánvalókat.

Megvan! A liftek... Senkinek se jutna eszébe egy olyan felvonóban keresni, ami amúgy sem működik... Egy darabig jó lesz... Amíg ki nem találok valami jobbat... - kezdett el rohanni a liftek irányába Reston, tenyerével letörölve a homlokán lévő izzadságot...

Az óráknak tűnő utazás végén, amit a hűvös és sötét alagútban kellett megtenniük az ingatag kis szervizlift szűkös kasznijában, végre elérték a célállomást... Az egyik üresen ásiszó felvonó tetejét...

Miközben a motorok hangos zúgása abbamaradt, csendbe borítva a kicsiny társaságot, David felkattintotta az elemlámpáját, és a tetején lévő csapóajtón át levilágított a harsogóan rózsaszín kárpittal bevont lift belsejébe, ami teljesen üres volt, leszámítva egy, a fal mellé állított létrát.

- Gondolod, hogy valaki meghallott minket? – kérdezte halkán Claire, és a férfi felé fordulva, látta, hogy annak árnyéka a félhomályban vállat von.

- Talán... ha volt valaki a közelben... Várjatok, lemegyek, és aztán segítek nektek is... - ült le a lift tetején lévő nyílás szélére, és az éles peremeket megragadva, leereszkedett a talajra. Kissé megkönnyebbült, hogy már nem kell abban az ingatag kis szervizliftben kucorognia, ahol elég lett volna egyetlen rossz mozdulat, hogy kizuhanjanak a hűvös aknába... Gyorsan odalépett a kis létra mellé, és a feje fölött lévő nyílás alá tolta.

Claire rápillantott Rebecca sápadt arcába.

- Minden rendben lesz? – kérdezte aggodalmaskodón, mert elég rosszul festett a lány, majdnem, hogy fluoreszkálóra fehéredett bőrével, és a szemei alatt vöröslő félholdakkal.

- Persze... Igaz, lehetnék jobban is, de túl fogom élni... - mondta, könnyednek szánt hangon, de Claire-t nem győzte meg, ám mielőtt még újra megszólalhatott volna, David halkán felkiáltott nekik.

- Jól van, jöhettek...

Claire gyengéden megfogta Rebecca karját, és a sötétben, a lábuknál lévő nyílás felé intett a fejével.

- Jó... megyek én előre... - sóhajtott fel a medikus, majd óvatosan leereszkedett a nyíláson át.

Érezte, hogy az alant tartózkodó David megfogja a lábait, és hálásan rámosolygott a segítségért, amikor a fejük végül egy szintre ért.

- Jól van Claire, jöhetsz... - mondta rekedtes hangon a férfi, mire a lány ügyesen lekapaszkodott a lift padlójára.

David némán a felvonó bezárt ajtaja felé biccentett, és Claire, mindent értően elfoglalta a helyét az egyik oldalon. Közös erővel sikerült kissé szétfeszíteniük az ajtószárnyakat, éppen annyira, hogy már ki bírták préselni magukat a szűk résen...

David ment előre, aztán, mivel semmiféle veszélyforrást nem érzékelt, intett a két lánynak, akik némán követték...

Amikor Claire is átréselte karcsú testét a szűkös nyíláson, álmélkodva tekintett körbe. Nem tudta volna megmondani, hogy mire is számított, de az előttük nyújtózó, spotlámpákkal fényesen megvilágított szürke folyosó, ami jobb oldalt egy zárt ajtóban végződött, balra pedig élesen elkanyarodott, nem éppen az volt, amit elvárt volna egy ilyen létesítménytől...

Bizonytalanul pillantott el a néma folyosó kanyarulata felé, amerre David intett a fejével szótlanul, majd ismét ránézett a bágyadtnak látszó Rebecca-ra, aki már elindult a mutatott irányba, mert nagyon nyugtalanította a lány állapota...

Rápillantott a mellette álló férfire, aki megvonta a vállát, majd ő is elindult...

Rebecca, aki ekkor érte el a folyosó kanyarulatát, élesen felsikoltott meglepettségében...

Egy kék zakós férfi ugrott ki a sarok mögül, és kiütve a lány kezéből a fegyvert, megragadta őt, a saját revolverének csövét fájdalmasan a halántékához nyomva. A Rebecca nyaka elé indázott karját még szorosabbra fonta, mire a lány tehetetlenül felnyögött...

A férfi ideges pillantást vetett a folyosó közepén ácsorgó másik két alakra, miközben az ujjá ráfeszült a ravaszra... Az arcán elégedett vigyor terjengett...

- Ne mozduljanak, vagy megölöm őt! – üvöltötte el magát, miközben csillogó szemei David és Claire között ugráltak.

Rebecca keze ernyedten lógott az oldala mellett, a szemei lassan lecsukódtak. Túl gyenge volt ahhoz is, hogy tiltakozzon eme atrocitás ellen...

David tehetetlenül nézte, ahogy az ismeretlen magával hurcolja a félig a karjaiba omlott testet, át a folyosó végén található ajtón...

Hús

Rémisztően egyszerűnek bizonyult a „Fosszil”-t lekapcsolni a gépekről, és ezzel megszabadítani attól a bénító dermedtségtől, amiben erőszakkal tartották fogva...

Leon szórtanul szemlélte, ahogy a tartályban lévő vörös folyadék lassan elszivárog az elvezető csöveken keresztül.

- Hé, nézd csak... - szólalt meg John, mire Leon ellépett a számítógép mellől, ami kitakarta előle a különös szörnyet, amihez foghatót még Raccoon City-ben sem látott, pedig ott is elég bizarr szerzetekbe botlott, kezdve a kannibál zombiknál, az óriásira hizlalt pókoknál és a szemétdobóban tanyázó alligátornál...

John a helyiség egyik falánál állt, és egy, a falra szerelt képet nézegetett, ami nem volt más, mint a létesítmény alaprajza, méretarányosan, és pontosan felcímkézve.

Tulajdonképpen, a műanyag lapot szemlélve, maga a „Bolygó” nem is volt olyan bonyolult elrendezésű, mint azt hitték. Egyetlen hatalmas központi folyosó futott körbe, érintve mind a négy szektort, és erről ágaztak le kisebb folyosók sugárszerűen, amikhez egy-egy további helyiség csatlakozott.

John megérintett egy kicsiny négyzetet, ami nem messze volt a liftektől.

- Központi irányító terem... - olvasta el az apró betűs feliratot.

- Gondolod, hogy Reston ott rejtőzik? – kérdezte Leon, mire a társa vállat vont.

- Szerintem igen... Onnan könnyedén szemmel tarthatott minket, míg a teszthelyiségekben tartózkodtunk. És egy kis szerencsével a Trent által említett könyv is ott lesz...

- Végül is... A lifthez pont útba esik... És még körülbelül 5 perc, míg a hibernálófolyadék elszivárog a tartályból... - pillantott hátra a válla fölött a „Fosszil”-ra.

- Fel fog egyáltalán ébredni? – nézett rá John is az alvó szörnyre.

Leon bólintott, mert a lényhez csatlakoztatott érzékelők szerint, bár mély álomban volt jelenleg a furcsa hibrid, de semmi olyan jelet nem mutattak, ami akadályozhatta volna az eszméletre térését, miután az őt tápláló zselészerű anyag elszivárgott.

- Szerintem fel... És nem szeretnék itt lenni, amikor ez megtörténik...

John elvigyorodott, azzal a megszokhatatlanul gúnyos mosollyal, ami majdnem mindig az arcán virított.

- Akkor tűnjünk el innen!

A fiatalabb férfi visszasétált a hatalmas üveghengerhez, és egy utolsó pillantást vetett a csendben lebegő szörnyre, amit ugyanolyan szörnyeteg emberek kreáltak, mint ő maga is volt... Ugyanolyan gyilkos szörnyetegek...

David, bár nem volt benne biztos, sejtette, hogy az ismeretlen alak maga Reston... Bár igazából ez nem is számított... Bárki is volt, csak épségben ki akarta szabadítani a karmai közül Rebecca-t... Ami egyre inkább lehetetlenségnek tűnt...

A férfi lassan hátrált az ajtó felé...

- Csak menjenek el! Hagyjanak engem békén! – kiabálta Reston, aztán hagyta, hogy az ajtó becsukódjon mögöttük.

David még egy utolsó pillantást vetett a sápadt, közömbös arckifejezésű lányra...

- Mit tegyünk? – csattant fel Claire.

A hangján érezte, hogy kezd bepánikolni...

- Nyugi... Meg kell nyugodnod! – mondta lassan szótagolva David, mert tudta, hogy azzal csak tovább rontanak a helyzeten, ha bármelyikük is elkezd hisztérikusan viselkedni...

- Követni fogjuk őket... Egyebet egyelőre nem tehetünk...

- De...

- Tudom én is, hogy mit mondott... - vágott bele a lány szavába David.

- ... de nem téveszthetjük szem elől őket... Követni fogjuk őket, és... reméljük, hogy a pasas nem labilis idegzetű... Claire, talán jobb lenne, ha itt maradnál, ha esetleg...

A lány megrázta a fejét tiltakozásképpen.

- NEM! Végig tudom csinálni... - mondta határozottan.

David némán felé biccentett beleegyezése jeléül, majd az ajtóhoz osont.

Két percet várunk, hacsak nem hallunk valamiféle zajt... - próbált meg lehiggadni, bár nem tudta kiverni a fejéből a gondolatot, hogy mindez nem történt volna meg, ha megtiltja Rebecca-nak, hogy velük tartson...

Kimerült volt... Sebesült... Nem lett volna szabad... Tarts ki Rebecca... - száguldottak át a gondolatok gyors egymásutánban a fején, miközben azon imádkozott, hogy Reston nehogy bántani merészelje a lányt.

Megfogadta magában, hogyha csak egy haja szála is elgörbül, elevenen fogja szétszaggatni azt az átkozottat...

A két férfi sietve végigrohant a hosszú folyosón. A liftek felé tartottak...

Út közben felfedezték, hogy a kávézó ajtaja tárva-nyitva van, de nem törődtek vele... Sőt: inkább fellélegeztek, tudván, hogy a munkások már szabadok...

Reméljük, Reston még nem húzta el a belét... - John, miközben lélekszakadva rohantak, eldöntötte magában, hogyha Mr. Kék-et még a központi irányítóban találják, akkor egy percre se fog azon hezitálni, hogy egy nálánál gyengébb fickót leüssön...

Ekkor érték el a liftet. Közvetlenül mellette, a falba süllyesztett kapcsolótáblán pirosan villogott egy lámpa, de amikor Leon megnyomta, rögvést átváltott zöldre, jelezve, hogy a lift újra működésre kész...

Helyes... - lélegzett fel John, mert eléggé kényelmetlenül érezte volna magát, ha kiderül, hogy nem tudnak feljutni a felszínre, miközben a „Fosszil” nemsokára elszabadul...

- Jól van, még van nagyjából két-két és fél percünk... - mondta Leon.

- Az elég lesz... Csak gyorsan benézünk az irányítóba, aztán már itt se vagyunk... - fordult vissza a folyosón, és befordult a pár méternyire a lifttől lévő keskenyebb leágazásba, ami egyenesen a központi irányító terembe vezetett.

Futás közben készenlétbe helyezte az M-16-os gépkarabélyát, amiben már csak pár töltény árválkodott... Összesen ennyi lőszerük maradt...

Elérték a folyosó végén lévő ajtót, és John gondolkodás nélkül lenyomta a kilincset... Nyitva volt...

- A francba is... - nézett körül a hatalmas helyiségben, szemügyre véve a villódzó monitorokat, a vörös bársonykárpittal bevont székeket, és a márvány falburkolatot.

- Nincs itt... - az asztalokon, egy kávésbögrén és egy üres flakán kívül nem volt semmi... Se papírok, se füzetek... se az az átokverte fekete könyv...

- Talán most már nem ártana lelépnünk... - indítványozta Leon.

- Jól van... - sóhajtott fel John, ám ekkor valamiféle mozgást fedezett fel az egyik falra szerelt monitoron.

Közelebb lépett, kíváncsi lévén, hogy ki lehet az...

- Nem... - suttogta elhűlten, miközben a szíve a torkában dobogott.

A tekintetével szinte rátapadt a képernyőre.

Reston volt az... Kezében egy revolverrel és... Rebecca-t vonszolta maga után, az egyik karját szorosan a nyaka köré indázva...

A lány feje előrebecsklolt, kezei élettelenül lógtak az oldala mellett.

- Claire! – hallotta meg ekkor a fiatal zsaru kiáltását, mire rápillantott egy másik monitorra, ami David-et és Claire-t mutatta, amint épp egy jellegtelen folyosón osonnak...

- Le tudjuk még állítani a... lényt? – nyelt egy nagyot John, iszonyodva nézve az apró képernyőket.

- Nem tudom... - felelte hadarva Leon.

- Megpróbálhatjuk, de... most azonnal oda kell mennünk!

John hátrébb lépett, és a szemeivel elkezdte keresni a laborokat mutató képernyőt...

- Már késő... - mutatott rá az egyikre, ami épp a hatalmas üveghengert mutatta.

Az üveg szétszóródva hevert a steril padlón, ezüstösen csillogva a gyér fényben, miközben a „Fosszil”, az ujjait tornáztatva, kilépett a jéghideg kőlapokra...

Huszonegy

A lény a Tyrant széria ReH1a egyede volt, de a föld alatti létesítményben mindenki csak „Fosszília”-ként, vagy kissé megkurtítva „Fosszil”-ként emlegette, jórészt a kinézete alapján...

A kreatúra nem volt éppen a legtökéletesebb hibrid, amit a „Bolygó” tudósai létrehoztak, mert tisztán ösztönlény volt... És jelenleg egy ösztön hajtotta: az evés... Ez a kényszer jelenleg minden egyébnél erősebb volt benne...

Bárki, vagy bármi is merészelt a „Fosszil” és leendő tápláléka közé állni, azt a kreatúra egyszerűen eldözerolta... Ha megtámadták, ölt...

Mivel fájának egyetlen példánya volt, nemzési ösztönei egyszerűen nem voltak... Csak egyvalami számított: az éhségének csillapítása...

És jelenleg éhes volt... Amint magához tért bódult kábulatából, egyből megérezte a levegőben terjengő édes illatokat... A táplálékáét...

Bár maga a környezet, ismeretlen volt a számára, nem törődött vele, hisz érezte, hogy nem messze tőle ott van az élelem... Csupán egy fal választotta el őket egymástól, ami nem sokáig bírt ellenállni a „Fosszil” egyre dühödtebb rohamainak...

Amikor átlépett a romok felett, a levegőben szállongó poron keresztül újabb falat fedezett fel... Majd a mögött még egyet... De érezte, hogy egyre közelebb kerül az áldozatához... Élő

áldozatához, mert bár mindent megevett végeredményben, mégis azt kedvelte a legjobban, amikor maga vadászhatta le az élelmet...

A „Fosszil” izgatottan felüvöltött...

Az újabb útját álló fal vastagabb és sokkal ellenállóbb volt, mint az eddigiek, de a lény megérezte, hogy a túloldalt már ott van a még eleven étel...

Felemelte hatalmas kezeit, és nem törődve az elhanyagolható fájdalommal, rásújtott a vastag betonrétegre, ami pár erőteljes csapás után végre engedett, és a „Fosszil” végre bent volt...

Valami elfutott előtte... Olyan gyors volt, hogy a lény nem látta, de érezte a levegőben vibráló édes zamatot...

A valami a lábainál szétnyitotta az ollót, és dühösen belemart a „Fosszil” lábába... Ölni akart... Az izgalomtól felsivított, mire a Tyrant köré újabb és újabb lények sereglettek a hívó szóra...

A „Fosszil” majd megveszett a tömördek étel látványától... Kissé lehajolva, lenyúlt, és megragadta a hozzá legközelebb állót... A száját szélesre tárva, hatalmas darabot harapott ki vonagló áldozatából, nem törődve az éles ollók vagdalkozásával...

Végre elégedettnek érezhette magát... A szájából még meleg vér csurrant le, miközben éles fogaival újabb húscsacatot tépett ki a kezei közt rángatózó állatból...

A lábainál kavargó többi lény továbbra is ostromolta a „Fosszil”-t, könnyűvé téve számára a vadászatot, mert elég volt újra lenyúlnia, és máris újabb táplálékforrás vonaglott sápadt ujjai közt...

De még mindig éhes volt... És már nem volt több állat a sötét és üregekkel teli szobában, amivel enyhíthette volna eme vágyát...

A „Fosszil” lenyalta az ujjain folydogáló vért, és ismét beleszimatolt a levegőbe, újabb táplálékforrás után kutatva...

Már tudta... Nem is olyan messze tőle még több, mozgó, zamatos ételt fedezett fel...

Huszonkettő

Reston számára nyilvánvalóvá vált, hogy a lány beteg, mert szabályszerűen maga után kellett vonszolnia, és a bőre is hűvös, nyirkos tapintású volt... Szeretett volna megszabadulni tőle, mert egyre jobban hátráltatta, de nem merte csak úgy ott hagyni valahol és elmenekülni, mert ő volt a szabaduló jegye...

A liftek felé tartott, egyre nehezebben vonszolva maga után az ernyedtestet...

Már mindjárt ott vagyok... Mindjárt vége ennek a hihetetlen rémálomnak...

Túl fontos ember volt ő ahhoz, hisz ő volt Jay Wallingford Reston, a világ egyik legbefolyásosabb cégének méltányolt tagja, ahhoz, hogy így üldözzék őt, ráadásul a saját létesítményének falai között, kényszerítve arra, hogy túszoikat szedjen a szabadulása érdekében... Kényszerítve arra, hogy fegyvert szegezzen egy sebesült lány fejéhez, hogy úgy osonkodjon, akár egy hitvány bűnöző...

Ez az egész olyan nevetségesnek és hihetetlennek hangzott, még a saját maga számára is...

- Túl szoros... - suttozta a karjai közt szorongatott lány akadozva.

- Gondolhattál volna erre hamarabb is édesem... Mielőtt a társaiddal betörtetek ide... - vonszolta át könnyörtelenül egy újabb ajtón a könnyű testet.

Minden egyes lépéssel, amivel közelebb kerülhetett a szabaduláshoz, kezdte jobban érezni magát...

Ekkor a lány hirtelen megbotlott, és nekiesett a férfinak. Erősen megragadta a karját, hogy valamelyest megőrizze az egyensúlyát...

Reston érezte, hogy az agyát vörös köd lepi el...

Hülye tyúk... Most azonnal lelőhetnélek, és akkor a lötytyedt agyad cafatkái folydogálnának a falakról...

A férfi ujjá ráfeszült a ravaszra, és már épp meghúzta volna azt, amikor ráeszmélt, hogy mit is csinál...

Hisz még szükségem van a lányra...

A benne tomboló düh magát Reston-t is megrémítette. Nem mintha a lány életét sajnálta volna, de tudta, hogy óriási hibát követett volna el, ha idő előtt lelövi.

- Próbálkozz csak meg ismét ilyen marhasággal, és menten lelőlek! – mondta fagyosan, berúgva az előttük lévő ajtót...

A lány összeresztette a férfi ellentmondást nem tűrő hangjától, ami Reston-t elégedetté tette...

- Engedd el őt! – hallott meg ekkor egy ismeretlenül csengő hangot, és elképedve megfordult...

John és Vöröske állt a folyosó közepén, pont elállva a lifthez vezető utat... Mindkettő kezében fegyver volt, egyenesen Reston-ra szegezték azt.

Reston ösztönösen visszarántotta a lányt, hagyva, hogy az ajtó ismét becsukódjon. Magában azon töprengett, hogy is vághatná ki magát az újabb kellemetlenségből.

- Felejtsd el! – az ajtón keresztül is tisztán hallotta a mélyen csengő férfihangot.

- Csapdába kerültél. Vissza nem mehetsz, mert David-ék a nyomodban vannak...

Követek téged...

- Elfelejtettétek, hogy túszom van? – préselte még jobban Rebecca halántékához a fegyvercsövet.

- Engedjete szabadon távozni, ellenkező esetben, meg fogom ölni a lányt! – hátrált el lassan az ajtótól, beoldalazva az egyik mellékfolyosóra, ami az Egyes Szektor előtti tesztszobába nyílt.

- Ebben az esetben te is halott ember vagy... Reston... - ordított fel dühösen John, és a hangja szemernyi kétséget sem hagyott a felől, hogyha a lánynak csak egy haja szála is görbül, saját kezűleg tépi ízekre Reston-t.

- Engedd szabadon, és akkor nem bántunk...

Reston ekkor érte el a széles fémajtót, és fél kézzel a falba süllyesztett irányítópánel után tapogatott.

- Most komolyan azt várjátok, hogy ezt elhiszem? – nevetett fel gúnyosan, miközben az agya már a körül forgott, hogyha bejut az Egyes Szektorba, akkor azt az egy életben maradt Dactyl-t már könnyűszerrel elintézi, aztán megkeresi a kenneljeikhez vezető nyílást.

Sikerülni fog... Sikerülnie kell!!!

Ekkor az eddig a sarok mögött rejtőző két férfi kilépett a szűk mellékfolyosóra, és fenyegetően elindultak Reston felé, aki ösztönösen cselekedett, mielőtt még átgondolhatta volna a dolgokat...

Eltaszította magától a lányt, és összehúzza magát, hogy a lehető legkisebb becélózható felületet nyújtsa az ellenségeinek, belökte az előtte lévő ajtót, és bevetődött rajta.

A bejárat hangos döndüléssel bevágódott mögötte... Reston gyorsan átfutott a helyiségen, a teszhelyiség előterén, és amikor elérte az Egyes Szektorba vezető ajtót, azt is feltépte... Megpördült, becsapta maga mögött a vastag acélajtót, és még a biztonsági reteszeket is rátolta, bár nem hitte, hogy követni fogják...

Az Egyes Szektorban volt, és tudta, hogy amíg távol marad az erdő tisztásaitól, nem fogja megtámadni őt az az egy életben lévő pterodactylus...

Erős kezek ragadták meg Rebecca-t, megakadályozva ezzel, hogy elessen, és amikor bágyadtan felpillantott, megkönnyebbülten felsóhajtott, mert végre biztos tudta, hogy John és Leon él...

Ekkor újabb két arc hajolt fölé: Claire és David. A lány gyengéden megérintette Rebecca arcát, és bátorítón rámosolygott, miközben John, mintha csak egy könnyed hópihe lenne, felkapta, és ölbe vette.

Rebecca fáradtan lehunyta a szemeit... Rettenetesen kimerültnak érezte magát.

- Jól vagy? – hallotta meg nagyon távolról David hangját, de az erejéből már csak egy bágyadt bólintásra tellett...

Örült, hogy végre újra együtt lehetnek... Örült, hogy senki se sebesült meg...

Kivéve persze engem...

- Ki kell innen jutnunk! – mondta Leon, és a hangjában sürgetés csendült.

- Mi a baj? – nézett rá David?

John eközben sarkon fordult, és öles léptekkel elindult visszafelé.

- Majd elmondjuk út közben, de Leon-nak igaza van: el kell innen tűnnünk, amilyen gyorsan csak tudunk... - nézett vissza a válla felett.

A férfi hangjában bujkáló feszültség feledtette Rebecca-val a fáradságát. Felpillantott John komor arcába.

- Mi a baj John? – a kérdezett, bár gyengéden lemosolygott a lányra, sötét szemei egyáltalán nem tűntek vidámnak.

- Minden rendben lesz Beccy, ne aggódj... Csak pihenj nyugodtan...

A lány még sose látott ilyesfajta rettegést a férfi arcán, ami most kiütközött rajta...

Ekkor a falak megrázkódtak körülöttük, és mennydörgéshez hasonlatos robaj töltötte meg a levegőt... A különös zaj forrása nem messze lehetett tőlük... Az előttük elterülő folyosó sarkán túlról érkezett...

John gyorsan visszafordult arra, amerről jöttek, és elkezdett futni, hogy minél távolabb kerüljenek attól a helytől.

- Istenem, mi ez? – hallotta meg Claire félelemtől elakadó hangját.

Huszonhárom

Sűrű porfelhőben, és a levegőben röpködő törmelékdarabok között lépett ki a folyosóra a „Fossil”, hatalmas testével állva el az utat... Sápadt bőrén vér alvadozott... Az eddig elfogyasztott áldozatai vére...

- Tárat! – kiáltott fel remegő hangon Leon, nem bírván elszakítani a tekintetét a kavargó porból előtűnő lénytől, ami alig 30-35 méternyire volt tőlük, miközben enyhén tremoló kezeivel leejtette a padlóra a fegyveréből kiszedett, üres tárat.

Valaki, talán Claire egy telit nyomott izzadt tenyerébe, miközben David kezében felugatott az M-16-os... A lövedékek becsapódtak a „Fossil” testébe, hatalmas húsdarabokat szaggatva ki belőle, ennek ellenére a lény egyre csak közeledett feléjük...

Leon gyakorlott kézzel a helyére csúsztatta a tárat, és becélózva az egyre közelebb szörnyeteg jobb szemét, meghúzta a ravaszt... A lövés hangja beleveszett a folyosó falai közt visszhangzó többi lövés dőréjébe...

A „Fosszil” kissé megingott a fejét ért lövéstől, ennek ellenére nem adta fel: újabb földrengető lépést tett a kis csapat felé.

- Visszavonulunk! – próbálta meg David túlkiabálni a lövések mennydörgéshez hasonlatos hangját, elborzadva a feléjük lépkedő lénytől... Elborzadva a tényről, hogy bár számtalan lövés érte, nem lát rajta sebeket...

Ekkor Claire élesen felkiáltott, bár nem lehetett érteni, hogy mit.

David fél szemmel hátrapillantott, és ekkor egy gránátot pillantott meg a lány kezében, amit felé nyújtott.

- Futás! – kiáltotta el magát David, kihúzva a gömböcből a biztosító pecket.

Leon megragadta Claire karját, és John-nal egyetemben futásnak eredtek, közben azon imádkozott magában, hogy elég messzire kerüljenek, mire a robbanás bekövetkezik...

Claire elborzadva vetett egy utolsó pillantást a hátborzongató kinézetű lényre, a vértől maszatos, sápadt bőrre, az éles fogakkal teli, előreugró állkapocsra, a könnyörtelen szempárra...

Mi a franc ez? Mi a jó bűdös franc?

- Hasra! – hallotta meg David rekedt kiáltását, mire Claire elrugaszkodott a talajtól...

BUMMM...

Érezte a testét megtaszító lökeshullámot... A vállába éles fájdalom mart... Érezte, hogy valaki a hátára zuhan, félig befedve és megvédve őt a levegőben röpködő repeszektől és a falból kiszakadt betondaraboktól...

David legördült a lányról... Claire, az arcára pillantva, fájdalmas fintorra figyelt fel, és amikor felült mellette, látta, hogy a pulóvere hátulján több szakadás is éktelenkedik, alóluk vékony vérpatakok folydogálnak...

- Jól... - a mondat a torkára forrt, mert ekkor meglátta...

A szörnyeteg még mindig állt... Feketére perzselődött ujjával söpörte le magáról a még mindig izzó repeszdarabokat, megpróbálván kiszedni a bőre alá fúródott szilánkokat... Ennek ellenére épnek tűnt...

És még mindig feléjük közeledett, lassú, nyugodt léptekkel... Vigyorra álló szájában fehér fogak villantak fel, köztük véres húscsatek lebegtek...

TUNJ MÁR EL INNEN!!! – üvöltött fel egy éles hang a lány fejében, miközben megpróbálta talpra küzdeni magát... Miközben megpróbálta a még mindig a földön heverő David-et is felrángatni...

A férfi sziszegve felállt. Claire ekkorra már felszedte a földre hullott pisztolyát is, és ismét tüzet nyitott az újfent közeledő szörnyre, bár sejtette, hogy nem sokat ér el ezzel...

- John... - pillantott hátra David a vállá fölött, és látta, hogy a többiek is talpon vannak már.

- Fogd Rebecca-t és fussatok! Mindannyian! – kiabálta rekedten, a még mindig a levegőben szállongó füsttől fuldokolva.

Mindannyian elkezdtek hátrálni, folyamatosan tüzelve a bizarr lényre, abba reménykedve, hogy megtalálhatják végre a gyenge pontját...

- David! Be kell mennünk a teszthelyiségekbe... Annak többszörösen megerősített acélfala van... - mondta John emelt hangon, és David, bár nem igazán tudta, hogy a társa mit akar ezzel, rábólintott, mert azt, hogy „többszörösen megerősített acélfal” tisztán hallotta.

Tudta, hogy az sem fogja sokáig visszatartani ezt a mutáns szörnyet, de legalább egy kissé lelassítja, amíg kitalálnak valami életmentőt.

- Rendben... Te vezetsz John! – nézett rá az egyre közelebb kerülő „Fosszil”-ra, majd a többiek után lódult ő is...

Acél... Acélfal... - a gondolat, akár egy mantra zsolozsmázott a fejében, miközben tiszta erőből rohant...

Bekanyarodott egy sarkon, közvetlenül Leon és Claire mögött, és ekkor meglátta John-t, aki már elérte a szűk folyosó végén lévő ajtót... Rebecca-t szorosan a karjaiban tartva, futva lépett át a küszöbön, berontva abba a helyiségbe, amerre az az örült Reston is távozott... Mikor a kapitány is belépett...

- David! Zárd be az ajtót! – kiáltott rá John, mire a szólított tenyérrel rácsapott a falba süllyesztett panellapra, mire a bejárat elé vastag acéllap ereszkedett...

Kissé fellélegezhettek...

Ekkor valami kívülről nekicsapódott a vastag fémajtónak, és az acélba illesztett kicsiny, négyzet alakú plexiüveg megrepedt...

David tudta, hogy nem fogja túl sokáig visszatartani a szörnyet...

Megfordulva, végigpillantott a többiekén.

Leon a helyiség túlsó vége felé tartott, ahol újabb, az előbbinél jóval kisebb ajtó bújt meg. Ám hiába próbálta meg kinyitni, nem engedett... Sápadt arccal fordult vissza...

- Zárva van... - suttogta, miközben a szörny ismét rávágott a bejárat ajtóra.

Reston valamiféle furcsa hangot hallott a távolból, miközben azon töprengett, hogyan is juthatna fel a Dactyl-ok ketreceihez, mert az oda vezető nyílás majd 4 méter magasan volt elhelyezve. Nem talált semmilyen alkalmas eszközt, aminek a segítségével akár csak megközelíthette volna a rést, és a legközelebbi fa is 2-2 és fél méternyire volt...

Bár lehetetlennek tűnt, tudta, hogy ez az egyetlen esélye... Vagy pedig visszamegy... De ezt nem merte volna megkockáztatni.

Ekkor hallotta meg azt a különös hangot, ami valahonnan a Kettes Szektor irányából érkezett...

Reston a félelme ellenére is közelebb sétált a nem messze tőle lévő ajtóhoz, ami átvezetett a következő teszthelyiségbe. Kíváncsi volt... Mert tudta jól, hogy az egyes szektorok teljesen hangszigeteltek, tehát a különös zajt vagy bombák okozzák, vagy valami... valami hatalmas...

Biztos bombák... Azok az átkozottak az egész létesítményt aláaknázhatták...

Reston megállt az ajtó innenső oldalán, és tovább hallgatózott, de semmi egyebet nem hallott, csak a fák közt rejtőző magányos Dactyl sírását...

Bombák... És a Kettes Szektor közvetlenül a központi irányítóterem mögött van... - döbrent rá ekkor Reston, és nem volt kétséges számára, hogy azok az átkozottak teljesen tönkreteszik az irányító helyiséget... Az egyik legértékesebb helyiséget az egész átkozott létesítményben...

De talán így máshogy is kijuthatok...

Reston nem mert volna megesküdni rá, hogy a betolakodók már elmentek-e, vagy még itt tartózkodnak valahol a közelben, de mindenesetre meg akarta vizsgálni a Kettes Szektort...

Aztán eltűnök a „Bolygó”-ból... Sőt: eltűnök végleg az egész Umbrella közeléből is... - morfondírozott magában, mert majdnem biztosra vette, hogy Jackson meg fogja ölni, ha megtudja, hogy mi történt itt...

De ha eltűnik szem elől... Ha megváltoztatja a nevét és a személyazonosságát... Talán sose találják rá...

Magában elégedetten bólintott, miközben kinyitotta a Kettes Szektorba átvezető ajtót. Nem igazán tudta volna megmondani, hogy mire számított, de a látvány, ami elé tárult, megdöbbsentette...

Az egyik, többszörösen megerősített falon több hatalmas lyuk is tátongott. A földön sárgálló homok teljesen be volt terítve beton és fatörmelékkel. Az egyenetlen szélű lyukak egyenként minimum 3 méter szélesek, és 7 méter magasak voltak...

Bár nem látott sehol füstöt, mégis majdnem biztosra vette, hogy a behatolók, valamilyen különösen erős robbanó vegyületet használtak, mert mással képtelenség lett volna ilyen mérvű pusztítást véghezvinni...

A teszhelyiség üresnek tűnt, legalábbis nem látott senkit és semmit...

Hacsak ez nem egy csapda...

Reston megrázta a fejét.

Kezdek paranoiássá válni... - mosolyodott el, az előtte álló kilátásokon gondolkodva...

Szabad volt... Igaz a „Bolygó”-nak befellegzett, de legalább ő szabad volt...

Reston elindult előre a süppedékeny homokon keresztül, és a rengeteg törmelék között, félig befedve az aranyló homok által véres húscsafatokra bukkan. A Skorpiók maradványaira...

Jézusom... - csuklott fel undorában, majd elfordította a tekintetét, és elbámult előre, a falon tátongó rés felé.

Ebből a távolságból is tisztán látta a központi irányítóteremben véghezvitt pusztítást. A padlót üvegszilánkok borították, a széttört monitorok maradványai. A padlón szikrázó vezetékek tekergöztek, enyhe ózonillattal töltve meg a levegőt. A bőrrel bevont fémvázak székek felborulva, meghajlítva heverték szana és széjjel... A hatalmas márványasztal két darabba törve hevert az oldalán... És a hátsó falon is hatalmas lyuk tátongott, amin túl meglátta a liftet...

A felvonó gombjai zölden világítottak, nyilvánvalóvá téve, hogy a lift lent tartózkodik...

Ez az egész túl szép volt, hogy igaz legyen... Csapdára gyanakodott...

Ekkor újabb mennydörgő hangot hallott valahonnan messziről. Tudta, hogy azok az átkozott S.T.A.R.S.-osok elég messze járnak ahhoz, hogy biztonságban feljusson a felszínre...

Reston elvigyorodott a szerencséjén, miközben átlépett a falon tátongó lyukon, óvatosan elkerülve az éles üvegszilánkokat...

A táplálékkal vívott küzdelem csak még éhesebbé tette a „Fosszil”-t, és kezdett egyre dühösebbé válni a közé és a táplálékforrás közé álló vastag, áttörhetetlennek tetsző fal miatt...

Ekkor beleszimatolt a levegőbe, mert hirtelen új illatok töltötték meg azt... És közel volt...

A „Fosszil” hirtelen megfordult, és öles léptekkel elindult visszafelé... Éhes volt...

John, amikor meghallotta az ajtó túloldalán, hogy a lény gyorsan távolodik, rádöbbsent, hogy talán ez az utolsó esélyük a szabadulásra...

Rátenyerelt a nyitógombra, de az ajtó zárva maradt... Annyira elferdült már a vastag acéllemez a „Fosszil” csapásaitól, hogy beszorult...

- Ne... - rúgott bele egyet a nehéz fémbe, nem törődve a lábába nyilalló fájdalommal.

Claire és Leon is ott volt már mellette, és ők is teljes erővel rugdalták az ajtót, ami hangosan meg-megdöndült...

És végre engedett...

A feltároló ajtón keresztül kiszáguldottak, és elkezdtek a lift felé rohanni... Tudták, hogy a förtelmes lény bármelyik másodpercben visszatérhet...

- NE... M... - sikoltott fel ekkor valaki halálra vált hangon, és amikor John kikanyarodott a főfolyosóra, látta, hogy Reston az.

A férfi egyre távolodott tőlük, tiszta erőből futva... Nyomában a „Foszzília”-val...

A kis társaság szánakozó pillantást vetett az egyre távolodó Reston után, majd beszálltak a liftbe...

Miközben a felvonó ajtaja lassan csukódott befelé, az egyre szűkülő résen keresztül fájdalmas sikoly, és iszonyatos reccsenés, mintha csont repedne darabokra, szűrődött befelé...

A lift lassan elkezdett emelkedni...

Huszonnégy

Rebecca mély álomba zuhant, lassan megnyugodva a lift monoton zümmögésétől, és az őt a karjaiban tartó férfi csillapuló szívverésétől...

A keze ernyedten lecsúszott a melegítő felsője alá rejtett fekete könyvről, amit még akkor csent el Reston-tól, amikor az magával vonszolta. A férfi észre se vette, amikor a lány kihalásztta azt a farzsebéből, annyira elvakította a dühe, miközben az elbotlott lányt igyekezett felrángatni a földről...

Rebecca nem akarta eltitkolni a többiek elől, egyszerűen csak a kimerültség erősebbnek bizonyult nála... Lassan lehunyta a szemeit, és a lift halk zúgásától elzsongítva, elaludt...

Epilógus

A kis képernyő előtt ülő Trent felsóhajtott, ahogy az őt jó barátot figyelte, amint egymást támogatva kibotorkálnak a lassan világosodó utahi sivatagba.

A férfi elégedetten hátradőlt a székében, és lustán elkezdte babrálni az ujján lévő fekete ónixgyűrűt.

Úgy döntött, hogy a kis csapat megérdemel pár nap pihenőt, mielőtt újabb csatába küldi őket... Talán a végső csatába...

Azt is elhatározta, hogy ha mindennek vége, és lesz még valaki, aki életben lesz közülük, bőségesen megjutalmazza majd...

Feltéve, ha módomban áll majd megtenni...

Persze miért is ne lenne abban a helyzetben? Ha Jackson rá is jön, hogy ő, Trent mégsem az, akinek hitték, könnyűszerrel eltűnhet a szemük elől... Több személyazonossága is van szerte a világban, és egyikre se mondaná senki, hogy szegény... És az Umbrella fejesei nem annyira leleményesek, hogy rábukkanjanak a nyomára... Hiába van meg a pénzük és a hatalmuk hozzá, ha nem elég okosok...

Amit eddig elérték is, jó részt nekem köszönhetik...

Trent ismét felsóhajtott, figyelmeztetve magát, hogy ne igyon előre a medve bőrére... Nincs még itt az ideje. És amúgy se kifizetődő, ha valaki túl magabiztos és önhitt... Nálánál okosabb emberek is póruul jártak már, pusztán azért, mert elbízták magukat...

Trent felállt a székéből, kinyújtóztatva fáradt izmait... David csapatának majd minden mozzanatát figyelemmel kísérte, hála az Umbrella külön műholdjainak, és hát valljuk be: hosszú volt ez az éjszaka...

Alvásra volt szüksége, legalább pár órányira...

Eldöntötte, hogy délig nem foglalkozik semmivel, de aztán kénytelen lesz felhívni Sidney-t, aki addigra már biztosan félőrülté válik, amiért nem tudta utolérni. Meg amúgy is... Látni akarta annak a kétbalkezes Hawkinson-nak a visszatérését, és a „Fossil” elfogását...

Trent elfordult az asztalán álló monitortól és kisétált a helyiségből. A kis lakás, ami mindössze egy konyhából, három szobából és a kötelező mellékhelyiségekből állt, New York északi részében volt. Innen irányította az ügyei többségét. Persze nem azokat a moráltalan ügyeket, amikre az Umbrella kérte meg, hanem az igazi munkáját. Persze, ha nagyon akarták volna, könnyedén megtalálhatták volna a viktoriánus stílusban épült lakást, ami egy bizonyos Mrs. Helen Blanck nevére volt bejegyezve.

Trent átsétált a konyhába, és kinyitva a hűtőt, kivett egy üveg behűtött ásványvizet, miközben azon töprengett magában, hogy vajon Reston milyen képet vághatott, amikor rájött, hogy mi a végzete...

Cole méltó módon megbosszulta a halálát... - sétált fel az emeletre.

Kíváncsi lett volna rá, hogy vajon neki mennyi van még hátra... Az első hetekben, amikor sikerült végre bejutnia a Fehér Umbrella körébe, egyfolytában attól rettegett, hogy behívják Jackson irodájára, és szembesítik a tényekkel: hogy tudják kicsoda is ő valójában... De aztán a hetekből hónapok lettek, és Trent-re még csak a kétely árnyéka sem vetült...

A férfi besétált a hálóba, és előkészítette a másnapi repülőútra szánt ruháit, majd levetkőzve besiklott a hűs paplan alá... Még egyszer átvette gondolatban a következő néhány hét terveit. Tudta, hogy már közeleg a vég... Három évtizednyi kemény munka, rengeteg tervezés és ábránd vége...

A végső csapás...

Persze tudta jól ő is, hogy még bármi közbe jöhet, ami esetleg megghiúsíthatja minden eddigi munkáját. Ott voltak például az ő kis rebellisei... Bár hitt bennük, mégis mindig ott volt az esély, hogy a következő küldetésnél elbuknak... És ebben az esetben mindent kezdetett volna előről...

Trent visszatette a kiürült ásványvizes palackot az éjjeliszekrényre, és kényelmesen elfészkelte magát.

Bár az eddigi játékosok megölése könnyű volt, mégse volt túl elégedett a halálukkal. Látni akarta volna az arcukon, mielőtt elpusztulnak, hogy TUDJÁK, miért kell most megbűnhődniük... És azon a napon, amikor minden összeomlik, ő ott lesz... Ott fog táncolni az Umbrella vezetőinek elpusztult álmai felett...

Trent még egyszer elképzelte magában azt a napot, amikor ez végre bekövetkezik... Azt a napot, amire már oly régóta várt. Úgy tervezte, hogy a jövőbeni megbeszélésen nem csak Jackson és Sidney lesz ott, hanem az európai vezetők és a két japán finanszírozó, Mikami és Kamiya is...

Hogy mindannyian megtudják végre a teljes igazságot...

Közvetlenül előttük állok majd, és mosolyogva csak ennyit mondok majd bevezetésképpen:

„Ahhoz, hogy megértsétek ezt a történetet, vissza kell kicsit térnünk a múltba. Az Umbrella megalakulásakor, amikor a Fehér Umbrella még csak ötlet szintjén sem létezett, dolgozott a hatalmas cégnek egy kiváló kutató. James Darius. Dr. Darius, a kitűnő mikrobiológus, és elbűvölő felesége, Helen, aki gyógyszerattal foglalkozott számtalan órát töltöttek azzal, hogy kifejlesszenek egy új módszert, a szövetregeneráló szintézist. Ez a szintézis tulajdonképpen egy bonyolult virológiai komplex volt, ami idővel, ha értő kezek foglalkoznak vele, képes lett volna az egész emberiség javát szolgálni, azáltal, hogy gyakorlatilag megszüntette volna a balesetekből és egyéb sérülésekből eredendő haláleseteket, betegségeket...

James és Helen nagy reményeket fűztek a munkájukhoz, viszont elkövettek egy nagy hibát: az Umbrella-hoz fordultak és feltárták a hatalmas gyógyszerészeti vállalat előtt a munkájukban rejlő lehetőségeket...

Képzeljék csak el: mi lenne egy a gyógyszeriparban foglalatostkodó cég sorsa, ha az emberek nem lennének többé betegek...

És képzeljék csak el: mi lenne, ha ezt a virológiai komplexet hadi területeken alkalmaznák? Képzeljék csak el azt a hatalmat!

Ilyen lehetőségek mellett az Umbrella-nak nem volt kérdéses, hogy mit választ... Elvették Darius-tól minden addigi kutatási eredményét, a feljegyzéseit és a naplóit és az egészet egy fiatal, ámde roppant tehetséges kutatónak, Dr. William Birkin-nek adták, aki már fiatal kora ellenére is elég magas pozíciót ért el az Umbrella-nál. Egy olyan embernek, aki híján van minden morálnak... Nem úgy, mint Dr. Darius, aki a vállalat szemében alkalmatlannak bizonyult, mert nem a cég érdekeit képviselte...

Ezért volt egy baleset... Egy borzasztó tragédia... Egy váratlan tüzesetben két kutató és három asszisztens vesztette az életét...

Ekkortájt alakult meg a Fehér Umbrella-ként bejegyzett vállalat... Ez a cég, mint tudják, biofegyver kutatásokkal foglalkozik, olyan mocskosul gazdag emberek vezetése alatt, akiknek nincs lelkiismeretük..."

Ekkor majd felvillantok egy gúnyos mosolyt...

„Olyan emberek, mint maguk..."

Egyetlen dolog volt csak, amiről megfélekeztek anno, vagy szándékosan, vagy pusztán érdektelenségből... Ez a valami, vagy inkább valaki nem más volt, mint James és Helen fia. Az egyetlen fiuk, aki a szülei halálának idején éppen az iskolai kollégiumban tartózkodott, távol az otthonától...

És bár róla megfélekezett az Umbrella vezetősége, Victor Darius nem felejtette el őket... Tulajdonképpen Victor a gyógyszerészeti vállalat megszállottja lett, és sok évnyi tanulás és tervezés után, úgy döntött, hogy itt az ideje, hogy tegyen is ellenük valamit...

Meg akarta bosszulni az apja és az anyja halálát... Meg akarta semmisíteni ezt a kiterjedt hálózatot... Erre szentelte fel az életét... Fondorlatos módon sikerült elérnie, hogy bekerüljön az Umbrella belső vezetősége közé, mert csak így látott esélyt arra, hogy megvalósítsa az álmait..."

Trent elmosolyodott, elképzelve a megbeszélésen jelen lévők arckifejezését, és a szemükben vibráló értetlenséget...

És említettem már, hogy Victor Darius megváltoztatta a nevét? Igaz kicsit kockázatos volt, mégis úgy döntött, hogy az apja középső nevét veszi fel... Vagy legalábbis egy részét annak... Végül is, nem sokan ismerték, mert James Trenton Darius sose használta...

Trent a beszédet már számtalanszor elpróbálta magában, és bár időről időre változott egy kissé, a lényege mégis mindig megmaradt... Azokon az éjeiken, amikor nyugtalanul hanykolódott az ágyában, újra és újra elismételte a megrázó történetet magában, mintha csak egy altatódal lenne. Elképzelte a rá szegeződő, hitetlenkedéssel teli szempárokat, az árulás vádjával vagdalkozó szájakat, és ez valahogy mindig megnyugtatta...

Hamarosan megtudják...- ezzel a végső gondolattal mély, álomtalan álomba merült...

Fordította:

Fabryen